

SEBASTIEN JAPRISOT

doamna din mașină

SÉBASTIEN JAPRISOT

DOAMNA DIN MAȘINĂ

Traducere de
LEONARD ALTBUCH

Coperta de
MIHAI MĂNESCU

Versiune 1.0

SÉBASTIEN JAPRISOT
IA DAME DANS L'AUTO AVEC DES LUNETTES
ET UN FUSIL
© 1981, by Editions Denoël, Paris

Colecția Enigma

EDITURA UNIVERS
București, 1978

DOAMNA

N-am văzut niciodată marea.

Podeaua din plăci pătrate albe şi negre se leagănă ca apa la câţiva centimetri de ochii mei.

Îmi vine să mor de durere.

Dar mai am până să-mi dau sufletul.

Când cineva s-a aruncat asupra mea – doar nu bat câmpii – cineva, ceva s-a prăvălit asupra mea, m-am gândit; n-am văzut încă niciodată marea. De câteva ori începuse să-mi fie frică. Frică de a fi arestată, frică de orice. Mi-am înjghebat în grabă o mulţime de scuze idioate, dar atunci mi-a fulgerat prin minte cea mai prostească; nu mă loviţi, nu sunt cu adevărat rea, n-am vrut decât să văd marea.

Mai ştiu de asemenea că am strigat, am strigat din răsputeri, şi că sunetele au rămas totuşi zăvorâte în pieptul meu. Eram smulsă de la pământ, cineva mă înăbuşea.

În timp ce strigam întruna, prin cap mi se învârtea un gând: nu poate fi adevărat, e un coşmar, am să mă trezesc în camera mea şi va fi lumină.

Apoi, iată:

Mai tare decât toate gemetele, da, am auzit pârâitul oaselor propriei mele mâini, mâna pe care cineva mi-o strivea.

Durerea nu este nici neagră, nici roşie. Este o fântână de lumină orbitoare, care stăruie numai în capul tău; cu toate acestea te înfunzi în ea.

Fruntea mea zace pe dalele răcoroase. Se vede că am leşinat a doua oară.

Să nu mişti. Mai ales nu te mişca.

Nu sunt întinsă pe podea, ci în genunchi, arsura braţului stâng e lipită de pântece, stau ghemuită pe durerea mea, pe care aş vrea s-o stăvilesc, dar ea îmi cuprinde umerii, ceafa, şalele.

Foarte aproape de ochiul meu, prin perdeaua părului răvăşit, zăresc o furnică mişcându-se pe un pătrat alb. Mai departe, o formă cenuşie, verticală, trebuie să fie ţeava chiuvetei.

Nu-mi amintesc să-mi fi scos ochelarii. Trebuie să fi căzut când am fost trasă înapoi – nu, nu mi-am pierdut minţile, cineva, ceva m-a tras înapoi înăbuşindu-mi strigătele – şi acum trebuie să-mi găsesc neapărat ochelarii.

De câtă vreme zac oare astfel, în genunchi, într-o încăpere de doi paşi pe trei, cufundată în penumbră? De mai multe ceasuri? Abia de câteva secunde? Nu mai leşinasem niciodată în viaţa mea. E mai puţin ca o sfâşiere, o simplă zgârietură în memorie.

Dacă m-aş afla aici de mai multă vreme, cineva din cei de-afară s-ar fi interesat de mine. La început mă aflam aşadar în picioare, în faţa chiuvetei şi îmi spălam mâinile. Mâna mea dreaptă, pe care o plimb pe obraz, este încă umedă.

Trebuie să-mi regăsesc ochelarii, trebuie să mă ridic.

Când îmi îndrept capul – o fac cu grabă, cu prea multă grabă – plăcile pardoselii se învârtesc, mă tem să nu leşin din nou, dar totul începe să se liniştească, vâjâiala din urechi şi chiar durerea. Aceasta se scurge toată în mâna stângă, pe care n-o privesc, dar pe care o simt ca de piatră, nemăsurat de umflată.

Să mă agăţ cu mâna dreaptă de chiuvetă, să mă ridic.

Când mă aflu în picioare, imaginea mea tulbure se leagănă odată cu mine în oglinda din faţă şi am impresia că încep din nou să capăt

măsura timpului.

Ştiu unde mă aflu: toaleta unei staţii de benzină, pe şoseaua spre Avallon. Acum ştiu şi cine sunt: o idioată care fuge de poliţie, un obraz reflectat în oglindă, spre care-mi întind faţa până aproape s-o atingă, o mână care mă doare şi pe care o ridic până la înălţimea ochilor spre a o privi, o lacrimă care mi s-a prelins de-a lungul obrazului şi-mi cade pe această mână, şuierul unei răsuflări într-o lume atât de ciudat tăcută, iată ce sunt.

Lângă oglinda în care mă privesc, îmi pusesem la venire geanta, pe o policioară. E tot acolo.

O deschid cu chiu cu vai, cu mâna dreaptă şi cu dinţii, îmi caut cea de-a doua pereche de ochelari, aceea pe care o pun când bat la maşină. Chipul meu, îl văd limpede acum în oglindă, este mânjit de praf, are dâre de lacrimi si-i alungit de spaimă.

Nu îndrăznesc să mă mai uit la mâna stângă, pe care o ţin lipită de mine, apăsată pe taiorul alb, murdar de sus până jos.

Uşa încăperii este închisă, cu toate că eu o lăsasem deschisă atunci când intrasem.

Dar nu, nu mi-am pierdut minţile. Mi-am oprit maşina şi am cerut să mi se facă plinul de benzină. Am vrut să mă pieptăn puţin şi să-mi spăl mâinile. Mi s-a arătat o clădire cu zidurile albe, ceva mai departe de pompa de benzină, înăuntru găsisem că era prea întuneric şi am lăsat uşa deschisă în urma mea. Nu-mi mai dau seama dacă s-a întâmplat deîndată, sau apucasem să mă pieptăn. Îmi aduc doar aminte că am deschis un robinet al chiuvetei, că apa era rece – ba da, îmi aranjasem părul, sunt sigură! – când, deodată, am simţit ca un curent puternic de aer, o prezenţă, nu ştiu ce, o fiinţă vie şi brutală în spatele meu. Am fost smulsă de la pământ, am strigat din răsputeri fără ca vreun sunet să-mi iasă din piept, n-am avut timp să-mi dau seama ce mi se întâmplă, o durere îmi sfredelea

mâna şi îmi străfulgera tot trupul, eram în genunchi, singură, şi acum sunt aici.

Îmi deschid din nou geanta.

Banii sunt la locul lor, în plicul cu antetul biroului. Nu mi s-a furat nimic.

E absurd, e cu neputinţă.

Număr bancnotele, mă încurc şi o iau de la capăt; un fior rece îmi fulgeră prin inimă: deci nu banii mei au fost ţinta nici altceva; ceea ce s-a urmărit – înnebunesc, am să înnebunesc – a fost să mi se zdrobească mâna.

Îmi privesc mâna stângă, degetele sunt enorme şi vinete şi, deodată, nu mai rezist, mă prăvălesc lângă chiuvetă, recad în genunchi şi urlu. Am să urlu ca o fiară până la sfârşitul veacurilor, am să urlu, am să plâng, am să bat din picioare până ce va veni cineva şi am să văd din nou lumina zilei.

Aud paşi grăbiţi afară, glasuri, pietrişul care scârţâie.

Urlu.

Uşa se deschide larg, dând la iveală o lume orbitor de luminoasă.

Soarele de iulie nu şi-a schimbat locul deasupra colinelor. Oamenii intraţi, care se apleacă asupra mea vorbind toţi odată, sunt aceiaşi pe care i-am întâlnit când am coborât din maşină, îl recunosc pe garajist, pe cei doi clienţi, probabil de prin partea locului, opriţi şi ei să facă plinul.

În timp ce sunt ajutată să mă ridic, plângând în hohote, mintea mi se agaţă de un amănunt prostesc: robinetul chiuvetei continuă să curgă. Acum o clipă nu-l mai auzeam. Trebuie să închid acest robinet, trebuie neapărat.

Cei care mă privesc nu mai înţeleg nimic. Nici că nu ştiu de câtă vreme mă aflam acolo; nici faptul că am două perechi de ochelari; întinzându-mi-i pe cei căzuţi, mi se repetă de zece ori că sunt ai mei,

cu adevărat ai mei. Mi se spune: „Liniştiţi-vă, hai, liniştiţi-vă”; sunt luată drept nebună.

Afară totul este luminos, atât de liniştitor, atât de teribil de real, încât lacrimile mi se opresc pe loc. Este o staţie de benzină ca toate celelalte. Pompe de benzină, pietriş, ziduri albe, un afiş strigător lipit pe un geam, un gard viu de salbă-moale şi de arbuşti de laur roz. Ora şase seara, pe timp de vară. Cum de-am putut să ţip şi să mă tăvălesc pe jos?

Maşina se află acolo unde am lăsat-o; zărind-o, sunt din nou cuprinsă de vechea mea spaimă, aceea tupilată în mine în momentul când s-a întâmplat totul. Voi fi interogată, mi se va cere să spun de unde vin, ce am făcut, am să răspund totul pe dos şi ei vor ghici ceea ce vreau să le ascund.

Pe pragul biroului unde sunt dusă, o femeie cu un şorţ albastru şi o puştoaică de şase, şapte ani, mă aşteaptă cu priviri curioase, deloc neliniştite, ca la un spectacol.

Şi aseară, la aceeaşi oră, cu păpuşa în braţe, o fetiţă cu părul lung mă privea apropiindu-mă. Şi ieri seară mi-era ruşine, nu mai ştiu de ce-mi era ruşine.

Ba da, ştiu. Ştiu foarte bine. Nu pot suporta ochii copiilor. În spatele lor se află mereu fetiţa care fusesem eu şi care mă priveşte venind.

* * *

Marea.

Dacă lucrurile se încurcă, am să fiu arestată, va trebui să produc un – cum Dumnezeu îi spune? — un alibi, o explicaţie, mi se pare că aşa se începe.

Nu voi spune chiar tot adevărul, dar voi vorbi multă vreme, pe nerăsuflate, cu lacrimi în glas, voi fi victima prostuţă a unui vis aiurit. Am să scornesc orice, ca să pară mai adevărat: crize de

dedublare a personalităţii, bunici alcoolici, sau că am căzut de pe o scară când eram mică. Vreau să le treacă pofta celor ce mă vor interoga, să-i înec într-un torent de tâmpenii siropoase.

Le voi spune: nu mi-am dat seama ce făceam, eram şi nu eram eu, înţelegeţi? Eu socoteam că era doar un bun prilej de a vedea marea. Vinovată este cealaltă.

Îmi vor răspunde, desigur, că dacă doream atât de mult să văd marea, aş fi putut s-o fac demult. N-aveam decât să iau un bilet de tren dus şi întors şi să mă instalez într-o pensiune la Palavas-les-Flots. Căci au mai făcut-o şi altele fără să moara din cauza asta, iar concediile plătite de aceea există.

Le voi spune că am vrut adesea s-o fac, dar că n-am putut.

De altfel, aşa şi este. De şase ani, în fiecare vară, scriu oficiilor locale de turism, hotelurilor, primesc prospecte, mă opresc în faţa vitrinelor să privesc costumele de baie. Odată am fost chiar la un deget, degetul cu care n-am apăsat pe-butonul soneriei, de a mă înscrie într-un club de vacanţă. Paisprezece zile pe o plajă din Baleare, dus şi întors în avion şi cu o vizită în Palma inclusă în preţ, orchestră, profesor de înot şi barcă cu pânze rezervată pe toată durata şederii, timp frumos asigurat de compania Union Vie, şi nu mai ştiu ce, că te bronzai numai citind programul. Dar, înţeleagă cine o putea, în fiecare vară eu continui să-mi petrec jumătate din concediu la Hotel Principal (nu există decât unul) din Montbriand, Haute Loire, iar cealaltă jumătate aproape de Compiègne, la o fostă colegă de clasă, care are „un soţ al ei” şi o soacră surdă. Ne omorâm timpul jucând belotă-bridge.

Nu pentru că aş ţine în mod deosebit la tabieturile mele şi nici că aş avea o deosebită pasiune pentru jocul de cărţi. N-o fac nici pentru că aş fi din cale afară de timidă. Îţi trebuie chiar o anumită îndrăzneală ca să împoi capul celor din jur cu amintiri acvatice şi

tropeziene, când de fapt te întorci din pădurea de la Compiègne. Iată de ce nici eu nu mai înţeleg nimic.

Nu pot suferi oamenii care au văzut marea, îi detest pe cei ce n-au văzut-o, cred că mi-e silă de toată lumea. Asta-i tot. Cred că nu mă pot suferi nici pe mine însămi; dacă aceasta poate fi o explicaţie, de acord.

Numele meu este Dany Longo. Mai exact, Marie, Virginie Longo. Am inventat numele Danielle când eram mică. Spun minciuni de când am învăţat să respir. Acum Virginie mi-ar plăcea mult, dar ce mă fac cu ceilalţi că nici nu vor să audă de el?!

Pentru starea civilă am douăzeci şi şase de ani, dar vârsta minţii e de unsprezece, doisprezece ani; măsor o sută şaizeci şi opt de centimetri, am părul oarecum blond şi-l decolorez în fiecare lună cu apă oxigenata diluată 1:30, nu sunt urâtă, dar port ochelari – cu sticle fumurii, un truc de-al meu ca să ascund că sunt mioapă – fapt observat însă de toată lumea, proasto – iar ceea ce ştiu să fac cel mai bine este să tac.

De altfel n-am adresat niciodată cuiva alte cuvinte decât: daţi-mi, vă rog, sarea – în afară de două ori; şi de fiecare dată am păţit-o. Îi urăsc pe oamenii care nu înţeleg de prima oară când li se dă peste degete. De aceea mă urăsc.

Sunt născută într-un sat din Flandra, din care nu-mi amintesc decât mirosul cărbunelui amestecat cu noroi, pe care femeile au dreptul să-l strângă din apropierea minelor. Tatăl meu, un emigrant italian care lucra la gară, a murit când aveam doi ani, strivit de un vagon din care izbutise să fure o lădiţă plină cu ace de siguranţă. Deoarece de la el am moştenit miopia, presupun că a citit greşit ceea ce era tipărit pe capac.

Toate acestea s-au întâmplat pe timpul ocupaţiei, iar convoiul era destinat armatei germane. Cu câţiva ani mai târziu, tatăl meu a fost

oarecum reabilitat. De la el păstrez ea amintire, ascunsă în nu mai ştiu ce sertar al comodei mele, o medalie de argint sau din metal argintat, având gravată o tânără subţirică de tot, care-şi rupe lanţurile, ca un colos de bâlci. De fiecare dată când văd un spărgător de lanţuri, făcându-şi numărul pe trotuar, mă gândesc la tatăl meu; e un lucru de la care nu mă pot opri.

Dar în familie n-avem numai eroi. La eliberare, la mai puţin de doi ani de la moartea soţului, mama s-a aruncat pe fereastra primăriei, după ce fusese rasă în cap. De la ea nu mi-a rămas nimic. Dacă într-o zi am să povestesc toate astea cuiva, am să adaug: nici cel puţin o şuviţă de păr. Cineva m-ar putea privi cu ochi îngroziţi, dar mi-e cu totul indiferent.

N-o văzusem decât de două sau trei ori în doi ani, biata femeie, în vorbitorul unui orfelinat. Nici n-aş fi în stare să spun cum arăta. Sărmană, probabil cu o înfăţişare de femeie sărmană. Şi ea tot din Italia venise. Se numea Renata Castellani, născută la San Appolinario, provincia Frosinone. Avea douăzeci şi patru de ani când a murit. Am o mamă mai tânără ca mine azi.

Acestea toate le-am citit pe extractul de naştere. Maicile care m-au crescut n-au vrut niciodată să-mi vorbească de mama. După bacalaureat, când am devenit liberă, m-am întors în satul în care am locuit. Mi s-a arătat locul cimitirului unde fusese îngropată. Am vrut să economisesc bani şi să-i fac un mormânt, dar mai erau şi alte persoane în aceeaşi groapă şi nu mi s-a dat voie.

La urma urmei, puţin îmi pasă.

Am lucrat câteva luni la Le Mans, ca secretară într-o fabrică de jucării, apoi la Noyon, la un notar. Aveam douăzeci de ani când mi-am găsit un post la Paris. Mi-am mai schimbat locul, dar tot, la Paris, unde mă găsesc şi azi. Acum câştig 1270 de franci pe lună, după scăderea taxelor sociale, ca să bat la maşină, să clasez dosare, să

răspund Ia telefon şi uneori să golesc coşurile de hârtii, într-o agenţie de publicitate cu douăzeci şi opt de funcţionari.

Salariul acesta îmi permite să mă hrănesc cu o friptura de vacă şi cartofi prăjiţi la dejun, cu iaurturi şi dulceţuri la cină, să mă îmbrac aproape aşa cum îmi place, să-mi plătesc chiria unei camere cu bucătărie şi toaletă în strada Grenelle, să-mi îmbogăţesc mintea la fiecare cincisprezece zile citind *Marie-Claire* şi în fiecare seară privind la un televizor cu două canale, cu ecran mare, supraluminos, pentru care nu mi-au mai rămas de plată decât trei rate. Dorm bine, nu beau alcool, fumez moderat, am avut câteva legături, dar din acelea care nu pot speria o portăreasă de imobil; n-am portăreasă, dar mă bucur de stima vecinilor de etaj, sunt liberă, fără griji şi pe deplin nefericită.

Probabil că toţi cei ce mă cunosc – graficienii agenţiei ca şi băcăneasa din cartier – ar fi uimiţi dacă m-ar auzi plângându-mă. Dar de plâns trebuie oricum să mă plâng. Am înţeles înainte chiar de a fi ştiut să merg că, dacă n-o voi face eu, nimeni altcineva n-are s-o facă în locul meu.

* * *

Ieri-seară era vineri, 10 iulie. Mi se pare că a trecut de atunci un secol, într-o altă viaţă.

Nu rămăsese mai mult de o oră până la închiderea agenţiei. Aceasta ocupă două etaje, altădată locuinţe, dintr-un imobil plin de volute şi coloane, aproape de Trocadéro. Aproape peste tot au fost lăsate lustrele de cristal, care răsună zglobiu la fiecare curent de aer, căminele de marmură şi nişte oglinzi şterse. Biroul meu e la al doilea etaj.

Soarele intra pe fereastra din spatele meu şi se oprea pe hârtiile care acopereau biroul. Am verificat planul de acţiune al firmei Frosey (apă de toaletă proaspătă ca roua), am petrecut douăzeci de minute la telefon ca să obţin reducerea preţului unui anunţ prost

apărut într-un săptămânal şi am bătut la maşină două scrisori. Ceva mai devreme, coborâsem ca în fiecare zi, să-mi beau cafeaua la barul-tutungerie din apropiere, împreună cu două redactoare şi un băiat nostim de la secţia de cumpărarea spaţiului pentru anunţuri publicitare. El îmi ceruse să telefonez pentru anunţul masacrat. Când se tocmeşte personal, iese totdeauna păcălit.

Era o după-amiază ca toate celelalte şi, totuşi, nu prea. La studio, desenatorii vorbeau de maşini şi de Kiki Caron, fete care chiuleau treceau pe la mine ca să mă tapeze de ţigări, asistentul asistentului patronului care, de obicei, face mult zgomot şi-şi dă importanţă, ca să pară de neînlocuit, răcnea pe un culoar. Atmosfera nu se deosebea prin nimic de a celorlalte zile, dar se ghicea la toată lumea acea nerăbdare, acea bucurie ascunsă dinaintea unei punţi prelungite.

Anul acesta, sărbătoarea de 14 iulie cădea într-o marţi şi fusese stabilit încă din ianuarie (adică din clipa când fiecare şi-a primit agenda) că vom face o punte de patru zile. Ca să recuperăm ziua de luni am lucrat de două ori sâmbăta dimineaţa, când nimeni, în afară de mine, nu era în concediu. Eu îmi luasem concediul în iunie. Nu cu gândul de a servi pe altcineva care voia să plece în iulie, dar pentru că, să mă bată Dumnezeu dacă mint, chiar şi hotelul Principal din Montbriand, Haute-Loire, era ocupat în restul sezonului. Lumea e cam nebună.

Acum încă un lucru pe care va trebui să-l explic, în caz că mă arestează: reîntoarcerea mea dintr-un concediu aşa-zis mediteranean, bronzată la un bec de 220 de volţi (îmi oferisem o lampă cu ultraviolete pentru o aniversare, o sută optzeci de franci, se pare că produce cancer, dar puţin îmi pasă), în mijlocul unei cete zgomotoase, tocmai când aceasta se pregătea la rândul ei de plecare în vacanţă. Pentru mine totul era terminat, kaputt pentru o veşnicie, până la anul; în ceea ce mă priveşte personal, perioada de concediu

are cel puţin această calitate, că o pot uita uşor şi fără regrete, din clipa când trec pragul biroului. Dar iată că, de astă dată, din cauza punţii, agonia s-a prelungit şi vacanţa a murit treptat.

Băieţii plecau în concediu în Iugoslavia. Nu ştiu cum se descurcă ei, dar vând iugoslavilor desene pentru cutii de conserve şi au mereu bani blocaţi acolo. Spun că nu-i mare lucru, dar pentru cinci bancnote de câte cinci franci pe zi, trăiesc ca nişte nababi, pe nişte plaje care îţi taie răsuflarea, împreună cu soţia, cu sora soţiei şi toţi copiii, iar cine este destul de isteţ la controlul vameşilor mai aduce de acolo şi daruri, băuturi sau o furcă ţărănească, din care faci un cuier de toată frumuseţea. Îmi împuiaseră capul cu atâtea poveşti despre Iugoslavia.

Fetele se duceau mai mult la Cap-d'Antibes. Dacă treci pe acolo, vino pe la mine; am un prieten în apropiere cu o piscină, în care pune un lichid special pentru a modifica densitatea apei şi chiar dacă înoţi ca o cizmă, tot te ţii deasupra. La ora dejunului cutreierau prin Prisunic sau Inno-Passy cu un sandviş într-o mână şi gratificaţia din iulie în cealaltă. Le vedeam venind la birou cu ochii de pe acum plini de priveliştea mării, înroşite de atâta alergătură şi ciufulite de atâta îmbulzeală la solduri, cu braţele încărcate de chilipiruri, rochia pentru dans din nylon, care intră într-un pachet de ţigări, sau tranzistorul made-in-Japan, cu magnetofon incorporat, cu care poţi să prinzi toate emisiunile postului Europa I, în timp ce asculţi, banda, cu două piste, iar ambalajul poate servi ca sac de plajă sau, dacă-l umfli, îl foloseşti ca perniţă. Blestemată să fiu dacă mint, dar una din ele, într-o după-masă, a mers până acolo că m-a chemat la toaletă să-mi spun părerea despre noul ei costum de baie.

Am împlinit douăzeci şi şase de ani, la 4 iulie, sâmbăta trecută, după epuizarea îmbrăţişărilor marii plecări în vacanţă. Am rămas acasă, am dereticat puţin şi n-am văzut pe nimeni. Mă simţeam

bătrână, sfârşită, definitiv îmbătrânită, tristă, mioapă şi proastă. Şi invidioasă cum nu e îngăduit să fiu; chiar când nu mai crezi în Dumnezeu, o asemenea invidie devine un păcat.

Ieri-seară mă simţeam la fel. Aveam în faţă perspectiva acestei punţi nesfârşite, în timpul căreia nu ştiam ce să fac şi, de asemenea – asta mai ales – ascultam proiectele celorlalţi pe care le auzeam din birourile alăturate, puţin din pricină că vorbeau tare şi puţin pentru că sunt grozav de masochistă şi trăgeam cu urechea.

Ceilalţi îşi fac întotdeauna planuri. Eu nu ştiu să prevăd nimic, dau telefoane disperate în ultimul moment şi, în nouă cazuri din zece, nu găsesc pe nimeni sau sunt angajaţi în altă parte. Se întâmplă uneori şi mai rău: o dată am organizat o cină la mine, cu o ziaristă care-mi făcea servicii în muncă şi un actor destul de cunoscut, pe care-l iubea, împreună cu un desenator al agenţiei ca să nu par chiar de tot bleagă. Ne-am înţeles cu cincisprezece zile înainte, mi-am notat pe cincisprezece pagini în agenda mea şi când au venit, bună ziua, ce mai faceţi, uitasem de ei cu desăvârşire şi ceea ce le puteam servi erau numai nişte iaurturi şi dulceţuri; ne-am dus să mâncăm într-un restaurant chinezesc şi a fost un circ întreg ca să mă lase pe mine să plătesc.

Nu-mi dau seama de ce sunt aşa. Poate din cauza celor optsprezece ani din viaţă când n-am avut decât să execut pişte ordine. Proiectele pentru vacanţă, sau chiar numai pentru o simplă duminică, le făceau alţii în locul meu şi erau mereu aceleaşi: vopseam din nou paraclisul împreună cu altele care, ca şi mine, nu aveau pe cineva în afara orfelinatului (îmi plăcea, de altfel, să vopsesc), rătăceam cu o minge sub braţ, prin curţi de recreaţie pustii, iar uneori eram dusă la Roubaix, unde maica superioară avea un frate farmacist. Rămâneam acolo câteva zile să fac pe casiera, ni se

dădea înainte de fiecare masă câte o fiolă de întăritor şi apoi maica superioară venea să mă ia.

La şaisprezece ani, în timpul unei asemenea călătorii la Roubaix, am făcut sau am spus ceva care a întristat-o – nici nu mai ştiu ce, era fără importanţă – şi atunci a hotărât, chiar înainte de a ne urca în tren, că-l vom pierde pe acela cu care trebuia să ne întoarcem. A mers cu mine într-o berărie şi mi-a dat tot felul de scoici, după care ne-am dus la cinema. Am văzut *Bulevardul crepusculului*. Maica superioară, la ieşire, era moartă de ruşine. Alesese acest film pentru că păstra o amintire de neşters despre Gloria Swanson în roluri de tânără neprihănită şi nu putea bănui, desigur, că filmul va aşterne în faţa ochilor mei, în mai puţin de două ore, toate neruşinările care-mi fuseseră ascunse dintotdeauna, cu grijă.

Şi eu plângeam pe drumul spre gară (a trebuit să alergăm ca nebunele să prindem ultimul tren), dar nu plângeam de ruşine, ci de încântare; eram zdrobită de o melancolie delicioasă, mă sufocam de dragoste. Era primul film pe care-l văzusem şi cel mai frumos din viaţa mea. Când ea trage în William Holden şi el se clatină sub gloanţe până ajunge la piscină, când Eric von Stroheim îndreaptă camerele jurnalului de actualităţi spre ea, care coboară scara crezând că turnează un nou rol, am crezut că mor acolo, pe scaun, într-un cinematograf din Roubaix. Nu pot să spun mai mult. Eram îndrăgostită de ei, aş fi vrut să fiu în locul lor, al celor trei, Holden, Gloria Swanson şi Stroheim. O iubeam chiar şi pe prietena lui Holden. Când se plimba cu el în decorurile studioului pustiu, am dorit cu toată disperarea să particip la această poveste, ca ea să reînceapă mereu, iar eu să rămân tot timpul în mijlocul ei.

Ca să-şi mai dea curaj, în tren, maica superioară repeta mereu că, mulţumită lui Dumnezeu, partea cea mai jalnică a acestei urzeli de rătăciri nu era decât subînţeleasă şi că aceasta depăşea de altfel

puterea ei de înţelegere şi era sigură că nici eu nu puteam pricepe ceva. Da de unde: de când sunt la Paris, am revăzut filmul de mai multe ori şi ştiu bine că, din ceea ce este esenţial, nu mi-a scăpat nimic, încă de la primul spectacol.

Ieri-seară, în clipa când lipeam cele două scrisori pe care le bătusem la maşină, mă gândeam să merg la cinema. Probabil că aşa aş fi făcut, dacă aveam o zecime din mintea ce mi se atribuie în zilele mele bune, ceea ce tot nu e mare lucru. Aş fi ridicat receptorul şi aş fi găsit, cu câteva ore înainte, pe cineva care să mă însoţească. Apoi, mă cunosc eu bine, nicio bombă cu hidrogen căzută asupra Parisului nu m-ar fi putut face să renunţ, şi aşa nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

La urma urmei, cine ştie? Adevărul este că ieri, azi sau peste şase luni, asemenea lucruri trebuiau oricum să mi se întâmple. Eu singură reprezint o fatalitate.

N-am ridicat receptorul. Mi-am aprins o ţigară şi m-am dus să pun cele două scrisori în coşul cu corespondenţă care se află pe culoar. Apoi, am coborât cu un etaj mai jos. Am petrecut câteva minute în cămăruţa în care se depozitează ziarele, numită în mod pompos „Documentare". Georgette, fata care lucrează acolo, tăia anunţurile plimbându-şi uşor limba peste buze. M-am uitat în *Le Figaro,* ediţia de dimineaţă, la programele cinematografelor, dar n-am găsit ceva care să-mi placă.

Când am ajuns din nou sus, patronul mă aştepta în biroul meu. Deschizând uşa şi găsindu-l acolo, în picioare, într-o încăpere pe care o ştiam goală, am simţit un junghi, în inimă.

E un om de patruzeci şi cinci de ani, poate ceva mai mult, destul de înalt, cântărind aproape o sută de kilograme: Poartă părul tăiat scurt, aproape ras. Trăsăturile i s-au îngroşat, dar au rămas plăcute şi se spune chiar că, în tinereţe, fiind mai subţire, era un bărbat frumos. Se numeşte Michel Caravaille. El e fondatorul agenţiei. Are talent

pentru publicitate, ştie să explice limpede ceea ce vrea să obţină şi, într-o meserie în care este nevoie să convingi în aceeaşi măsură pe clientul care te plăteşte, ca şi publicul care trebuie să cumpere, e un vânzător de prima mână.

Raporturile lui cu personalul şi grija pe care i-o poartă se mărginesc la chestiunile de lucru. În ceea ce mă priveşte, nu-l cunosc deloc. Nu-l văd decât o dată pe săptămână, luni dimineaţa, în timpul unei şedinţe de o jumătate de oră, ţinută la el în birou, când trece în revistă treburile curente. Eu sunt chemată acolo numai ca să iau note.

Acum trei ani s-a căsătorit cu o fată – de vârsta mea, pe care o cheamă Anita – căreia îi fusesem secretară într-o altă agenţie de publicitate. Eram prietene atât cât poţi fi cu cineva cu care petreci patruzeci de ore pe săptămână în acelaşi birou, iei zilnic dejunul împreună într-un expres din strada La Boétic şi cu care te întâlneşti într-o sâmbătă sau alta pentru a merge la un music-hall.

Când s-a căsătorit, ea a fost aceea care mi-a propus să intru la Caravaille. Lucra, acolo de câteva luni, iar eu fac azi ceea ce făcea ea, nu cu acelaşi talent, nici cu aceeaşi sete de reuşită şi, evident, nici cu acelaşi salariu. N-am întâlnit niciodată pe altcineva care să pună atâta îndârjire şi egoism în lupta pentru parvenire. Ea pleca de la principiul că, într-o lume în care ceilalţi se încovoaie în faţa furtunilor, tu trebuie să produci furtuni ca să le-o poţi lua înainte. Era numită Anita-nesuferita. Ea ştia acest lucru şi semna chiar astfel nota de serviciu cu care înfunda pe cineva.

La vreo trei săptămâni după căsătorie a născut o fetiţă. De atunci n-a mai lucrat şi, practic, n-am mai văzut-o niciodată. Cât despre Michel Caravaille, credeam (până ieri-seară) că uitase de faptul că am cunoscut-o cândva pe soţia sa.

Părea obosit, sau preocupat, cu acea culoare lividă pe care o căpăta uneori când urma de mai multe zile un regim de slăbire. M-a chemat pe numele mic, Dany, şi mi-a spus că are greutăţi.

Am observat că fotoliul, din faţa biroului meu, rezervat vizitatorului, era doldora de dosare. Le-am luat de acolo, dar el tot nu s-a aşezat. Privea în jurul lui ca şi cum ar fi intrat prima dată în camera aceea.

Mi-a spus că lua a doua zi avionul spre Elveţia. Avem un client important la Geneva: Milkaby, laptele praf pentru sugari. Putea lua cu el, ca să obţină viitoarea campanie de publicitate, machete, tiraje speciale pe hârtie cretată, fotografii în culori – material cu care să facă onorabil faţă, timp de o oră sau două, unei duzini de directori şi de subdirectori cu chipuri glaciale şi gesturi manichiurate. Dar era în pericol să-i lipsească arma supremă a textelor şi, de aceea, să piardă avionul. Mi-a explicat fără un zâmbet (dacă n-am auzit asemenea explicaţii de o sută de ori, nu le-am auzit niciodată) că a fost redactat un întreg raport asupra politicii concurenţilor şi a noastră, dar că în ultimul moment a trebuit să schimbe totul, că acest raport se găsea acum în stare de ciornă fără nicio formă şi, ca să spună pe şleau, nu dispunea de niciun text prezentabil.

Vorbea repede, fără să mă privească, pentru că era stânjenit de gândul de a-mi cere un serviciu. Mi-a spus că nu putea pleca chiar fără nimic. Şi nici nu putea amâna întâlnirea cu Milkaby, pentru că o mai făcuse de două ori. Chiar şi nişte elveţieni ar înţelege a treia dată că suntem o bandă de ageamii şi că era mai avantajos pentru ei să transporte laptele pudră gratuit la domiciliul clientului.

Îmi dădeam destul de limpede seama unde voia să ajungă, dar n-am spus nimic. S-a produs o tăcere, în timpul căreia se juca maşinal cu una dintre jucărelele înşirate pe biroul meu. M-am aşezat, am mai aprins o ţigară. I-am arătat pachetul de Gitane, dar m-a refuzat.

În cele din urmă m-a întrebat dacă am vreun plan pentru seara aceea. Vorbeşte adesea în acest fel, sofisticat, uneori aproape jignitor. Nu-l cred în stare să-şi închipuie că aveam dreptul să fac altceva în serile ce-mi aparţineau în afară de a dormi, ca să fiu în putere a doua zi la birou. Nici nu ştiam, sărmană neroadă, dacă voiam să răspund sau nu, şi i-am zis cu un glas ce se voia impersonal:

— Câte pagini sunt de bătut?

— Vreo cincizeci.

Mi-am suflat fumul din gură într-un încântător nouraş dezaprobator, gândindu-mă, ceea ce strica totul, că scot fumul ca vedetele din filme şi că el o să-şi dea seama că vreau să fac pe interesanta.

— Şi aţi dori să bat totul, astă-seară? Nu sunt atât de grozavă! Fac şase pagini pe oră şi asta bătând din răsputeri. Luaţi-o pe doamna Blondeau, poate că are să izbutească.

Mi-a spus că avionul lui pleacă de-abia la prânz şi că în niciun caz nu putea fi vorba să încredinţeze această misiune doamnei Blondeau: ea bătea într-adevăr repede, dar n-ar înţelege nimic dintr-un text ticsit de corecturi, de trimiteri, de fraze neterminate. Eu, în schimb, ştiam despre ce e vorba.

A mai spus un lucru, şi cred că asta m-a hotărât. Nu voia – niciodată n-a voit – să se lucreze la birou după ora închiderii, mai ales din cauza zgomotului maşinii de scris. Etajele superioare sunt locuite, iar reînnoirea contractului de închiriere a societăţii se face numai cu preţul unor complicate tratative administrative. Mi-a spus că voi veni să lucrez la el, unde voi putea dormi, ca să nu pierd timp dacă n-aş termina în noaptea aceea. Voi termina a doua zi dimineaţă, înainte de plecarea lui.

Nu fusesem niciodată la el. Aceasta, precum şi perspectiva de a o revedea pe Anita, erau motive prea puternice ca să pot refuza. Nu

ştiu ce mi-am închipuit timp de o secundă sau două – destul ca el să-şi piardă răbdarea şi să spună cu de la sine putere: bine, ne-am înţeles. Sunt o idioată. Mi-am imaginat o cină în trei, într-o încăpere mare, cu lumini indirecte. Râsete discrete evocând amintiri. Dar hai, nu se poate, mai ia din crabul ăsta. Anita mă conduce apoi de mână până-n camera mea, puţin înduioşată şi sentimentală din pricina vinului pe care l-am băut. O fereastră e deschisă spre noaptea de-afară, iar vântul umflă perdelele.

El însă mi-a şi tras un duş rece. Şi-a privit ceasul spunând că voi avea linişte ca să pot lucra, servitorii, fiind plecaţi acasă, în Spania, pe-timpul concediului, iar el avea pe cap o corvoadă împreună cu Anita, să meargă la un festival al filmului publicitar la palatul Chaillot. A adăugat totuşi:

— Anita va fi fericită să te vadă. Erai întrucâtva preferata ei, nu-i aşa?

Dar toate astea fără a mă privi, îndreptându-se spre uşă, exact ca şi cum n-aş fi existat – vreau să spun ca fiinţă omenească şi în orice caz mai puţin atent decât ar fi fost cu o maşină de scris IBM electrică, cu caractere „Président”.

Înainte de-a ieşi s-a întors şi a făcut un semn nelămurit spre biroul meu. M-a întrebat dacă mai aveam ceva important de făcut. Mă gândisem să corectez şpalturile unei broşuri industriale, dar asta mai putea să aştepte şi. De astă-dată, am avut şi eu, în sfârşit, o replică chibzuită, pe care n-am scăpat-o:

— Să-mi încasez banii.

E vorba de o lună dublă ce ni se plăteşte jumătate în decembrie, jumătate în iulie. Cei aflaţi în concediu îşi primiseră plicul odată cu salariul pe iunie. Ceilalţi îl primeau de 14 iulie. Şeful contabil, ca la toate sfârşiturile de lună, trecea prin birouri şi preda plicul în mâna fiecăruia. În general, ajungea la mine abia cu jumătate de oră înainte

de plecare. Se ducea mai întâi la redacţie, unde se dezlănţuia un soi de cataclism, dar aseară n-am mai auzit ca redactoarele să se fi repezit pe bietul om.

Patronul se oprise nemişcat, cu mâna pe clanţa uşii. Mi-a spus că se întorcea acasă şi se gândea să mă ia neîntârziat cu el, că îmi va da el personal plicul, ceea ce îi va îngădui să mai adauge ceva – să spunem trei sute de franci, dacă eram de acord.

Se citea în privirea lui o uşurare, iar eu, la rândul meu, eram mulţumită. La el totul a fost însă foarte scurt, ca şi cum i-aş fi dat doar un prilej de a rezolva o chestiune stânjenitoare.

— Strânge-ţi lucrurile, Dany. Ne întâlnim jos, în cinci minute. Maşina mea e sub bolta de la intrare.

Ieşi, închizând uşa în urma lui. O redeschise apoi imediat. Mă pregăteam să pun la loc, în rând eu celelalte, jucăria pe care el o mişcase din loc. Era un mic elefant articulat, roz-bombon. A observat grija cu care făceam acest lucru şi mi-a spus: „Îţi cer iertare”. Se bizuia pe discreţia mea faţă de ceilalţi în ce privea lucrul în afara biroului. Am înţeles că nu voia să vorbesc de raportul întârziat şi că se simţea oarecum vinovat. A vrut probabil să-mi mai spună şi altceva, să-mi explice, poate, că era vinovat, dar în cele din urmă s-a mai uitat o dată la elefantul raz şi a plecat de-a binelea.

Am rămas o clipă pe scaun, întrebându-mă ce se va întâmpla dacă nu voi fi în stare să bat cele cincizeci de pagini înainte de plecarea lui. Chiar cu riscul de-a lucra o parte din noapte, am să găsesc eu timpul necesar, nu asta mă neliniştea; ci ochii, care nu rezistă mai multe ore în şir. Se înroşesc, se umplu de stele şi de lacrimi şi uneori mă dor aşa de tare, că nu mai văd nimic.

Mă gândeam, de asemenea, la Anita şi la unele fleacuri: dacă aş fi ştiut de dimineaţă că aveam s-o întâlnesc, mi-aş fi pus taiorul alb; trebuie să trec neapărat pe la mine, să mă schimb. Altădată, când

lucram cu ea, mai purtam încă fuste cusute la orfelinat. Ea spunea: „Cu zdrenţele tale îmi provoci dezgust pentru copilăriile nefericite". Aş fi vrut ca ea să mă revadă altfel, cu ceea ce am mai bun. Apoi, deodată, mi-am adus aminte că patronul mi-a dat cinci minute. Pentru el, cinci minute sunt trei sute de secunde. E de o punctualitate că poate speria şi un ceas cu cuc.

Am mâzgălit pe o foaie de bloc: „Plec în week-end. Pe miercuri".

Am rupt imediat foaia în bucăţele mici şi am scris pe următoarea, mai îngrijit de astă dată: „Trebuie să iau un avion pentru week-end. Pe miercuri. Dany".

Aş fi vrut să-mi povestesc pe foiţa aceea toată viaţa. Un avion nu era destul. Puteam să scriu: un avion pentru Monte-Carlo. Dar am privit la ceas, arătătorul mare se apropia de jumătatea spre cinci şi, în orice caz, eram probabil singura din agenţie care nu luase încă un avion, aşa că nu mai puteam impresiona pe nimeni.

Am agăţat foaia cu o agrafă de abajurul lămpii de pe masa mea. Oricine intra o putea vedea. Cred că eram fericită. E greu de explicat de ce. Dacă vreţi, fusesem şi eu cuprinsă de acea nerăbdare pe care o simţisem la ceilalţi, de-a lungul întregii după-amieze.

Punându-mi pardesiul, m-am gândit că Anita şi Michel Caravaille aveau o fetiţă. Am luat elefantul roz şi l-am băgat în buzunar.

Mi-amintesc că soarele mai strălucea încă prin fereastră, aruncându-şi razele pe hârtiile îngrămădite pe biroul meu.

* * *

În maşină, o DS (Citroën) neagră, cu tapiţeria de piele, mi-a propus chiar el să trecem mai întâi pe la mine, ca să-mi iau o cămaşă de noapte şi peria de dinţi.

Încă nu era o oră de circulaţie aglomerată şi conducea destul de repede, I-am spus că părea obosit. Mi-a răspuns că toată lumea e

obosită. I-am vorbit de confortul din DS, dar nu l-a interesat şi am păstrat din nou tăcerea.

Am traversat Sena la podul Alma. Pe strada Grenelle a găsit un loc de parcare în faţa magazinului fotografic aflat aproape peste drum de mine. M-a urmat când am coborât din maşină. Nu m-a întrebat dacă poate urca la mine, sau altceva. A intrat în imobil în urma mea.

Nu mi-e ruşine cu apartamentul meu – în sfârşit, nu cred – ba sunt chiar sigură că n-am lăsat rufe la uscat pe radiatorul de gaz. Dar nu-mi plăcea faptul că venea la mine. Va ocupa tot locul şi am să fiu obligată să mă schimb în baie, unde, dacă loveşti un zid, toate celelalte trei îţi răspund. În plus, stau la al patrulea etaj, fără ascensor.

I-am spus că nu era obligat să mă însoţească şi că nu va dura decât câteva minute. Mi-a răspuns că totuşi vine şi că n-avea nicio importanţă. Nu ştiu ce-şi închipuia. Că poate am să iau cu mine un cufăr.

Pe palierul meu n-am întâlnit pe nimeni, ceea ce era un lucru bun. Am o vecină al cărei soţ şi-a petrecut concediul la spitalul Boucicaut, pe strada Francisc I, contra sensului interzis, şi care se supără grozav dacă nu întrebi de sănătatea lui, iar dacă-i ceri veşti, poate să te ţină până seara. Am intrat prima şi am închis uşa îndată după Caravaille. A privit în jurul lui şi n-a scos un cuvânt. Era vădit că nu ştia ce să facă cu trupul lui uriaş. Mi se părea mult mai tânăr şi – cum să spun? – mai adevărat, mai viu decât la birou.

Mi-am luat taiorul alb dintr-un dulap şi m-am închis în baie. ÎI auzeam umblând foarte aproape de mine. În timp ce mă dezbrăcam, i-am spus prin uşă că poate găsi de băut în lădiţa de sub fereastră. Mai aveam timp să-mi fac un duş? Nu mi-a răspuns. Nu mi-am mai făcut duş, m-am spălat la iuţeală cu o mănuşă de toaletă.

Când m-am întors în cameră, îmbrăcată, pieptănată, machiată, dar în picioarele goale, el stătea pe divan şi îi telefona Anitei. Îi spunea că sosim îndată. În acelaşi timp îmi privea atent taiorul. Mi-am încălţat pantofii albi aşezată pe braţul fotoliului, fără a-l slăbi din ochi. În ochii lui n-am citit decât plictiseală.

Vorbea cu Anita – spunea da Anita, nu Anita, ştiam că era ea – nici nu-mi mai amintesc ce-i povestea, ba da, că nu m-am schimbat deloc, că sunt mai curând înaltă, destul de subţire, că sunt frumoasă şi blondă, da, foarte blondă şi bronzată, – în sfârşit lucruri de astea, care ar fi trebuit să fie plăcute şi erau fără îndoială plăcute, dar pe care glasul lui le denatura. Îmi sună încă în urechi acest glas: stăruitor, monocord, un glas de portărel. Îi răspundea Anitei, supunându-se cu răbdare unui capriciu de-al acesteia. Ea îi cerea să fiu descrisă şi el mă descria. Pentru el ea era o fiinţă omenească. În ce mă priveşte însă pe mine, Dany Longo, aş fi putut tot atât de bine să fiu o maşină de spălat rufe, expusă la magazinul universal Bazar de la Hôtel de Ville.

I-a mai spus un lucru. Nu, nu era o simplă figură de stil pentru a-i comunica soţiei, fără să mă supere pe mine, că sunt din ce în ce mai mioapă. Era relatarea cea mai exactă despre ceea ce vedea, o constatare în stare brută. Spunea că ochelarii îmi ascund culoarea ochilor. Am râs şi mi-am ridicat chiar ochelarii ca, să-i arăt culoarea lor. Nu sunt albaştri şi schimbători ca apa mării, cum erau cei ai Anitei, atunci când îmi dădea voie să-i duc tava împreună cu a mea la expresul din strada La Boétie, ci întunecaţi, nemişcaţi, lipsiţi de expresie, ca o plicticoasă câmpie din nord, şi orbi fără ochelari.

Nu ştiu dacă din această cauză, a ochilor mei, sau pentru că am înţeles brusc că nu voi fi niciodată pentru ei altceva decât subiectul unei distracţii oarecum afectuoase, la telefon, între doi soţi care se înţeleg bine, dar în timp ce râdeam, eram tristă, sătulă de toate şi aş

fi vrut ca seara aceea să treacă mai repede, ei amândoi să plece odată la blestematul acela de festival al filmului publicitar, să nu fi existat niciunul din ei, ca Anita să nu fi existat niciodată: pe scurt, voiam să plec mai repede din casă.

Am plecat. Luasem în geantă, aşa cum mi-a spus, o cămaşă de noapte şi periuţa de dinţi. Am mers de-a lungul cheiurilor Senei până la podul Auteuil. Înainte de-a ajunge acasă, şi-a adus aminte de ceva, a oprit maşina în staţionare dublă într-o stradă plină de prăvălii.

Mi-a dat o bancnotă de cincizeci de franci, spunându-mi că el nu mănâncă niciodată seara şi nici Anita, şi că e probabil ca acasă să nu se găsească nimic pentru mine. Dacă aş fi avut cel mai mic simţ al umorului, aş fi izbucnit în râs, gândindu-mă la deliranta mea cină intimă, cu lumini discrete şi cu vântul care umflă perdelele. În loc de asta, m-am făcut roşie ca para. I-am răspuns că nici eu nu mănânc seara, dar n-a vrut să mă creadă şi mi-a cerut să mă duc neapărat.

În timp ce el aştepta la volan, am cumpărat două brioşe dintr-o brutărie şi o tabletă de ciocolată. Mi-a mai cerut – „tot te duci" – să intru într-o farmacie şi să-i cumpăr un medicament. În momentul când mi se ştampila reţeta, am citit pe cutia flaconului că erau picături pentru inimă. Făcea greva foamei şi, ca să prevină o sincopă, se dopa cu digitalină. Genială idee.

În maşină, punându-şi la loc restul de bani, m-a întrebat, fără să mă privească, unde am cumpărat taiorul. Era dintre soţii aceia care nu pot suferi o toaletă ca lumea pe alte femei decât a lor. I-am răspuns că l-am primit gratuit la agenţie, după ce făcusem nişte fotografii pentru un client din Faubourg Saint-Honoré. A dat din cap cu înţelesul: „E tocmai ceea ce mă gândeam", dar mie, cu intenţia de a-mi fi plăcut, mi-a spus cam aşa ceva: „Pentru un lucru de gata, face o impresie foarte bună".

* * *

N-am intrat niciodată în vila Montmorency de la Auteuil. Fără îndoială că proasta mea dispoziţie influenţa aspectul peisajului, dar el m-a făcut să mă gândesc, în plin Paris, la un orăşel pentru pensionari de provincie, cu alei de promenadă duminicală, simetrice. Familia Caravaille locuia în aleea Plopilor. Mai erau şi aleea Teilor şi, presupun, aceea a Castanilor. Casa lor era aşa cum mi-o închipuiam: frumoasă, mare, înconjurată de flori. Era cu puţin trecut de ora şase. Soarele străpungea frunzişul cu pete orbitoare.

Îmi amintesc sosirea noastră, zgomotul paşilor în tăcerea acestui sfârşit de după-amiază. Într-un hol de intrare, pardosit cu plăci roşii, cu un covor mare al cărui desen reprezenta animale fantastice, toate lămpile ardeau, cu toate că era încă ziuă, o scară de piatră urca la etaj, iar pe prima treaptă, în ghetuţe de lac, cu un ciorap mai sus decât celălalt, îmbrăcată în catifea albastră cu dantele, strângând la piept o păpuşă cheală, stătea o fetiţă blondă care aţintea asupra mea o privire visătoare.

Îndreptându-mă spre ea, îmi reproşam că nu ştiam să iau lucrurile aşa cum se prezentau, fără complicaţii. M-am aplecat s-o îmbrăţişez şi să-i aranjez ciorapii. M-a lăsat să mă ocup de ea fără să spună ceva. Avea ochii mari şi albaştri, ca şi ai Anitei. Am întrebat-o cum o cheamă: Michèle Caravaille, pe care ea îl rostea *Cravaille*. Am întrebat-o de vârstă: *Crei ani.* M-am gândit la micul elefant roz pe care voiam să i-l dăruiesc, dar el se afla în buzunarul pardesiului, iar pardesiul îl lăsasem acasă.

Îndată după aceea, tatăl m-a chemat într-o cameră spaţioasă, pe care, practic, n-am mai părăsit-o. Canapeaua şi fotoliile erau din piele neagră, mobilele de culoare închisă, zidurile acoperite cu cărţi. Un cal de manej susţinea o lampă mare.

Mi-am schimbat ochelarii şi am încercat maşina. Era o Remington, semi-portativă, din anii 40, care, pe lângă toate, avea o claviatură engleză. Se puteau totuşi bate şase exemplare citeţe, dar Caravaille mi-a spus că patru vor fi de ajuns. A deschis dosarul Milkaby, cu pagini acoperite de un scris mărunt (n-am înţeles niciodată cum un animal mare ca el putea să scrie atât de mărunt) şi mi-a explicat greutăţile pe care le-aş putea întâlni. El trebuia să plece la un tipograf, pentru Dumnezeu ştie ce, înainte de a se duce la palatul Chaillot. La plecare mi-a zis că Anita trebuia să vină şi îmi ură spor la muncă.

M-am apucat de lucru.

Anita a coborât după o jumătate de oră, cu părul ei blond strâns pe ceafă şi cu o ţigară în mână. Mi-a spus: Ei bine, e o veşnicie de când nu ne-am mai văzut, cum o duci, eu am o migrenă grozavă – toate astea foarte repede, cercetându-mă amănunţit, din cap până-n picioare, părând încordată, ca pe vremuri.

A deschis o uşă în fundul încăperii şi mi-a arătat camera mea. Mi-a explicat că soţul ei dormea uneori acolo, când lucra noaptea târziu. Se afla în cameră un pat imens, acoperit cu o blană albă, iar pe un perete o fotografie mărită a Anitei, aşezată goală într-un fotoliu, o poză foarte frumoasă, în oare puteai să vezi şi porii pielii. Am râs prosteşte. A întors fotografia, încadrată într-o ramă de lemn, cu faţa la perete. Mi-a spus că soţul ei şi-a instalat în pod un laborator de amator, dar că ea era singurul lui model. A deschis în acelaşi timp o altă uşă, aproape de pat, şi mi-a arătat o cameră de baie pardosită cu plăci negre. Privirile noastre s-au încrucişat timp de o clipă şi am înţeles că toate acestea o plictiseau de moarte.

M-am aşezat din nou la lucru. În timp ce băteam, ea a aşternut un tacâm pe o masă joasă, a adus două felii de rosbeef, fructe şi o sticlă de vin începută. Încă nu era îmbrăcată pentru plecare. M-a întrebat

dacă mai aveam nevoie de ceva, dar fără să aştepte răspunsul, mi-a urat şi ea spor la treabă, pe curând şi a dispărut.

Ceva mai târziu, într-un mantou de satin negru, închisă la gât cu o broşă mare, s-a oprit în prag, ţinând de mână fetiţa. O ducea la maică-sa, care locuia foarte aproape, pe bulevardul Suchet (fusesem la ea de două sau trei ori) şi apoi trebuia să-şi întâlnească soţul la Chaillot. Mi-a spus că se vor întoarce devreme din cauza călătoriei în Elveţia, dar că nu eram obligată să-i aştept dacă mă simţeam obosită. Vedeam că voia să-mi spună ceva prietenos înainte de a mă părăsi, dar nu izbutea. M-am ridicat să mă uit mai bine la micuţă şi să-i urez noapte bună, Michèle, draga mea: îndepărtându-se, fetiţa s-a întors şi continua să mă privească. La piept strângea aceeaşi păpuşă cheală.

Apoi, i-am dat drumul ca o mitralieră. Mi-am aprins o ţigară în două sau trei rânduri şi, pentru că nu-mi place să fumez când bat la maşină, mă învârteam prin odaie şi priveam cotoarele cărţilor. Pe un perete stătea ceva bătător la ochi, dar fascinant: un geam mat de 30X40, într-o ramă poleită, pe care un sistem, fixat în spate, proiecta diapozitive în culori. Caravaille se servea probabil de un asemenea aparat destinat publicităţii în vitrine. Fotografiile se schimbau la fiecare minut. Am văzut astfel mai multe porturi de pescuit, înotând în soare, unde reflexele din apă înmulţeau numărul bărcilor multicolore. Nu le cunoşteam numele. Dar tot ce pot să spun, biată neroadă, este că pozele erau Agfacolor. Cunosc comediile astea de prea multă vreme ca să mă mai pot înşela asupra calităţii unui ton de roşu.

La un moment dat, când ochii au început să-mi obosească, m-am dus să mi-i clătesc cu apă rece în camera de baie cu plăci negre. De afară nu se auzea niciun zgomot. Parisul mi se părea foarte îndepărtat şi simţeam în mine apăsarea casei pustii şi a camerelor cufundate în întuneric.

Pe la douăsprezece şi jumătate bătusem treizeci de pagini. Făceam întruna greşeli, îmi simţeam creierul, ca laptele praf. Am numărat paginile rămase, vreo cincisprezece. Am acoperit apoi maşina cu capacul.

Mi se făcuse foame. Am mâncat una din brioşele aduse, o felie de rosbeef, un măr şi am băut oleacă de vin. N-am vrut să las totul vraişte, am căutat bucătăria care era spaţioasă, mobilată ca o încăpere de fermă, cu o chiuvetă de spălat vase din piatră, în care mucegăiau două mormane înalte de vase. O cunosc eu bine pe Anita. Cu siguranţă că de când au plecat servitorii în concediu, ea nu s-a mai ostenit nici să apese butonul aparatului de prăjit pâine.

Mi-am scos jacheta taiorului, mi-am spălat farfuria, paharul, şi tacâmurile. Am stins peste tot şi m-am dus să mă culc. Era cald şi, Dumnezeu ştie de ce, nu îndrăzneam să deschid fereastra. Nu izbuteam să adorm. Mă gândeam la Anita, cea de altădată, când lucram pentru ea. Dezbrăcându-mă, nu m-am putut împiedica să întorc fotografia. În care ea stătea goală, într-un fotoliu. Mi-era necaz că râsesem atât de prosteşte. Nu vreau să spun că e o gafă să izbucneşti în râs în faţa fotografiei făcute de cineva care agaţă fundul soţiei pe pereţii casei, ci sunetul râsului meu fusese prostesc.

Pe când lucram cu Anita, ea a venit de mai multe ori să rămână noaptea la mine. Locuia atunci cu mama şi mi-a cerut – aşa cum numai ea ştia s-o facă, cu multe excese de afecţiune şi ameninţări, cu o mare încăpăţânare – să-i împrumut apartamentul ca să primească un bărbat. Bărbaţii îi schimba, dar nu şi locul de întâlnire; deoarece cedasem o dată, nu mai îndrăzneam s-o refuz. În timpul distracţiei, eu mă duceam la cinema. O regăseam apoi dezbrăcată, cu obrajii aprinşi, citind sau ascultând radioul, fumând ţigări, cu picioarele peste braţul unui fotoliu, oarecum poziţia din fotografie. Nu i-a trecut niciodată prin minte să pună patul în ordine. Îmi amintesc cel

mai bine de cearşafurile mototolite, care atârnau până la podea şi în care urma să dorm alături de ea până dimineaţa. Dacă îi spuneam ceva, mă numea: „mica fecioară murdară şi abjectă” şi mă trimitea înapoi la mânăstire, unde aveam să crap de dorul dragostei. Sau, dacă nu, făcea o mutră îngrozitor de spăşită şi îmi făgăduia că data viitoare se va folosi pentru nevoile ei de masa din bucătărie. A doua zi, la birou, redevenea iar Anita-nesuferita, într-o rochie de fată din cartierele distinse, cu ochi limpezi, gesturi eficace şi inima ferecată cu nasturii încheiaţi până sub guler.

Am sfârşit prin a adormi, sau a moţăi, deoarece ceva mai târziu i-am auzit întorcându-se. Patronul se văicărea că bea prea mult şi că se întâlnea cu prea mulţi imbecili. Apoi a venit să mă întrebe în şoaptă, de dincolo de uşă: „Dormi, Dany? E în regulă?” Am răspuns că totul e bine şi că au mai rămas cincisprezece pagini. Din spirit de imitaţie am vorbit şi eu cu un glas ca o adiere, ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu trezesc pe cineva în blestemata aceea de hardughie.

Apoi am adormit din nou. Cam în aceeaşi clipă, cineva a zgâriat la uşă şi se făcuse dimineaţă – dimineaţa aceea – soarele năvălea din plin în cameră, iar patronul mi-a spus: „Am făcut cafea, ai o ceaşcă pe masă”.

* * *

După ce mi-am aranjat patul şi am făcut o baie, m-am îmbrăcat, am băut cafeaua pusă lângă maşină şi m-am apucat din nou de lucru. Patronul a venit de două sau trei ori să vadă unde am ajuns. Anita a apărut apoi într-un combinezon alb, căutând ceva pe care nu l-a găsit, cu o mână pe capul îndurerat încă de migrena din ajun, iar cu cealaltă scuturând scrumul primei ţigări a zilei. Trebuia să meargă să-şi ia fata din bulevardul Suchet. Am aflat totodată că vor folosi întâlnirea cu Milkaby pentru a petrece toţi trei zilele de punte în Elveţia. Plecarea în călătorie o făcea nervoasă şi, cel puţin din acest

punct de vedere, am găsit-o schimbată. Altădată, avea un principiu: clienţii, ca şi iubiţii, te ţin mai la preţ dacă îi faci să aştepte şi n-are rost să-ţi faci sânge rău pentru un avion, când îl poţi lua pe următorul.

De altfel, toţi eram nervoşi – ea, eu şi Caravaille. Am bătut ultimele pagini ca acele dactilografe pe care nu le pot suferi, fără să încerc cel puţin să înţeleg ceea ce citeam. Probabil că am făcut un şir de boacăne, pentru că băteam în aproape toate clapele cu mâna stângă (sunt stângace şi, când mă grăbesc, şi vreau să bat repede, uit aproape că am şi o mână dreaptă), pierdeam o groază de timp spunându-mi: gândeşte-te la ceea ce faci, dreapta, idioato, dreapta, ca un boxer care a încasat o lovitură în stare să-i smulgă inima din loc. Lovitura pe care am primit-o – cu atât mai rău dacă e o prostie, şi asta va trebui s-o spun dacă voi fi anchetată – era tocmai acel week-end familial în Elveţia. Am fost odată la Zürich şi am rămas cu o amintire oribilă. N-am văzut Geneva, dar presupun că trebuie să existe acolo, cel puţin pentru Caravaille şi cei deopotrivă cu ei, hoteluri confortabile, cu terase mari, deschise spre lună şi spre duioşia melancolică a viorilor, zile luminoase şi seri iluminate, momente pe care nu le voi cunoaşte niciodată – nu numai pentru că sunt plătite în franci noi sau în dolari. Mi-e necaz pe mine că sunt astfel – e adevărat, de trei ori adevărat – dar, nu ştiu cum să spun, nu pot fi decât eu însămi.

Am terminat lucrul pe la unsprezece. Îmi aranjam paginile şi clasam cele patru exemplare în ordinea lor, când Caravaille a venit să-mi spună că sunt liberă. Purta un costum de vară bleumarin, o cravată ţipătoare cu picăţele albe, mă strivea cu statura şi dinamismul lui. Se repezise până la agenţie să ia machetele. Mi-a adus şi plicul cu gratificaţia: împreună cu cei trei sute de franci făgăduiţi, am numărat mai bine de o mie de franci, aproape o lună

întreagă. Am spus – ţin minte totul – vă mulţumesc mult, e grozav, e mult prea mult.

El a pus într-un sac de voiaj de piele neagră tot ceea ce bătusem. M-a întrebat cu respiraţia tăiată dacă aveam permis de conducere. Nu era nicio problemă. Anita ştia că îl am şi probabil că i-a şi spus-o. Când şi-a cumpărat prima maşină, o „Simca” decapotabilă, de ocazie, era atât de speriată, încât i-am scos-o eu din garaj. Apoi îi schimbam locul de patru sau cinci ori pe zi în zona albastră.

Cu toate acestea nu condusesem cu adevărat decât o singură maşină în viaţa mea, o furgonetă de 2 CV a orfelinatului. Maica superioară îmi plătise permisul („pentru că e folositor şi asta te va face să-ţi alegi un soţ care călătoreşte pe patru roţi, nu un nemâncat pentru ochii lui frumoşi”), fiind singura care o conduceam în timpul cumpărăturilor. Eram în ultimul an de şcoală. Existau încă două furgonete la fel şi mie mi s-a dat cea mai veche. „Fă-o praf, spunea maica superioară, fiindcă aşa ai să capeţi experienţă şi după aceea punem mâna pe aia frumoasă a surorii Marie-de-la-Pitié.” Dar la, treizeci pe oră, se agăţa cu amândouă mâinile de scaun, iar la patruzeci striga să fie apărată de asasini. Într-o zi s-a speriat atât, încât a tras frâna de mână şi era să zburăm amândouă prin parbriz.

Pe nerăsuflate, aplecat pe sacul negru, Caravaille mi-a spus că era o jale să găseşti un taxi sâmbătă dimineaţa, că a cuplat telefonul la serviciul de abonaţi absenţi ca să fiu liniştită, că n-ar mai vrea s-o ia altă dată de la capăt, că mai trebuia s-o ia pe fetiţă şi că le-aş face un nemaipomenit serviciu dacă i-aş însoţi până la Orly. Eu nu înţelegeam de ce. El s-a ridicat, cu tot sângele în cap, şi mi-a explicat: în felul acesta voi aduce maşina înapoi acasă.

Era nebun.

I-am spus că la Orly există parkinguri dar el s-a mulţumit să dea din umeri şi să răspundă: mulţumesc, ştiam.

— Haide, Dany, vino.

I-am spus că mi-era cu neputinţă.

— De ce?

Acum mă privea drept în faţă, puţin aplecat spre mine, mi se părea plin de forţă şi nerăbdare. Când cineva se află prea aproape de mine, îmi pierd şirul vorbelor. După câteva secunde i-am răspuns:

— Nu ştiu! Uite-aşa!

Mai proastă nici că se putea să fiu. El a ridicat din nou din umeri, a spus că nu e bine să fii prost şi şi-a dus sacul în hol. Pentru el era o chestiune rezolvată.

Nu puteam să-i însoţesc la Orly, pentru că nu ştiam să mă întorc cu maşina lor. Ar fi trebuit să-i spun. Că n-am condus niciodată altceva decât o fantomă de furgonetă şi că maica superioară nu se liniştea decât dacă ne apropiam de o biserică, pentru că astfel aveam şansa să primim ultima împărtăşanie. L-am urmat în hol, Anita cobora scara şi nu i-am spus nimic.

Aveau trei valize. Am cărat şi eu una în grădină. Căutam cu ochii DS-ul (Citroën) dar ceea ce am văzut era, pentru mine, pur şi simplu îngrozitor. Nu plecau cu DS-ul, ci cu o maşină americană descoperită, lungă şi încăpătoare, pe care Anita o scotea din garaj. Un adevărat tanc.

M-am întors în hol şi apoi în camera în care lucrasem. Nici nu mai ştiam ce venisem să caut. Geanta. Am luat-o şi apoi am pus-o la loc pe masă. Nu puteam să conduc o asemenea maşină.

Caravaille închidea grăbit nişte uşi. Când m-a văzut proptită acolo, probabil că a înţeles în sfârşit că ceva nu era în regulă şi s-a apropiat de mine.. Mi-a pus mâna pe braţ şi mi-a zis:

— E maşina Anitei. N-are decât un accelerator şi o frână, asta-i tot. E foarte uşor de condus.

Şi apoi a adăugat:

— Nu trebuie să fii aşa.

M-am întors spre el. Am văzut că avea ochi albaştri, de un albastru foarte deschis, încercănaţi de oboseală. Albaştri. Nu observasem acest lucru niciodată. În acelaşi timp îmi dădeam seama pentru prima dată că ocupam şi eu un loc în ei. Existam ca o fată cam prostuţă, dar la care ţinea mult. În fine, aşa cred. N-am înţeles prea bine ce voise să spună prin: „Nu trebuie să fii aşa". N-am înţeles nici mai târziu. Era prea aproape de mine, ca şi adineauri, mi se părea mare, foarte puternic şi simţeam că mă pierd toată. După o tăcere îndelungată – sau care mi s-a părut insuportabilă – a mai spus că dacă nu voiam să-i însoţesc se va descurca el şi o să lase maşina într-un parking. N-avea nicio importanţă.

Am plecat capul şi i-am spus că vin.

* * *

Şedeam în spate cu micuţa. Ea purta o haină roşie cu guler de catifea, se ţinea foarte dreaptă, cu mâna ei călduţă într-a mea, fără să spună un cuvânt. Nici Anita cu soţul ei nu vorbeau deloc. Era douăsprezece fără douăzeci, când am părăsit bulevardul periferic, la poarta Orléans şi am intrat pe autostrada Sudului. La volan se afla el.

Am întrebat unde urma să las maşina: în grădină. Trebuia să strigăm pentru că mergeam cu mare viteză şi vântul puternic ne fura cuvintele. El mi-a spus că actele maşinii se găseau în buzunarul portierei, iar cheia porţii de acasă era împreună cu aceea a maşinii. Cu arătătorul a lovit uşor în legătura de chei care atârna la contact. L-am întrebat unde trebuia să las cheile. S-a gândit şi apoi mi-a spus că puteam să le păstrez şi că i le voi da la birou, miercuri după-masă, când se vor întoarce din Elveţia.

Anita a întors capul, furioasă, cu aceeaşi privire ca altădată, când lucram pentru ea şi mi-a strigat: „Ce-ar fi să ne mai slăbeşti puţin, că

doar nu-i atât de complicat? Ştii cu cât mergem?" Fetiţa, văzând că mama era nemulţumită de mine, şi-a retras mâna.

La douăsprezece fără zece – avionul decola la douăsprezece şi cinci! – Caravaille a oprit în faţa trotuarului aerogării. M-au părăsit într-o goană. Anita, într-un mantou bej căptuşit cu mătase verde, a ridicat-o pe micuţă ca s-o scoată din maşină şi, ţinând-o strâns la piept, s-a aplecat să mă sărute. Patronul grăbea un hamal. Mi-a întins mâna, pe care aş fi vrut s-o reţin cu disperare, căci, deodată, mi-am dat seama că aveam să-l mai întreb o mulţime de lucruri. Dar dacă va ploua? Până miercuri putea să plouă, şi nu puteam lăsa maşina descoperită. Cum să închid capota? Era dezorientat, privea cerul luminos, apoi pe mine şi apoi tabloul de bord.

— Dar de unde vrei să ştiu eu? E maşina Anitei.

A chemat-o înapoi pe Anita, care se zorea spre una din intrările în Holul aeroportului. Când a înţeles ce voiam, a înnebunit de furie. Într-un singur cuvânt mi-a spus tot ce credea despre mine. Mi-a arătat în acelaşi timp, cu palma larg deschisă – purta mănuşi de vară – un buton de comandă care mi s-a părut pus prea jos, cu mult sub volan, dar era atât de enervată că nici n-am înţeles bine despre care era vorba. Ţinea fetiţa într-un singur braţ şi probabil că-i atârna greu, iar pantofii copilului îi murdăreau pardesiul. Caravaille le-a tras spre hol. Înainte de-a dispărea, s-a mai întors să-mi facă un vag semn de rămas bun.

Mă aflam singură, pe scaunul din spate al unei monstruoase maşini. Aveam impresia că în capul meu se lăsase o mare tăcere.

Am avut nevoie, fără îndoială, de mai multe minute ca să observ că motorul mergea şi că trecătorii mă priveau. Apoi, un agent de circulaţie s-a apropiat şi mi-a spus că nu puteam rămâne acolo. Ca să par mai sigură de mine şi să-l las să se îndepărteze, mi-am scos de pe cap fularul pe care-l pusesem când am plecat din casa lui Caravaille

şi l-am strâns cu grijă. Era un fular din mătase turcoaz, pe care-l cumpărasem la Le Mans, în primul an după ce începusem să lucrez, chiar în ziua când o telegramă mi-a dat de ştire că maica superioară murise. De atunci îl păstrez aproape neîntrerupt în geanta mea.

Prin liniştea care-mi umpluse capul, maica superioară mi-a zis: „Nu te omorî cu firea, duci maşina la un parking, n-ai de parcurs decât cincizeci de metri şi după aia ai tot timpul să te gândeşti".

Am coborât din maşină, care era albă şi sclipea în soare şi, deoarece nu voiam şi nu puteam să mă urc îndată la volan, mi-am luat un răgaz şi m-am dus să mă uit la marca maşinii din faţa capotei. Era o Thunderbird, o pasăre mare, albă, sub cerul de vară, o pasăre a furtunii.

M-am instalat. Mi s-a părut că uşa se închide singură. Scaunele din piele străluceau şi erau de culoarea nisipului aurit; totul din jurul meu era de culoarea nisipului sau din metal cromat scânteietor. Pe toată întinderea tabloului de bord, şi chiar între scaune, se aflau manete şi butoane. M-am străduit să nu le privesc. Aşa cum îmi spusese Caravaille, n-am găsit sub picior nicio pedală de ambreiaj. M-am aplecat să studiez schimbătorul de viteze. În afară de punctul mort şi marşarier, nu mai existau decât două poziţii: una pentru plecare şi alta pentru mers. Fruntea îmi asudase, gâtlejul mi-era uscat, dar ceea ce simţeam nu era numai teamă, nu ştiu nici eu ce mai era. Sunt sigură că nu voi uita niciodată această clipă şi-mi va părea rău că nu o voi mai putea retrăi. Mi-am scos pantoful drept, al cărui toc mă stânjenea la condus. I-am spus maicii superioare că plec, am băgat uşor în viteză şi am plecat.

La început maşina a făcut un salt înainte, pentru că am accelerat prea tare; după aceea însă s-a liniştit şi am înaintat cu supleţe, drept înaintea mea, într-o cadenţă maiestuoasă. Apoi a început brambureala. Bulevardele din faţa aerogării mă duceau spre toate

direcţiile şi, mai ales, spre cele interzise, am trecut de patru sau cinci ori prin aceleaşi locuri, mi-am revenit de patru sau cinci ori în faţa degetului arătător al aceluiaşi agent, care-mi indica interdicţia, am fost tratată de zgârie-brânză de un automobilist din urma mea, pentru că nu semnalizam cu farurile de direcţie şi înainte de-a găsi aceste faruri – ceea ce era totuşi foarte uşor – am pus în funcţie ştergătoarele, ventilatorul de aer cald, radio Monte-Carlo şi geamul de la portiera din dreapta. Eram în pragul crizei de nervi când am izbutit, în sfârşit, să mă garez în parkingul la care mă uitasem cu jind la fiecare din trecerile mele şi, dacă mă mai ţineam pe picioare ieşind din maşină, e cu siguranţă pentru că aşa e moda când vrei să mergi.

Dar eram şi mândră, într-un anumit fel, şi chiar dacă mai tremuram încă de enervare, ştiam că frica îmi trecuse şi că mă simțeam în stare să fac kilometri cu această maşină.

Acum auzeam din nou vuietul avioanelor: de pe pistele de decolare. Am introdus două monezi de câte douăzeci de centime în contorul automat al parkingului, am luat cheile din contact, geanta, fularul şi m-am dus să fac câţiva paşi ca să mă aerisesc. În timp ce treceam bulevardul aflat de-a lungul aerogării, un Caravelle al lui Swissair s-a ridicat în bătaia soarelui. Era poale cel al Anitei.

Am cumpărat un tichet de vizitare la un distribuitor din hol. Era lume multă, mult zgomot şi mi se părea că sunt străină de mine însămi. M-am urcat pe terasă cu scara rulantă. Am privit un Boeing al companiei Air-France făcându-şi turul de pistă, alb şi albastru, în timp ce nişte oameni în galben se agitau la sol. M-am uitat la călătorii care se îndreptau într-un şir cuminte spre un aparat mare: şi la unul din piloţi care făceau un du-te-vino cu mâinile în buzunare, lovind o pietricică cu vârful ghetei.

Am coborât la etajele inferioare. Prin ferestrele largi, l-am căutat pe pilotul fotbalist., dar se vede că intrase în avion şi nu l-am mai

văzut. Am hoinărit puţin prin faţa vitrinelor cu curiozităţi, unde cel mai curios mi s-a părut reflexul fugar al unei tinere în taior alb, cu părul auriu, care nu semăna totuşi cu mine. Am cumpărat *France-Soir* şi, la bar am încercat să citesc titlurile cu caractere mari: am citit de zece ori că cineva a făcut ceva, dar tot nu ştiam cine era şi ce comisese. Am băut un Dubonnet-vodka şi am fumat o ţigară. Am privit oameni ridicându-se, luându-şi restul de pe masă şi plecând spre celălalt capăt al pământului. Mă simţeam bine? mă simţeam prost? nu-mi amintesc. Am băut un al doilea pahar, apoi şi un al treilea, spunându-mi: „Măi fată, după asta ai să fii tocmai bună pentru maşina asta de curse cu obstacole, ce vrei tu, de fapt?" Şi cred că începusem să ştiu ceea ce voiam.

Nu era destul de limpede, era încă numai o toană a minţii, o tulburare nedesluşită, care semăna cu un mare neastâmpăr. Ascultam un glas de femeie, cu tonul scăzut şi aproape confidenţial, care repeta fără oprire în difuzoare pe ce uşă trebuiai s-o apuci ca să ajungi în Portugalia sau în Argentina. Îmi făgăduiam ca într-o zi să vin aci, la aceeaşi masă, şi câte şi mai câte, nici eu nu mai ştiu ce. Mi-am plătit păhărelele şi mi-am spus că le băusem în sănătatea frumoasei mele păsări a furtunii. Şi asta a fost tot. M-am ridicat, mi-am strâns restul de pe masă şi am plecat să privesc marea.

* * *

Desigur că nu mi-am mărturisit aceasta numaidecât. Sunt foarte pricepută în a-mi fi mie însămi complice. Urcându-mă în maşină, m-am gândit numai că n-avea nicio importanţă dacă am s-o mai păstrez o oră sau două şi că, dacă Caravaille personal ar afla, o, i-aş spune că aveam desigur dreptul să iau dejunul în drum. Am să dau o raită prin Paris, mă voi opri undeva să mănânc o friptură cu cartofi prăjiţi şi să beau o cafea, voi cutreiera, liniştită prin Bois de Boulogne şi, să spunem că pe la patru, am să duc maşina înapoi în grădină. Da? Da.

Am studiat, fără nicio grabă, toate mecanismele de pe tabloul de bord. Găsindu-l pe cel ce punea în mişcare acoperişul, m-am gândit cu silă la izbucnirea, de furie a Anitei. Indicatorul de viteză, foarte alungit, cu cifre mari de metal, arăta un maximum de o sută douăzeci de mile. Am calculat că aceasta făcea aproape două sute de kilometri, pe oră şi mi-am spus: acum să te vedem, puişorule! Am inventariat buzunarul portierei: nu conţinea decât contravenţii pentru staţionare în zona albastră, facturi ale garajului şi hărţi rutiere. Legitimaţia gri şi dovada de asigurare, pe care le-am găsit într-un buzunar de plastic transparent, erau pe numele unei societăţi a lui Caravaille, cu sediul la el, în aleea Plopilor. Se spune că posedă patru din acestea, mai mult sau mai puţin fictive, care-i servesc să manevreze fondurile agenţiei, dar eu nu pricep nimic, iar şeful contabil păstrează cel mai deplin mister. Mă simţeam mai liniştită acum, când ştiam că actele maşinii nu erau pe numele Anitei. Ceea ce nu aparţine cuiva – în fine, unei persoane – se ia mai uşor cu împrumut.

Am coborât să mă uit la ceea ce se afla în portbagaj: cârpe, un burete vegetal şi un pliant de reclamă pentru Thunderbird. Am luat cu mine pliantul, pentru orice eventualitate. În timp ce mă instalam la volan – acesta se deplasează la dreapta ca să te poţi aşeza uşor şi se blochează automat la pornirea motorului, o adevărată minunăţie – mi-am dat seama că unii călători întorceau capul să mă plivească. Privirile nu erau din acelea ce-mi sunt adresate de obicei, chiar gândindu-mă că fusta era strânsă pe mine şi că-mi arătasem picioarele mai mult decât trebuie. Mi-am spus că nu poate fi decât ceva trecător, dar e o senzaţie foarte plăcută să te simţi mai înălţată decât alţii în ochii oamenilor. Da? Da.

Am dat înapoi ca o regină, am ieşit din parking, am virat într-o curbă graţioasă în faţa aerogării şi m-am oprit la prima încrucişare.

Un panou arăta direcţia spre Paris şi celălalt sens, spre sud. Ca să-mi dau un timp de gândire, mi-am înfăşurat fularul în jurul capului. Un automobilist a claxonat în spatele meu. Am făcut un semn cu mâna pentru a-i spune, atât lui cât şi mie, că de acum, la dracu, fie ce-o fi, şi am luat-o spre sud. N-avea niciun, rost să iau dejunul la Paris; fiindcă asta fac în fiecare zi. Mă voi duce la Milly-la-Forêt, pentru că numele e frumos şi va fi ceva nou. N-am să iau o friptură cu cartofi prăjiţi, ci orice, ceva minunat cu zmeură, am să găsesc un restaurant unde să mi se pună masa în grădină; acum totul e hotărât, ai tras la măsea trei Dubonnet şi, fii atentă ce faci. Ori ai să te întorci acasă cu depanarea. În acelaşi moment am schimbat maneta la viteza obişnuită de mers.

Am depăşit o primă maşină pe autostradă, tocmai când trebuia să intru pe drumul spre Milly-la-Forêt şi aşa se explică de ce am fost nevoită s-o iau înainte. Dar aş fi mers înainte în orice caz. Volanul mă asculta uşor, soarele îmi mângâia blând obrajii, curentul călduţ ce mă învăluia la curbe era şi el plăcut, curbele erau lungi, adânci coborârile, tăcută şi ascultătoare, zburând cu repeziciune peste câmpii, era marea mea pasăre de vis, complicea, prietena mea: meritam să fiu bătută dacă m-aş fi oprit şi, ce-i drept, numai cu bătaia aş fi putut fi oprită. Mă uitam la maşinile care înaintau în aceeaşi direcţie, cu copii care-şi lipeau năsucurile de geamuri, furaţi cu totul de începutul de vacanţă, cu mingi de plajă în portbagajele prea pline şi prinse în frânghii, remorci cu ambarcaţiuni şi catarge strânse se îndreptau spre mare, iar în privirile unei perechi aflată la un moment dat în linie cu mine am citit o lucire de complicitate. Voiam să cred, cel puţin până la ieşirea de pe autostradă, şi să-i fac şi pe ceilalţi să creadă, că voi, continua împreună cu ei, că ne vom opri seara poate, undeva împreună, la acelaşi han între Valence şi Avignon. O nebună, nu altceva.

Când am încetinit ca să ies de pe autostradă, maica superioară mi-a zis: „Te rog, acum ascultă-mă pe mine, ai să păţeşti numai rele, du maşina înapoi”. Am jurat pe propriul meu cap că nu voi merge mai departe de primul restaurant întâlnit – sau cel mult până la primul ca lumea – şi că mă întorc la Paris îndată după plata consumaţiei. Maica superioară mi-a spus că e un jurământ de beţiv şi că mai târziu îmi va veni mult mai greu să mă opresc din trăsnăile mele. Am văzut pe un panou că făcusem cincizeci de kilometri. Am simţit o uşoară pişcătură de nelinişte. Sunt numai câteva ceasuri de atunci, poate cinci sau şase, dar totul îmi apare deformat şi tot atât de îndepărtat de mine ca visele după deşteptare.

M-am oprit la un restaurant pentru automobilişti, aproape de Fontainebleau. Thunderbird-ul meu nemişcat se afla în mijlocul unui univers de nichel şi plăci aglomerate, cu ferestre largi, deschise; dintre care, una aproape în faţa mesei mele. Era lume puţină, numai perechi. M-au urmărit cu priviri lungi, chiar de la intrare, fără îndoială din cauza maşinii, poate şi pentru că îmi luasem un aer de degajare forţată. Înăuntru era multă lumină şi mi-am putut păstra ochelarii negri.

Am comandat o friptură de miel cu roşii à la provençale, o salată de păpădie şi o jumătate de sticlă de roze sec, pentru că nu existau sferturi, iar vinul acesta mi se va urca mai puţin la cap decât unul roşu – mai e vorbă, drăguţo! Am cerut un ziar şi mi s-a adus acelaşi *France Soir* pe care-l lăsasem la Orly. Nici pe acesta nu l-am citit cu mai multă atenţie. Am încercat într-o doară să dezleg jocul cu cele şapte greşeli din desen, gândindu-mă la Anita care se enerva pe mine când nu le găsea pe toate şapte, precum şi la faptul că în contul meu de la bancă se aflau, probabil, vreo două mii de franci. Mi-am scos carnetul de cecuri ca să controlez. Două mii trei sute de franci, dar trebuia scăzută o rată pentru televizor şi cei două sute de franci

pe care-i trimit lunar orfelinatului. Cu ceea ce aveam în portmoneu şi în plicul primit dimineaţă, am socotit că puteam dispune de vreo trei mii de franci. Nu era destul ca să locuieşti la Negresco un an întreg, dar pentru mai puţin de patru zile – socotisem pe degete, sâmbătă, duminică luni şi marţi – eram bogată, eram minunat de bogată. Nu-mi era prea foame şi am lăsat totul în farfurie, în schimb mi-am terminat jumătatea de roze, mai mult decât beau uneori într-o săptămână.

O pereche care ieşea s-a oprit lângă masa mea. Un bărbat de vreo cincizeci de ani. Cu chelie, bronzat, calm şi o femeie tânără, îmbrăcată în bej. Bărbatul m-a întrebat dacă eram mulţumită de Thunderbird-ul meu. Am ridicat capul sprijinindu-mi arătătorul pe mijlocul ochelarilor, în locul unde aceştia îmi fac un semn pe nas. I-am răspuns că dacă n-aş fi mulţumită n-aş scăpa prilejul să i-o spun. Zâmbetul s-a şters şi apoi s-a scuzat. Mi-era necaz pe mine că am făcut pe grozava şi l-am chemat înapoi. Zâmbetul a reapărut.

Nu mai ştiu ce le-am spus cu privire la maşină, dar au luat loc în faţa mea. Terminasem tocmai nişte zmeură cu zahăr. Ei îşi băuseră cafeaua şi au mai luat una pentru a putea să-mi ofere şi mie una. Mi-au spus că m-au observat în timpul mesei, că mă cunoşteau cu siguranţă sau, în cel mai rău caz, m-au zărit undeva. Tânără m-a întrebat dacă eram actriţă. I-am răspuns, slavă Domnului, că nu, că lucram în publicitate şi conduceam o agenţie. Atunci, poate că m-a văzut în cursul unor interviuri, sau altundeva la televizor? Am răspuns că se prea poate. Atunci ea s-a întors spre el şi i-a spus: „Vezi, tot eu am avut dreptate”. Mă duceam în sud sau mă întorceam de acolo? I-am înşirat că trebuia să mă întâlnesc cu nişte prieteni la Cap-d’Antiles şi să rezolv o afacere la Nisa, în timpul week-end-ului. Ei găseau că am noroc, pentru că ei se întorceau acasă. Şoseaua era circulabilă până la Montélimar, dar aici au aşteptat mai mult de două

ore, blocaţi de şirul de maşini venind din sens invers şi care se întindea pe mai mulţi kilometri. Trebuia să ocolesc şi Lyon-ul, pentru că acolo e moarte de om. Cel mai bine era s-o iau pe şoseaua numărul 6 şi să trec prin nu ştiu care-la-Demi-Lune, pentru a o apuca apoi pe şoseaua numărul 7. Am răspuns: desigur, este ceea ce fac de obicei. El era colonel-medic în armată. I-am spus că şi tatăl meu era la fel, dar în armata germană, ce vreţi, o slăbiciune a mamei în timpul ocupaţiei, vă daţi seama, capul ras şi tot restul. Găseau că am mult umor şi s-au despărţit încântaţi, lăsându-mi o adresă mâzgălită pe o pagină de agendă. Am ars-o într-o scrumieră, după ce mi-am aprins o ţigară.

Maica superioară pretindea că eram beată, că lucrurile se complică şi că aş face bine dacă m-aş ascunde în toaletă până a nu izbucni în lacrimi. Dar n-am plâns deloc. Am hotărât că am să duc înapoi maşina marţi seară, sau chiar miercuri dimineaţă. Am să opresc s-o spele la un garaj în momentul întoarcerii. Anita nu-i un om să se uite la contorul de kilometri parcurşi. Nimeni nu va afla nimic.

Afară mi-am aprins o altă ţigară şi am mers puţin pe marginea şoselei. Soarele arunca înaintea mea o umbră puternică şi, când m-am urcat în Thunderbird, scaunele erau fierbinţi. M-am dus la Fontainebleau. Am găsit un loc la marginea unui trotuar, mi-am încălţat pantoful drept şi am coborât. Am cumpărat o rochie care, într-o vitrină, mi s-a părut frumoasă şi care s-a dovedit şi mai frumoasă când am încercat-o; din muselin alb, cu o fustă vaporoasă, în aceeaşi prăvălie mi-am cumpărat şi un costum de baie galben-deschis, un sutien, doi chiloţi, un pantalon turcoaz, un pulover alb cu gulerul până-n gât şi fără mâneci, două prosoape groase, două mănuşi de toaletă asortate şi cam atât. În timp ce mi se făcea o mică modificare la rochie, am trecut strada şi am cumpărat o pereche de

sandale cu barete aurii, care să meargă cu pantalonii. Pentru nimic în lume nu m-aş mai fi întors acasă, în strada Grenelle, să-mi iau asemenea lucruri. Nu atât din cauza timpului pierdut cu drumul dus şi întors, cât de teama de a nu începe să chibzuiesc ceva mai mult şi apoi să nu mai am curajul să plec.

Cu cumpărăturile ambalate în saci mari de hârtie, am intrat într-o marochinărie, mi-am ales o valiză din piele neagră şi am pus totul în ea. Nu voiam cu niciun preţ să fac socoteala cecurilor pe care le semnam. De altfel, am tot soiul de avertizoare în cap, din obişnuinţa de a fi atentă, încât, dacă mi-aş fi ştirbit într-atât averea încât să-mi stric aceste zile libere, cu siguranţă că aş fi primit un semnal.

Am pus valiza în portbagajul Thunderbird-ului, dar mi-a părut numaidecât rău că n-o simţeam lângă mine. Am scos-o şi am pus-o pe scaunul din spate. Ceasul de la tabloul de bord arăta ora patru. Am desfăcut o hartă rutieră de-a Anitei şi am socotit că, mergând până la căderea nopţii, aş putea să dorm la Chalon-sur-Saône sau poate la Mâcon. M-am uitat mai jos, pe hartă, şi am citit nume care au făcut să-mi bată brusc inima mai repede: Orange, Salon-de-Provence, Marsilia, Saint-Raphaël. Mi-am înnodat fularul în jurul capului, mi-am scos pantoful drept şi am pornit la drum.

La ieşirea din Fontainebleau mi-am adus aminte ce mi-a spus colonelul-medic şi am întrebat o femeie care vindea flori pe o tejghea cum aş putea să ajung la şoseaua numărul 6. Am cumpărat un buchet de violete pe care le-am agăţat la parbriz. Ceva mai departe, am văzut motociclişti ai poliţiei stând la taifas la o încrucişare. În momentul acela m-am gândit: „Dacă Caravaille se întoarce în timpul week-end-ului? Dacă, dintr-o cauză sau alta, s-ar întoarce chiar astă-seară?” Fără să vreau, am încetinit.

Negăsind maşina la locul ei, s-ar gândi la un accident, ar telefona negreşit la mine acasă (dar avea numărul meu?), iar eu nu voi fi

acolo şi el se va adresa poliţiei. Mi-am închipuit semnalmentele mele răspândite peste tot şi jandarmii la pândă pe şosele. Ei nu, dar e curată tâmpenie. Ceilalţi sunt întocmai contrariul a ceea ce sunt eu; când spun că vor face ceva fac. Caravaille nu se va întoarce înainte de miercuri. Avea cu el soţia şi fetiţa şi nu le-ar strica, pentru nimic în lume, cele câteva zile de concediu. Îi va spune micuţei: umflă-ţi plămânii şi o va duce la plimbare cu barca pe lac. De altfel, la ce bun să revină la Paris? Până miercuri totul era închis. Viaţa nu era cu totul viaţă în aceste zile, iar eu nu eram o hoaţă de maşini decât pe durata unui vals de 14 iulie; nu trebuia să mă sperii singură şi s-o iau prea în serios. Am accelerat. Cerul era senin, de un albastru adânc, aproape mov. Pe lanurile de grâu o lumină caldă se aşeza ca pulberea, o pulbere din soare. Potolită dar încăpăţânată, neliniştea pe care o simţisem la ieşirea de pe autostradă s-a cuibărit în mine, în colţul cel mai ascuns şi mai tulbure al conştiinţei mele, iar uneori, pentru o nimica toată, fără niciun temei, se zbătea deodată ca o fiară trezită, sau ca un alt eu care se întorcea în somn.

* * *

Am străbătut valea Yonne-ei, mi-amintesc că m-am oprit într-un bar-tutungerie, la Joigny ca să-mi cumpăr ţigări şi să caut o toaletă. În spatele tejghelei erau fotografii de camioane accidentate şi un afiş tricolor care anunţa distracţiile de la sfârşitul săptămânii. Şoferi de camioane pălăvrăgeau bând bere. Au tăcut cât timp am rămas acolo, iar unul dintre ei, pe când îmi plăteam sucul de fructe pe care-l băusem, i-a zis patronului să-l treacă în contul lui. N-am vrut, dar el mi-a spus cu un accent din sud. „că atât ar mai lipsi, să-l refuz” şi atunci mi-am luat banii înapoi. Am pornit din nou maşina, tocmai când ieşea şi el împreună cu altul şi, înainte de a se îndrepta spre camion, s-a oprit lângă mine. Era brun, cam de vârsta mea, cu o înfăţişare relaxată şi cu un „surâs Gibbs”. Mi-a spus, tot cu accentul

lui, plimbându-şi ochii de la capota maşinii până la răscroiala taiorului meu: „Trebuie să zburaţi cu un asemenea motor”. I-am spus da, dând cu putere din cap. A adăugat că e păcat, pentru că astfel nu ne vom mai revedea. Când am pornit, el deschidea portiera camionului şi se căţăra în cabină. A făcut semn cu mâna şi mi-a strigat: „Dacă ne mai vedem am să vi-l dau înapoi!” Ţinea în mână ceva pe care nu-l mai puteam vedea din cauza depărtării. Am înţeles când mi-au căzut ochii pe parbriz. Izbutise să-mi şterpelească buchetul de violete.

După Auxerre am intrat pe o autostradă ale cărei lucrări nu erau încă terminate şi am mers mai repede decât mi-aş fi închipuit că am s-o fac vreodată în viaţa mea. Am regăsit Naţionala nr. 6, la sud de Avallon. Soarele nu mai era atât de înalt, dar era încă destul de cald şi totuşi mie mi-era frig. Capul îmi vâjâia, pustiu; cred că din cauza enervării şi a fricii care m-a cuprins când am simţit piciorul gol apăsând din ce în ce mai adânc pe accelerator. Mai cred că tot acelaşi lucru m-a determinat să exagerez, imediat după aceasta, un incident lipsit ele importanţă. Va trebui să nu vorbesc de el dacă voi fi interogată. Asta ar încurca totul, iar ei s-ar întreba dacă sunt în toate minţile şi nu vor mai crede ceea ce le povestesc.

Am intrat într-un sat, primul întâlnit după ce părăsisem autostrada. E drept că mi se părea cunoscut. Dar oricare sat cu casele cenuşii, cu o clopotniţă ascuţită pe fondul cerului albastru, cu coline în zare, ieşit deodată înaintea ta în soarele de vară care se înfundă într-o stradă lungă, atât de lungă încât mă dureau ochii privind-o şi era să mă opresc – oricare sat de acest fel mi-iar fi dat aceeaşi impresie de ceva văzut de multă vreme, de foarte multă vreme, de prea multă vreme ca să poţi smulge amintirii un detaliu sau un nume.

O femeie, cu un şorţ negru, slabă, bătrână, cu obrazul brăzdat, şedea în faţa unei cafenele pe un scaun pliant, iar uşa cafenelei, foarte îngustă, părea o căscătură neagră de umbră. Mergeam încet, orbită de lumină, când, deodată, ceva m-a făcut să-mi întorc capul şi am văzut-o pe femeia aceea, care îmi făcea semn şi mă chema. M-am oprit la marginea trotuarului. Ea se mişca foarte greu şi de-abia venea spre mine. Am coborât. Avea un glas foarte puternic, dar răguşit, înăsprit de astmă şi o înțelegeam cu greu. Mi-a spus că dimineaţa mi-am uitat pardesiul la ea. Îmi aduc aminte că într-o mână avea păstăi de mazăre şi că o văzusem cu un coş pe genunchi când era aşezată. I-am răspuns că se înşela, că nu-mi uitasem pardesiul la ea pentru bunul motiv că n-am fost niciodată acolo. A insistat, spunându-mi că mi-a servit cafea, tartine şi că a înţeles că nu eram într-o stare normală, fapt pentru care nu s-a mirat când a găsit pardesiul meu pe un scaun. I-am spus că e vorba de o greşeală, că-i mulţumesc totuşi, şi m-am urcat grăbită în maşină.

Mi-era frică de ea. Ochii ei îmi scormoneau faţa cu un fel de răutate. S-a ţinut după mine, a apucat portiera cu o mână zbârcită, brună, cu pielea crăpată la încheieturi, îmi spunea întruna că am băut o cafea, am mâncat tartine, în timp ce mi se „punea la punct” maşina.

Nu mai găseam locul contactului. Fără să vreau, am început să mă justific: dimineaţă mă aflam la Paris, la nu ştiu câţi kilometri de acolo, iar ea confunda probabil două maşini asemănătoare. Mi-a răspuns cu un zâmbet rău de bătrână un lucru îngrozitor, în fine, pe moment mi s-a părut îngrozitor:

— Maşina era la garaj, nici n-am văzut-o, dar pe dumneata te-am văzut.

Nu ştiu ce m-a apucat, i-am smuls mâna de pe portieră, strigându-i să-mi dea pace, n-o cunoşteam, ea nu m-a văzut

niciodată şi nu trebuia să spună vreodată, dar niciodată, că m-a văzut. Mi-am dat atunci seama că şi alţi locuitori ai satului mă ascultau şi mă priveau. Am pornit la repezeală.

Asta-i tot. Lucrurile s-au petrecut acum un sfert de oră, poate mai puţin. Am condus drept în faţa mea. Am încercat să mă gândesc la maica superioară, la ceva care să mă liniştească, la camera mea, la mare. Dar n-am putut. Am văzut o staţie de benzină pe partea stângă a şoselei. La Orly m-am uitat la nivelul rezervorului, care era aproape plin. Acum scăzuse la jumătate, dar mai puteam să fac încă mulţi kilometri. Cu toate acestea am preferat să mă opresc.

Omul care s-a apropiat să mă servească glumea cu doi automobilişti. Nu purta nici şapcă, nici uniformă. M-am îndreptat spre o clădire cu ziduri albe. Mi-am scos fularul, îmi amintesc scârţâitul paşilor mei pe pietriş şi, mai ales, soarele care explodase într-o mie de pete luminoase printre arbori şi coline. Înăuntru era o umbră călduţă, linişte. Mi-am aranjat la loc părul şi am deschis robinetul unui lavabou. Atunci, celălalt, eu al meu, produs al spaimei, s-a trezit strigând cât putea.

Am fost apucată pe la spate atât de repede, încât n-am avut nici vreme să mă zbat şi ştiu, da, ştiu sigur, că timp de o străfulgerare dintr-o veşnicie, am înţeles că cineva, cu sânge rece dar cu o înverşunare disperată, îmi zdrobea mâna, cu toate că mă rugam şi-l imploram să n-o facă.

AUTOMOBILUL

Manuel ar fi putut să le spună întocmai ce anume era acest automobil: un Thunderbird din anul acela, complet automatizat, motorul în V8 de 300 de cai-putere, 180 kilometri la oră viteză maximă, cu un rezervor de 100 de litri. El a lucrat cu maşini de la vârsta de paisprezece ani – acum avea aproape patruzeci – şi se interesa de tot ce mergea pe patru roţi, aproape tot atât cât de ceea ce merge pe două picioare şi poartă tocuri înalte. Singurele sale lecturi erau *L'Argus de l'Automobile* (anuar cu preţul de vânzare al tuturor maşinilor de ocazie), precum şi prospectele produselor de înfrumuseţare pentru femei, atunci când le găsea pe tejgheaua farmacistului.

În America, Manuel ar fi avut satisfacţia să-şi poată arăta cunoştinţele. Acolo eşti ascultat. Chiar dacă nu vorbeşti bine limba lor şi ai nevoie de două sute şi trei ani ca să găseşti un cuvânt. Manuel care era basc, a lucrat toată tinereţea lui în America, mai cu seamă la Toledo, Ohio. Mai avea un frate acolo, cel mai mare, preferatul lui. Ceea ce regreta cel mai mult din America, era fratele şi o fată cu părul roşu, cu care se plimbase pe vapor, pe Maumee River, în timpul urnei serbări organizate de colonia bască. Nu se întâmplase nimic, afară de faptul că ea venise la el în cameră, într-altă zi, şi că el a încercat s-o pipăie, dar ea n-a vrut.

Avusese mai multe iubite în timpul cât a lucrat la Toledo, dar cele mai multe dintre ele erau nişte adevărate aparate de taxat aduse mereu la zero, sau femei măritate, şi se gândea la ele fără nicio

nostalgie. Îşi spunea că pe atunci era prea plin de viaţă, prea nerăbdător, şi că dacă şi-ar fi dat ceva mai multă osteneală ar fi putut s-o aibă şi pe, Maureen, ca pe toate, celelalte. El o chema Maureen atunci când evoca serbarea de pe râu, pentru că semăna cu Maumee şi avea un iz irlandez, dar în realitate nu-şi mai aducea aminte de numele ei. Poate că nici nu era irlandeză. I se întâmpla chiar uneori, atunci când vinul nu-i putea alunga gândurile negre, să nu mai fie nici atât de sigur dacă avea părul roşu. Fiica soţiei – avea doi ani când el îi devenise tată – a primit de asemenea numele de Maureen, dar toată lumea se obişnuise să-i spună Momo sau Riri, chiar şi profesoara la şcoală, iar el n-a putut să-i împiedice. În viaţă puteţi încerca întotdeauna să păstraţi o coajă de pâine, dar oamenii vor găsi mereu calea să v-o smulgă.

Lui Manuel nu-i plăcea să treacă, drept un pisălog, mai ales printre clienţi, şi ştia din experienţă că, în afara maşinilor franţuzeşti, dacă te întreba cineva ce e drăcia asta, o făcea doar ca să afle cât face. Din punct de vedere tehnic, se ştia dinainte că nimeni nu e interesat – afară, bineînţeles, de cunoscătorii care nu-ţi pun întrebări, ci încep ei să-ţi umfle capul. De aceea, în ce priveşte Thunderbird-ul cu scaune bej, s-a mulţumit să răspundă:.

— Trebuie să facă vreo cincizeci de mii. Uşor.

Terminase de umplut rezervorul şi ştergea parbrizul. Lângă el stătea un viticultor din sat, Charles Baulu şi un agent imobiliar din Saulieu, unul înalt, slab, cu o Peugeot 404, care trecea de trei ori pe săptămână, dar pe care Manuel nu ştia cum îl cheamă. În clipa aceea au auzit strigătele. Ca şi ceilalţi, Manuel rămăsese câteva secunde încremenit şi cu toate astea n-ar fi putut spune că era cu adevărat surprins. Cel puţin nu atât cât ar fi fost dacă era vorba de o altă femeie.

De cum o văzuse pe aceasta, ceva i-a şoptit că nu era complet normală. Poate din cauza ochelarilor negri, a muţeniei (n-a spus decât câteva cuvinte absolut necesare), sau poate din felul cum mergea înclinând capul într-o parte, cu un fel de nepăsare, de osteneală. Avea un mers foarte frumos, foarte deosebit. Ca şi cum mişcarea înainte a picioarelor ei lungi pleca la fiecare pas dintr-o încordare a şalelor. Manuel o asemănase cu un animal rănit, fără să poată hotărî dacă era o căprioară sau o felină, dar, în orice caz, un animal scăpat dintr-o lume nocturnă, pentru că ghiceai sub părul ei blond gânduri întunecate, gânduri izvorâte din noapte.

Acum erau toţi trei în jurul ei, în timp ce se îndrepta, spre biroul lui Manuel. Ieşind din toaletă, au vrut s-o sprijine, dar ea s-a îndepărtat numaidecât. Nu mai plângea. Ţinea lipită de corp mâna umflată, care purta o urmă groasă, vânătă, chiar sub încheietura degetelor. Îşi regăsise mersul şi profilul ei neted, de o nemişcare deplină, cu nasul scurt şi drept, cu buzele strânse. Chiar în taiorul alb, murdărit de praf, puţin zburlită, păstra, în ochii lui Manuel, înfăţişarea a ceea ce probabil că era, un animal mlădios pentru domni plini de bani.

Pe Manuel îl mai supăra un lucru, chiar mai mult decât faptul că se simţea oarecum un amărât, pentru că o femeie depăşea mijloacele lui de seducţie sau posibilităţile lui pur şi simplu. Pe pragul biroului, lângă maică-sa, fetiţa îi privea apropiindu-se. Manuel ar fi dorit mult ca ea să nu fi fost acolo. Avea şapte ani şi, cu toate că era conştient în fiecare clipă a vieţii sale că nu era fiica lui, era totuşi fiinţa la care ţinea cel mai mult. Dar şi ea îl iubea. Îl admira chiar, pentru că taţii camarazilor de şcoală veneau la el cu o oarecare umilinţă atunci când motoarele lor cădeau în pană, iar el ştia, doar cu mâinile lui, să le repare pe toate. Nu-i plăcea deloc ca ea să-l vadă într-o situaţie încurcată.

O aşeză pe doamna din Thunderbird lângă geamul biroului. Toată lumea tăcea. Acum nu mai îndrăznea s-o îndepărteze pe fetiță, fiindcă i-ar fi purtat pică. Se duse în bucătărie, luă o sticlă de coniac dintr-un dulap şi un pahar curat din chiuvetă. Soția lui, Miette, a venit după el:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu ştiu nimic.

Înainte de a se întoarce, trase o duşcă din sticlă. Din principiu, Miette l-a certat că bea prea mult, iar el i-a răspuns, în bască, că aşa o să moară mai repede şi ea o să se poată remărita încă o dată. Miette s-a căsătorit prima dată cu nu ştiu ce fel de spaniol din armata învinsă, despre care el nici nu voia să audă vorbindu-se, dar nu din gelozie. Nu-şi iubea nevasta, sau, mai bine zis, nu o mai iubea. Uneori îşi închipuia că Miette îl încornorase pe spaniol şi că altcineva a însărcinat-o cu micuța. Putea fi oricare.

Aşeză pe masa metalică a biroului un pahar pe jumătate plin, pe care toată lumea îl privea în tăcere. Doamna din Thunderbird făcu semn cu capul că nu voia şi lăsă paharul pe masă. Manuel era furios că trebuia să vorbească primul, din cauza micuței, precum şi pentru că ştia că accentul lui o să-i mire pe ceilalți şi că, într-un moment ca acela, se va face de râs. Făcu un gest lung de enervare ca să-i vină mai uşor:

— Spuneți că ați fost atacată, dar nu era nimeni. Toți câți erau se află aici. Nu înțeleg, doamnă, de ce spuneți că ați fost atacată, nu pricep nimic.

Ea îl privea prin ochelarii negri, iar el nu-i putea vedea ochii. Baulu şi agentul imobiliar continuau să tacă. Credeau probabil că este o epileptică, sau aşa ceva, şi că i se făcuse rău. Manuel, însă, ştia că era vorba de altceva. Într-o noapte în primul an al reîntoarcerii în Franța, i s-a furat sacoşa într-o stație de benzină, aproape de

Toulouse. Avea impresia că se găsea în momentul acela într-o stație asemănătoare şi n-ar fi putut să spună de ce.

— Cineva a intrat, spuse doamna. Trebuie să-l fi văzut cu siguranță, pentru că vă aflați în față.

Vocea ei era înceată, ca şi mersul, dar limpede, fără urmă de emoție.

— Dacă ar fi intrat cineva, l-am fi văzut, cu siguranță, spuse Manuel. Hotărât lucru, doamnă, n-a intrat nimeni.

Ea întoarse capul spre Baulu şi agentul imobiliar. Baulu ridică din umeri.

— Sau vreți să spuneți, poate, că unul dintre noi…? întrebă Manuel.

— Nu ştiu, nu vă cunosc.

Au rămas toți trei amuțiți, prostiți, privindu-se între ei. Frica lui Manuel de a retrăi noaptea nenorocită de la Toulouse devenea din ce în ce mai precisă. Dar, în acelaşi timp, era liniştit, pentru că nu-i părăsise pe ceilalți doi tot timpul cât ea se aflase la toaletă – cinci, şase minute. Ghicea fără greşeală, după tăcerea care-şi schimbase felul, că şi ceilalți doi se temeau de ea. De altfel, agentul imobiliar vorbi primul şi-i spuse lui Manuel:

— Poate ar trebui ca soția dumitale s-o ia pe fetiță de aici?

Manuel îi spuse soției, în bască, că Riri n-avea ce căuta acolo şi că şi ea, dacă nu voia să încaseze o bătaie de s-o țină minte, avea tot interesul s-o şteargă. Tot în bască, ea îi răspunse că el pe ea a violat-o fără multă vorbă, pe când era văduva unui om admirabil, fără ca cel puțin să-i scoată rochia de doliu şi acum nu era deloc mirată să vadă că a luat-o de la început cu alta. Totuşi, a plecat împreună cu fetița, care se întorcea întruna spre doamna şi spre Manuel, încercând să înțeleagă cui i se reproşa ceva.

— Niciunul dintre noi trei, n-a intrat acolo, îi spuse Baulu doamnei. Să nu începeţi să susţineţi lucruri care nu s-au întâmplat.

Era un om greoi, cu un glas gros. Când jucau cărţi, în sat, el striga cel mai tare. Manuel găsea că el spunea întocmai ceea ce se cuvenea: nu trebuie să susţină lucruri care nu s-au întâmplat.

— Vi s-au luat bani? întrebă Baulu.

Doamna făcu semn cu capul că nu, fără şovăire, foarte hotărâtă. Manuel înţelegea din ce în ce mai puţin unde voia doamna să ajungă.

— Atunci cum? De ce să vă fi atacat?

— N-am rostit acest cuvânt.

— Ei, totuşi astă aţi vrut să spuneţi! răspunse Baulu.

Înaintă un pas spre doamnă. Manuel îşi dădu seama deodată că ea se sprijinea din toate puterile de speteaza scaunului şi că-i era frică. Apoi, două lacrimi i se prelinseră încet pe sub ochelari, alunecând drept în jos, pe obraji. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Manuel simţea un ciudat amestec de stânjeneală şi excitare. Îi venea şi lui să se apropie, dar nu îndrăznea.

— În primul rând, daţi jos ochelarii! zise Baulu. Nu-mi place să vorbesc cu oameni cărora nu le văd ochii.

Manuel ar fi jurat că ea nu va asculta, şi fără îndoială că agentul imobiliar credea la fel, poate chiar şi Baulu, care-şi exagera furia ca să impresioneze lumea, dar ea se supuse numaidecât. Atât de repede de parcă i-ar fi fost frică să nu fie obligată cu forţa, iar senzaţia simţită de Manuel fu ca şi cum femeia ar fi rămas goală. Avea ochi mari, întunecaţi, o privire pe deplin dezarmată, se vedea că-şi reţinea lacrimile pe marginea pleoapelor şi, ce-i drept, să fie al naibii, dacă aşa nu părea mai frumoasă şi mai dezbrăcată!

Ceilalţi doi avură aceeaşi impresie, căci din nou se produse o tăcere îndelungată. Apoi, fără o vorbă, ea ridică mâna umflată şi le-o

arătă. Manuel făcu atunci un pas spre ea, care nu-l putea vedea prea bine, şi îl îndepărtă pe Baulu.

— Asta? întrebă el. Ei, nu, acum n-o să spuneţi că aici aţi păţit-o! O aveaţi şi azi-dimineaţă!

În acelaşi timp îşi spuse: „Nu ţine”, pentru că începuse să înțeleagă ce se urmărea cu toată comedia asta – o escrocherie – şi îşi dădea seama că era de o absurditate care dărâma la pământ tot mecanismul. Dacă doamna ar fi vrut, de pildă, să susţină că fusese rănită la el, Manuel, şi să-l stoarcă de ceva bani în loc să anunțe jandarmii (n-ar fi fost niciodată de acord, cu toate că mai fusese odată Ia închisoare), atunci de ce dracu s-a arătat azi-dimineaţă pe aici, cu aceeaşi rană?

— Nu-i adevărat! exclamă ea.

Încercă să se ridice, clătinând din cap cu putere. Baulu trebui să sară în ajutorul lui Manuel, ca s-o ţină în picioare. Prin răscroiala taiorului ei, zăriră că nu purta pe dedesubt decât un sutien de dantelă albă şi că începutul sânilor era tot atât de bronzat ca şi restul pielii. Apoi călătoarea se învoi să rămână aşezat şi ei se dădură înapoi. Continua să repete, punându-şi la loc ochelarii, că nu era adevărat.

— Ce? Ce nu e adevărat?

— Azi-dimineaţă n-am avut nimic la mână. Şi chiar dacă aş fi avut, dumneata tot n-ai fi putut să vezi, pentru că mă aflam la Paris.

Avea din nou glasul ferm, expresia aceea dispreţuitoare. Manuel vedea că nu era tocmai dispreţ, ci o sforţare ca să nu mai plângă şi să-şi păstreze înfăţişarea de doamnă. Îşi cerceta mâna stângă, ţeapănă şi cu vânătaia aceea ciudată, aproape de încheietura degetelor.

— Nu eraţi la Paris, îi zise Manuel calm. De asta n-o să puteţi convinge pe nimeni. Nu ştiu ce urmăriţi, dar n-o să faceţi pe nimeni

de aici să creadă că eu aş fi un mincinos.

Ea ridică fruntea, dar nu spre el, ci căuta să privească prin geam. Îşi întoarseră privirile după ea şi o văzură pe Miette făcând plinul unei furgonete de 2 CV. Manuel spuse:

— Am reparat farurile din spate ale Thunderbird-ului dumitale, azi-dimineaţă. Firele erau smulse.

— Nu-i adevărat.

— Eu nu spun lucruri neadevărate.

Ea sosise în zori, el îi auzise claxonul tocmai când îşi bea în bucătărie cafeaua cu rom. Avea aceeaşi înfăţişare ca acum, când el îi ieşi înainte, acelaşi aer, totodată calm şi încordat, gata să plângă pentru un fleac, dar părând să spună: dacă sunt atacată mă apăr. Ea l-a privit prin ochelarii negri, cum îşi vâra poalele bluzei de la pijama în centură. Apoi i s-a adresat: „Iertaţi-mă, dar cât trebuie să pun?”, pentru că se gândea că voia benzină. Dar ea s-a mărginit să-i spună că farurile din spate nu mai funcţionează şi că se va întoarce peste jumătate de oră să-şi ia maşina. Şi-a pus un pardesiu de vară de pe o banchetă, o haină albă. Apoi a plecat.

— Mă luaţi drept o alta, spuse doamna. Eu eram la Paris.

— Asta-i bună, răspunse Manuel. Vă iau drept o alta care eraţi dumneavoastră.

— Puteţi confunda două maşini.

— Când am reparat o maşină n-o confund niciodată, nici chiar cu sora ei geamănă. Dumneavoastră îl luaţi pe Manuel drept altcineva, doamnă. Aş putea chiar să vă spun că am schimbat şurubul la garnitura metalică când am pus la loc firele şi, dacă vă uitaţi, o să găsiţi şurubul lui Manuel.

Şi se îndreptă deodată spre uşă, dar Baulu îl apucă de braţ şi-l trase înapoi.

— Oricum, trebuie să ai ceva scris pentru reparaţia asta, nu?

— Eu, pentru hârtii nu prea am timp, răspunse Manuel. (Voia să fie pe deplin sincer.) La urma urmei n-aveam să marchez douăzeci de franci ca Ferrante să-şi ia partea lui din ei!

Ferrante era perceptorul, locuia în sat şi bea seara aperitivul cu ei. Chiar dacă ar fi fost şi el de faţă, Manuel ar fi vorbit la fel.

— Dar ei i-am dat o hârtie.

— O factură?

— Dacă vrei. Un petec de hârtie, o foaie de carnet cu ştampila şi totul în regulă.

Ea îi privea pe rând, pe Baulu şi pe Manuel. Îşi ţinea mâna umflată pe braţul drept. O durea probabil. Era greu de ştiut ce gândea sau simţea în spatele ochelarilor ei negri.

— În orice caz, spuse Manuel, există cineva care poate s-o confirme.

— Dacă vrea să-ţi facă mizerii, zise agentul imobiliar, să ştii că soţia şi fiica nu-ţi pot fi de niciun folos.

— Lăsaţi-o pe fiica mea în pace; dracul să mă ia dacă mă gândesc s-o amestec în toate astea! Voiam să vorbesc de familia Pacaud.

Familia Pacaud ţinea una din cafenelele din sat. Mama şi nora se trezeau dis-de-dimineaţă ca să servească muncitorii autostrăzii de la Auxerre. Acolo o trimisese el pe doamna în taior alb, când a întrebat unde poate găsi un local deschis. Era ciudat, o femeie singură, care să conducă noaptea, răsărind din noapte cu ochelari negri (atunci nu înţelesese că ea era mioapă şi voia să nu se vadă), era atât de ciudat, încât nu observase decât în ultimul moment pansamentul din jurul mâinii stângi. Un pansament alb, care se vedea în lumina slabă.

— Mă doare, zise doamna. Lăsaţi-mă să plec. Vreau să merg la un medic.

— O clipă, spuse Manuel. Vă cer iertare. V-aţi dus la Pacaud, ei au să poată confirma. Mă duc să le telefonez.

— E o cafenea? întrebă doamna.

— Întocmai.

— Şi ei confundă.

— Se lăsă tăcerea, în care doamna, nemişcată, se uita la ei; ai fi socotit că e încăpăţânată dacă i-ai fi putut vedea ochii, iar Manuel înţelese şi el acum că-i o smintită, că nu voia să-i facă niciun rău, că era pur şi simplu o trăsnită. Îi spuse cu o blândeţe care-l miră şi pe el:

— Purtaţi un pansament la mână azi-dimineaţă, vă asigur.

— Adineauri, când am sosit, nu-l aveam încă.

— Nu? (Manuel îi întrebă din ochi pe ceilalţi doi, care ridicau din umeri.) Nu, n-am observat. Ei şi? Din moment ce vă spun că-l aveaţi azi-dimineaţă!

— Nu eram eu.

— Atunci de ce v-aţi întors?

— Nu ştiu. Nu m-am întors. Habar n-am.

Alte două lacrimi îi alunecară de-a lungul obrajilor.

— Lăsaţi-mă să plec. Vreau să văd un doctor.

— Am să vă conduc la un doctor, zise Manuel.

— Nu-i nevoie.

— Vreau să ştiu ce-o să-i povestiţi, răspunse Manuel. V-aţi pus cumva în cap să-mi faceţi necazuri, nu?

Ea făcu, agasată, semn cu capul că nu, sigur că nu, şi când se ridică, ei se dădură înapoi.

— Îmi spuneţi că mă-nşel, că Pacaud, că toată lumea confundă, zise Manuel. Nu înţeleg deloc ce urmăriţi.

— Las-o în pace, interveni Baulu.

Când ieşiră, ea înainte, apoi agentul imobiliar, Baulu şi Manuel la urmă, în faţa pompelor găsiră mai multe maşini oprite. Miette, care nu fusese niciodată expeditivă, se ducea de la una la alta, depăşită.

Micuța se juca pe o grămadă de nisip, aproape de şosea, împreună cu alţi copii. Văzând că Manuel se urcă în vechea lui Fregată şi că doamna de la Paris îl însoţeşte, fetiţa se îndreptă spre el legănându-şi braţele, murdară pe obraz.

— Du-te înapoi la joacă, îi spuse Manuel. Mă duc până-n sat şi mă întorc.

Dar ea rămase locului, lângă portieră, tăcută, în timp ce el încălzea motorul. N-o slăbea din ochi pe doamna aşezată lângă el. În timp ce vira în faţa pompelor, Baulu şi agentul imobiliar povesteau păţania altor automobilişti. Văzu în retrovizor că toată lumea îl urmărea cu privirea depărtându-se.

Soarele dispăruse în spatele colinelor, dar avea să apară curând din nou, pentru o a doua înserare, în cealaltă parte a satului. Pentru că răbda greu tăcerea ce se lăsase între ei, Manuel îi spuse doamnei că, probabil, din cauza asta, satul se numea Deux-Soirs-lès-Avallon (Două seri în Avallon). Era vădit că ea nu-i asculta.

A dus-o la doctorul Garat, care avea cabinetul în faţa bisericii. Era un bătrân înalt, puternic, ca un copac, care de ani de zile purta acelaşi costum de şeviot, Manuel îl cunoştea bine, pentru că era bun vânător, socialist ca şi el şi împrumuta uneori Fregata ca să-şi facă vizitele, atunci când maşina lui – una cu tracţiunea în faţă din 43 – avea ceea ce el numea „bătăi de inimă”. De fapt, după mai multe rodaje ale supapelor, hodoroaga nu mai avea nici inimă, nici altceva şi nu s-ar fi putut târî pe roţile ei nici până la fiare vechi.

Doctorul Garat examină mâna doamnei, o puse să mişte degetele şi îi spuse că o să-i facă o radiografie, dar că, după toate aparenţele, încheieturile nu erau sărite de la locui lor. Lovitura zdrobise muşchii palmei. O întrebă cum s-a petrecut. Manuel stătea deoparte, deoarece cabinetul doctorului îl impresiona ca şi biserica de peste drum, precum şi pentru că nu-i spusese nimeni să se apropie. După

o scurtă şovăire, doamna răspunse scurt că a fost un accident. Doctorul Garat aruncă o privire şi asupra mâinii ei drepte, care n-avea nimic.

— Sunteţi stângace?

— Da.

— N-o să vă puteţi servi de mână vreo zece zile. Pot să vă eliberez o foaie de concediu medical.

— Nu-i nevoie.

O trecu în altă încăpere, zugrăvită în alb, unde se afla o masă de consultaţie, borcane de sticlă şi un dulap mare de farmacie. Manuel îi urmă până la uşă. Siluetă lungă, albă pe albul zidurilor, doamna îşi scoase pe jumătate jacheta taiorului, atât cât să-şi elibereze braţul stâng, dar Manuel putu să zărească o clipă pielea bronzată şi mătăsoasă a pieptului ei strâmt, să ghicească sub dantela sutienului sânii rotunzi, tari, de o mărime neaşteptată pentru corpul ei zvelt. Apoi, nu mai îndrăzni nici să privească, nici să se dea înapoi, nici chiar să-şi înghită saliva, se simţea nătărău şi – de ce? — trist, da, trist ca un câine.

Doctorul Garat a făcut o radiografie, a dispărut ca s-o developeze şi a revenit confirmând că nu era nicio fractură. Îi făcu o injecţie ca să-i potolească durerea, strânse mâna umflată într-un pansament rigid, care susţinea dosul şi podul palmei, înfăşură o faşă mai întâi între degete, apoi de jur împrejur, foarte strâns, până la încheietura mâinii. Operaţia a durat un sfert de oră, timp în care niciunul din cei trei n-a scos o vorbă. Dacă o durea, atunci nu lăsa să se vadă. Îşi privea mâna care era tratată, sau zidul din faţă şi, de mai multe ori, a împins rama ochelarilor cu arătătorul mâinii drepte, ca să-i ridice. Nu părea să fie mai smintită ca alţii, ba chiar mai puţin, iar Manuel îşi spuse că era mai bine să uite purtarea ei.

Se căznea să-şi tragă pe braţ mâneca jachetei, a cărei extremitate era prea îngustă. Manuel îi veni în ajutor să descoasă câteva cusături, în timp ce doctorul îşi strângea lucrurile. Mirosi parfumul plăcut şi luminos ca părul ei şi încă ceva mai călduţ, care era mirosul pielii.

Când se întoarseră în biroul lui Garat, în timp ce acesta scria o reţetă, ea căută prin geantă, scoase un pieptăn şi îşi aranjă pieptănătura cu mâna dreaptă. Tot atunci a scos şi nişte bani. Dar Manuel i-a spus că o să se înţeleagă el cu doctorul. Ea ridică din umeri – fără supărare, el a înţeles imediat că din cauza ostenelii – şi-şi băgă la loc în geantă banii şi reţeta. Apoi întrebă:

— Când mi-am făcut asta?

Doctorul Garat o privi fără să înţeleagă, apoi îşi întoarse ochii spre Manuel.

— Întreabă când s-a rănit.

Garat înţelegea din ce în ce mai puţin. Se uita la tânără aşezată în faţa lui ca şi cum încă n-o văzuse până atunci cu adevărat.

— Nu ştiţi când?

Ea nu răspunse nici cu cuvinte, nici cu un semn.

— După câte înţeleg, presupun că aţi venit să mă vedeţi numaidecât, nu?

— Domnul pretinde că aveam rana şi azi-dimineaţă, zise ea ridicându-şi mâna bandajată.

— E foarte posibil, dar, în sfârşit, dumneavoastră ar trebui să ştiţi.

— E posibil?

— De ce nu?

Ea se ridică şi mulţumi. În timp ce doamna ieşea pe uşă, Garat îl reţinu pe Manuel de braţ şi-l întrebă din priviri. Manuel făcu un gest a neputinţă cu mâinile îndepărtate.

Se urcă din nou la volan şi o aduse înapoi lângă Thunderbird, întrebându-se ce avea de gând să facă. Îşi spuse că s-ar putea

întoarce acasă cu trenul şi că ar putea trimite pe cineva să ia maşina. Se lăsa noaptea. Manuel nu-şi mai putea scoate din cap imaginea sânilor plini.

— N-o să puteţi conduce cu pansamentul ăsta.

— Ba da.

Îşi întoarse puţin privirea şi, înainte de a fi rostit ceva, el a ştiut ce-o să-i spună, şi pe drept cuvânt:

— Am condus doar şi azi-dimineaţă, când m-aţi văzut! Iar mâna mea era în starea de acum nu? Atunci ce s-a schimbat?

Nu-şi mai vorbiră până la staţia de benzină. Miette aprinsese lămpile. În picioare, pe pragul biroului, îi privea coborând din Fregată.

Doamna se duse spre Thunderbird, pe care cineva, probabil Baulu, o garase mai departe de pompe. Îşi aruncă geanta pe locul de lângă ea şi se instală la volan. Manuel o văzu pe fetiţă răsărind de după casă, alergând şi apropiindu-se brusc ca să-i privească. Se apropie de maşină, al cărei motor fusese pus în mişcare.

— N-am plătit benzina, îi spuse doamna.

Manuel nu-şi mai amintea precis cât avea de primit şi făcu o socoteală rotundă, iar ea îi dădu un bilet de cincizeci de franci. N-o putea lăsa să plece aşa, mai ales în faţa fetiţei, dar nu găsea nimic de spus. Ea îşi înnodă fularul în jurul capului şi aprinse farurile mici. Tremura. Fără să-l privească, îi spuse:

— N-am fost eu azi-dimineaţă. Vocea îi era şoptită, încordată, aproape rugătoare. În acelaşi timp el o vedea cum o văzuse în zori. La urma urmei ce importanţă avea acest lucru acum. Răspunse:

— Eu unul nu mai înţeleg nimic. Poate că m-am înşelat. Oricine se poate înşela.

Dany îşi dădea seama că nu credea o vorbă din ceea ce-i spunea. În spatele lui, în bască, Miette striga că s-a telefonat de trei ori pentru

nişte depanări.

— Ce spune?

— Nimic. O să puteţi să vă descurcaţi cu pansamentul ăsta pe mână?

Îi făcu semn cu capul că da. Manuel îi întinse mâna peste portieră, spunându-i repede, foarte încet:

— Fiţi drăguţă, strângeţi-o, de ochii micuţei care ne priveşte.

Ea întoarse capul spre fetiţă, care stătea nemişcată la câţiva paşi de ei, sub lumina lămpilor, în şorţul cu pătrate roşii, cu genunchii murdari şi înţelese atât de repede cererea lui, încât simţi cum îi bate inima; dar adevărata lovitură în inimă n-a fost nici atunci, nici când ea i-a întins mâna dreaptă, ci a fost brusc, neaşteptat, necunoscut încă, zâmbetul ei. Îi zâmbea şi tremura în acelaşi timp. Manuel se gândea să-i spună ceva minunat ca să-i mulţumească, ceva frumos, care să şteargă tot ce-a fost înainte, dar nu putu rosti decât:

— O cheamă Maureen.

Ea demară, ieşi de pe potecă, viră în direcţia Saulieu iar el făcu câţiva paşi spre şosea, pentru a urmări mai mult timp cele două lumini roşii orbitoare, care se îndepărtau. Maureen veni lângă el, iar Manuel o luă în braţe şi-i spuse:

— Vezi tu farurile alea? Le vezi? Ei bine, uită-te, nu funcţionau, dar taică-tău, Manuel, le-a reparat!

* * *

Mâna n-o durea, nimic n-o durea, totul în ea era amorţit, îi era frig, foarte frig în maşina descoperită şi asta o amorţea şi mai mult. Privea ţintă drept în faţă, în zona cea mai luminoasă a farurilor, chiar în fâşia aceea de pulbere unde acestea se topeau în noapte. Când alte maşini veneau din faţă, îi trebuia o jumătate de secundă să-şi treacă mâna dreaptă peste volan, o jumătate de secundă în care volanul nu era ţinut de altceva decât de pansamentul ei rigid. Conducea

cuminte, dar cu o regularitate încăpăţânată. Acul indicatorului de viteză trebuia să rămână foarte aproape de 40 de mile, să atingă cel puţin marele 4 metalic. Atâta vreme cât acesta nu se îndepărta de el, îşi spunea ea, nimic şi nimeni nu era trădat. Volanul nu se mişca nici cu un milimetru. Parisul se îndepărta din ce în ce mai mult, îi era prea frig ca să mai gândească, totul era în regulă.

Ştia ea foarte bine ce se întâmplă când trădezi, ba bine că nu! Pretinzi că iubeşti pe cineva, sau ţii la ceva şi apoi, deodată, cât durează desprinderea acului de la cifra patruzeci, de-abia cât să simţi o osteneală, vreme de-o respiraţie şi atât, cât să ai timp să-ţi spui: „Nu voi fi în stare să ţin la acel cineva sau să-mi placă lucrul acela până la capăt” şi gata, o uşă se închide, poţi să alergi pe străzi şi poţi mult şi bine să te înfăşori în lacrimi fierbinţi şi să încerci chiar luni de zile să-ţi ştergi toate astea din minte, că de trădat tot ai trădat şi ştii că ai lăsat toate baltă.

Saulieu, însemna petele luminoase şi petele negre, drumul care cotea în pantă, turlele unei biserici. Se opri după ce intrase într-o stradă şi apoi în alta, la mai puţin de un metru de zidul cenuşiu al bazilicei. Tăie contactul şi se prăbuşi cu capul pe volan, cu ochii uscaţi şi cu suspine în piept, pe care nici nu încerca să şi le reţină, dar care nu ieşeau şi se transformau într-un sughiţ comic. Rămăsese cu gura pe pansament, cu părul dinaintea ochilor, dincolo de blestemaţii ochelari de bufniţă. Acum, cu asta te-ai ales, îţi seamănă bine, n-ai decât mâna dreaptă şi inima asta mahmură, dar trebuie să continui, nu-ţi mai pune întrebări continuă.

Îşi luă răgazul să rămână aşa câteva minute – trei sau patru, poate mai puţin – şi apoi se aruncă pur şi simplu pe spate, pe rezemătoarea scaunului, spunându-şi că lumea e mare, viaţa e lungă, că-i era foame, sete şi că avea chef să fumeze. Noaptea se întindea luminoasă şi frumoasă deasupra ei. Pe o hartă pe care o putea apuca cu mâna

sănătoasă mai rămăseseră încă unele nume ca Salon-de-Provence, Marsilia şi Saint-Raphael. Biată fată, eşti ceea ce se cheamă o ciclotimică. Da, sunt o trăsnită, când veselă, când tristă, şi încă una căreia îi e frig.

Apăsă pe butonul capotei care se ridică miraculos pe cerul Saulieu-ului, ascunzând stelele şi închizând-o pe ea, Dany Longo, într-o lume care semăna cu corturile din copilărie, cele pe care le construiau din cearşafuri de pat în dormitorul orfelinatului. Îşi aprinse o ţigară care-i plăcea şi îi înţepa gâtlejul, ca primele ţigări fumate la cincisprezece ani, sub cearşafuri, pe care şi le treceau din mână în mână, fiecare câte un fum, ca apoi să tuşească de să-şi dea sufletul, iar turnătoarea maicii supraveghetoare să spună: „Sst! Sst!" ca să se audă în tot dormitorul. Atunci se aprindea lumina şi sora supraveghetoare venea într-o cămaşă de pânză groasă, cu ceva pe cap, ca să-i ascundă craniul ras, şi împărţea palme peste tot, la nimereală, de trebuia să-ţi ridici genunchii până la gură şi să te aperi cu coatele, aşa că până la urmă tot pe ea o durea.

Trecură oameni, paşii lor răsunau pe pavaj, un orologiu bătu adânc jumătatea – la ce? – la nouă, cum se vedea pe ceasul de pe tabloul de bord. Dany Longo aprinse o lumină interioară – totul se aprinde. În maşina asta, nu poţi să apeşi pe un buton fără să fii orbită – căută în buzunarul portierei şi se uită repede în hârtiile pe care le văzuse acolo cu câteva ceasuri mai devreme. Nu găsi nicio factură de reparaţie de la Deux-Soirs-lès-Avallon. De altfel, nici nu se aşteptase să găsească vreuna.

Îşi goli şi geanta pe scaunul de alături. Tot nimic. Se întrebă, puţin încurcată, de ce îşi dădea atâta osteneală: ştia doar perfect de bine că nu pusese piciorul în viaţa ei în casa omului scund, cu accent basc. Puse totul la loc, în geantă. La urma urmei, câte maşini sport, americane, n-au trecut într-o zi pe şoselele naţionale între Paris şi

Marsilia? Zeci, poate peste o sută. Şi câte femei nu puteau, în iulie, să fie îmbrăcate în alb? Câte din ele, Dumnezeule, nu purtau ochelari de soare? Întâmplarea ar fi fost de-a dreptul ridicolă dacă n-ar fi existat mâna ei strivită.

De altfel, mărunţelul acela din sud-vest n-a făcut altceva decât să mintă. Cel puţin rana era reală, vedea cu ochii ei pansamentul şi nu exista decât o explicaţie, cel puţin ea nu vedea decât una singură. Unul din cei doi automobilişti, sau poate chiar el, a intrat după ea în toaletă ca să-i ia banii, sau pentru altceva ce nu putea crede – dar privirea aceea din cabinetul medicului, când ea îşi scosese braţul din mâneca taiorului, privirea aceea dezgustătoare şi în acelaşi, timp jalnică, era tot o scorneală de-a ei? Fără îndoială că trebuie să se fi zbătut, el a simţit că-i rupe mâna şi l-a cuprins frica. După aceea, ca să-i scoată basma curată pe prieteni sau chiar pe el, a povestit în birou tot ce i-a trecut prin minte. Şi-apoi, paharul acela de alcool de pe masă. Şi roşcatul cel mătăhălos care vorbea tare. Vedeau bine că era speriată şi profitau de aceasta. Şi, desigur, chiar fără să înţeleagă că maşina nu era a ei, toţi trei au ghicit totuşi că ceva o împiedica să cheme poliţia, aşa cum ar fi trebuit s-o facă.

Asta era, cu siguranţă că nu putea fi altceva. Ea avea impresia că trişează puţin, pentru că nu putea uita chipul smochinit, ochii răi ai bătrânei de pe strada lungă, inundată de soare, dar şi asta era doar o coincidenţă, o confuzie. Deschise valiza neagră din spate, îngenunchind pe scaun, şi scoase puloverul alb pe care-l cumpărase la Fontainebleau. Era moale, cu un miros de nou, care-i făcea bine. Stinse lumina din maşină ca să-l îmbrace pe sub taior, o reaprinse şi îşi aranja gulerul înalt, privindu-se în retrovizor. Fiecare mişcare, făcută cu atât mai multă atenţie cu cât era puţin dibace cu dreapta, îndepărta pe femeia bătrână, staţia de benzină, tot acel urât sfârşit de după-amiază. Ea era Dany Longo, blondă şi frumoasă, în drum spre

Monte-Carlo, cu un taior pe care trebuia să-l spele căci se usca în două ore, şi cu o foame de lup.

La ieşirea din Saulieu, un panou arăta că Chalon era la optzeci şi cinci de kilometri. Nu mergea prea repede, şoseaua urca, era tare întortocheată şi trebuia să se-aştepte că nu putea ajunge acolo în mai puţin de o oră şi jumătate. Dar, în faţa ei, mai erau şi alte maşini, ale căror faruri o călăuzeau la cotituri şi hotărî să nu se mai oprească. Tocmai în clipa când şi-a făgăduit să nu mai oprească, fu obligată, moartă de frică, să stopeze.

Mai întâi a zărit pe stângă, la încrucişarea cu şoseaua naţională spre Dijon, siluetele greoaie, masive, a doi poliţişti pe motocicletă, staţionaţi sub copaci. Nici nu era prea sigură, depăşindu-i, că a văzut uniforme. Dar dacă erau poliţişti şi o vor urmări? Văzu apoi în retrovizor, la mai mult de două sute de metri în spate, cum unul dintre cei doi întorcea grăbit spre şosea, repezindu-se vâjâind pe urmele ei. Poliţistul creştea mereu în oglindă, acum îi putea deosebi casca, ochelarii mari de protecţie, dând impresia unui robot necruţător, fără nimic omenesc. Îşi spunea: „E cu neputinţă, nu pe mine mă urmăreşte, o să mă depăşească şi o să-şi continue drumul”. Trecu într-un vuiet de motor forţat la maximum, continuă o clipă şi apoi încetini, întorcându-se spre ea cu mâna ridicată. Se opri pe marginea şoselei, la douăzeci de metri de el, care-şi gara motocicleta, îşi scotea mănuşile, apropiindu-se în lumina farurilor cu un pas liniştit, exagerat de liniştit, ca să-i zdrobească ei mai repede nervii. Ştia că totul s-a terminat înainte de a fi început. Au observat dispariţia Thunderbird-ului, aveau fără îndoială semnalmentele şi numele ei, tot ce le trebuia. În vremea asta ea, care nu se adresase unui poliţist decât ca să-i ceară o informaţie în Paris, avea o curioasă impresie de ceva văzut, ca şi cum şi-ar fi închipuit dinainte această scenă, cu toate amănuntele, sau ar retrăi-o.

Ajuns aproape de ea, poliţistul întoarse întâi capul spre maşinile care treceau pe şosea, străpungând noaptea într-un mare vârtej de vuiete, apoi oftă, îşi ridică ochelarii pe cască, se sprijini cu toată greutatea pe portieră şi zise:

— Ce se aude, domnişoară Longo, ne plimbăm?

* * *

Era un om scrupulos şi se numea Toussaint Nardi. Avea soţie, trei copii, o oarecare îndemânare la tragerea cu pistolul, un cult pentru Napoleon, un apartament de patru, camere cu apă caldă şi crematoriu de gunoi în incinta cazărmii, economii în cont la poştă, o nesfârşită răbdare de a învăţa din cărţi ceea ce n-a avut timp să înveţe la şcoală, precum şi nădejdea de a termina ca bunic şi ofiţer de poliţie într-un mic orăşel însorit.

Avea reputaţia unuia căruia nu-i bine să-i calci pe bătături, dar, de fapt, om cumsecade, atât cât poate fi un poliţist. În cincisprezece ani de serviciu nu avusese niciodată prilejul să-şi arate dibăcia pe altceva decât pe ţintele de antrenament sau de bâlci şi de aceea se considera fericit. De asemenea, nu ridicase niciodată mâna asupra cuiva, nici în civil, nici în uniformă, dacă nu punea la socoteală cele câteva chelfăneli administrate fiului mai mare care, la treisprezece, ani, se pieptăna ca un Beatles, fugea de la orele de matematică şi putea deveni un derbedeu dacă n-ar fi fost ţinut în frâu. În sfârşit, singura lui grijă, în afară de aceea de a evita complicaţiile, era să-şi dichisească cu dragoste motocicleta. Mai întâi din spirit de disciplină şi apoi pentru că aceasta ar putea deveni cauza principală a unei morţi premature.

Când văzuse trecând Thunderbird-ul alb cu acoperişul negru la încrucişarea naţională 6 cu 77 bis, se afla în plină discuţie despre motociclete cu colegul său Rappart. Pe acesta îl prefera, pentru că, la cazarmă, era, vecinul lui de etaj şi pentru, că nici fiul acestuia nu era

mai breaz ca al lui. În timpul serviciului de zi nu puteau vorbi deloc. Noaptea, aveau, în afară de motociclete, trei subiecte de vorbă, destul de bune: tâmpenia brigadierului şef, defectele soţiilor lor şi moravurile uşoare ale celorlalte femei.

Lui Nardi nu i-a fost deloc greu să recunoască Thunderbird-ul. Nu mergea prea repede şi a putut să-i citească numărul, 3210RX75. Un număr uşor de reţinut pentru că îi amintea de numărătoarea inversă de la lansarea rachetelor. Avusese vaga presimţire, în timpul celor două ore dinainte, că o va vedea trecând din nou, sunt unele lucruri pe care nu le poţi explica. Îi spuse doar lui Rappart: „Du-te vezi cum se circulă pe naţionala 80 şi ne întâlnim aici”. Era aşezat călare pe motocicletă şi n-a avut decât s-o ridice şi să pornească motorul cu o lovitură puternică de picior. Dădu prioritate unei camionete, se repezi pe dreapta şi coti în plină acceleraţie. În trei secunde a avut în faţa ochilor farurile Thunderbird-ului, enorme, de un roşu orbitor, în stare să complexeze pe viaţă pe un mare amator de procese verbale.

Nu vedea cine se afla la volan. În depăşire, privirea s-a agăţat de pansamentul pe care ea îl purta la mâna stângă şi ştiu pe loc că era ea. Când îi ceruse să se oprească, nu izbutea să-şi aducă aminte numele, pe care îl citise, totuşi, împreună cu data ei de naştere şi tot restul; cu toate acestea avea o foarte bună memorie a numelor. Îşi aminti în timp ce mergea spre ea: Longo.

Era diferită de azi-dimineaţă, se întreba din ce cauză, mai ales că îl privea ca şi cum nu l-ar fi recunoscut. Apoi îşi dădu seama că dimineaţă nu avea puloverul cu guler înalt. Alb, ca şi taiorul, acesta îi dădea o înfăţişare mai rotundă obrazului şi, prin contrast, îl arăta mai bronzat. Dar dădea dovadă de aceeaşi emotivitate ciudată, de aceeaşi greutate de a rosti un cuvânt, iar lui îi făcea aceeaşi impresie, că se găsea în faţa unei vinovate.

Vinovată de ce? O oprise în zorii zilei, puţin după Saulieu, pe drumul spre Avallon, pentru un defect la farurile din spate. Era la sfârşitul orelor de serviciu şi pusese mâna în timpul nopţii pe destui imbecili care treceau de linia galbenă, depăşeau în vârful pantelor şi îşi băteau joc de viaţa altora, aşa că era sătul şi s-a mulţumit să-i spună: „Farurile dumneavoastră nu funcţionează, la revedere şi să nu se mai întâmple”. Chiar şi o femeie, oricât de emotivă ar fi, nu putea să cadă într-o asemenea panică, numai pentru că un poliţist, frânt de oboseală, i-a cerut să-şi repare farurile.

Numai după aceea, când găsise că purtarea ei era prea ciudată şi i-a cerut să-i arate actele, a observat pansamentul de la mâna stângă. Tot timpul cât îi cerceta permisul de conducere – îi fusese eliberat la optsprezece ani, în Nord, unde locuise pe atunci la un orfelinat condus de maici — şi-a dat seama, cu toate că ea rămânea pe deplin tăcută şi nemişcată, că nervozitatea fetei creştea şi se apropia de un punct limită, când putea reprezenta o primejdie pentru el.

Da, era de neînţeles şi n-ar fi putut s-o explice, cu toate acele blestemate manuale de psihologie cu care-şi burduşea capul pentru examene, dar a avut sentimentul foarte limpede al unei primejdii. De pildă, simţea că ar fi posibil ca ea, ajunsă la limita rezistenţei nervoase, să scoată din buzunarul portierei o armă cu care să-l transforme într-o victimă a datoriei. În plus, n-ar fi trebuit să rămână singur, dar el se învoise cu Rappart ca acesta să plece mai devreme, ca să fie în formă la masa de botez a micuţei sale nepoate. Nu era nici el cu totul în regulă, în toată povestea asta.

Actele ei, în schimb, păreau să fie în regulă. A întrebat-o unde se ducea: la Paris. Ce profesie avea? Secretară într-o agenţie de publicitate. De unde venea? A dormit într-un hotel la Chalon. Numele hotelului? „Renaşterea”. Răspundea fără prea multă şovăire, dar cu un glas descompus şi de-abia perceptibil. Era

întuneric, între zi şi noapte, şi n-o vedea prea bine. Se gândea să-i ceară să-şi scoată ochelarii, dar nu puteai pretinde asemenea lucru, mai cu seamă unei femei, fără să pari că vrei să joci rolul personajului nemilos dintr-un foileton de televiziune. Nardi se temea grozav de ridicol.

Maşina era pe numele firmei de publicitate unde lucra. I-a spus şi numărul de telefon al patronului, ca să poată verifica faptul că maşina îi era deseori încredinţată. Tremura. Nu era semnalată nicio Thunderbird furată şi rătăcind pe şosele, iar dacă i-ar fi tocat nervii până la limită, s-ar fi putut să aibă neplăceri după aceea. A lăsat-o să plece. Mai târziu i-a părut rău. Ar fi trebuit să verifice dacă nu era înarmată. Dar de ce îi venise în minte ideea aiurită că ar fi putut avea o armă? E tocmai întrebarea care-l obseda.

Acum, nu mai pricepea nimic. Avea de-a face cu aceeaşi fată speriată, derutantă, dar ceva se schimbase de azi-dimineaţă, care îndepărta ceea ce simţise el că îi dădea tinerei o înfăţişare agresivă – nu, nu era chiar asta, mai curând deznădăjduită – dar nici asta nu era, şi nu exista niciun cuvânt care să exprime întocmai că, în zori, ea era gata să atingă un punct limită şi că acesta fusese acum depăşit. Era sigur că, dacă atunci ar fi existat o armă în maşină, ea nu se mai afla acum acolo.

Într-adevăr, după ce s-a trezit din somn, Nardi s-a simţit puţin ridicol, gândindu-se din nou la tânără femeie din Thunderbird. Dacă, văzând-o pentru a doua oară, nu-l luase pe Rappart cu el, era tocmai de teama de a nu fi şi mai ridicol. Acum era mulţumit că procedase astfel.

— Se pare, domnişoară Longo, că suntem sortiţi, şi unul şi celălalt, serviciului de noapte. Nu găsiţi?

Ea nu găsea absolut nimic, pentru că nici nu-l recunoştea.

— Am văzut că aţi reparat farurile din spate. (După un timp.) Era un scurt circuit? (Pauză.) în orice caz, acum funcţionează. (Un secol întreg.) Le-aţi reparat la Paris?

Un obraz bronzat, ascuns de ochelari, luminat de indicatoarele tabloului de bord, o guriţă mică, cărnoasă, care tremura puţin, ca umflată de efortul de a nu izbucni în lacrimi, o şuviţă de păr blond depăşind fularul turcoaz, dar niciun răspuns. Vinovată? Dar pentru ce?

— Ei, vă vorbesc ! La Paris v-aţi reparat farurile?

— Nu.

— Unde?

— Nu ştiu. Pe la Avallon.

Aşa da. Ştia să vorbească. I se părea chiar, atât cât îşi putea aminti, că glasul era mai puţin neutru, mai expresiv. Îşi regăsise o parte din calm.

— Dar aţi fost la Paris?

— Da, cred.

— Nu sunteţi sigură?

— Ba da.

El îşi freca uşor buza cu degetul arătător şi, de data asta, se ostenea să se uite bine la ea, cu toate că, în general, se jena să privească în felul acesta femeile, chiar şi pe prostituate.

— Aveţi ceva neplăceri?

Ea clătină uşor din cap şi asta era tot.

— V-aţi supăra dacă v-aş cere să scoateţi puţin ochelarii?

Ea îi dădu ascultare. Adăugă apoi repede o explicaţie, ca şi cum ar fi socotit că e necesară:

— Sunt mioapă.

Era atât de mioapă încât, când îşi scotea ochelarii, renunţa cu totul la vedere. Nici nu încerca cel puţin să-şi potrivească privirea. În loc

să strângă ochii, cum făcea micuţa Rappart, care era şi ea mioapă în urma unei rujeole nenorocite şi ale cărei eforturi, fără ochelari, erau jalnice, ochii tinerei se lărgeau deodată, pustii, ca lăsaţi la voia întâmplării, şi îi schimbau înfăţişarea obrazului.

— Puteţi să conduceţi noaptea cu ochii aceştia?

Îşi îmblânzise glasul dar îi era necaz pentru fraza aceea de poliţist încuiat şi bădăran. Fata şi-a pus, din fericire, repede la loc ochelarii şi a răspuns da, cu o uşoară mişcare a bărbiei. Dar mai exista şi pansamentul acela.

— Nu e prea cuminte, domnişoară Longo, mai ales cu o mână rănită. (Niciun răspuns.) Şi apoi, dacă nu mă înşel, n-aţi lăsat toată ziua volanul din mână. (Niciun răspuns.) Numai drumul dus şi întors, cât v-a luat? Şase sute de kilometri? (Tot fără răspuns.) Sunteţi obligată să conduceţi neîncetat? Acum unde vă duceţi?

— În sud.

— Unde în sud?

— La Monte-Carlo.

El şuieră admirativ.

— Sper că n-o s-o faceţi fără oprire?

Ea clătină vizibil din cap. Era prima reacţie mai decontractată pe care o vedea la ea.

— Am să mă opresc la un hotel, ceva mai departe.

— La Chalon?

— Da, la Chalon.

— La „Renaşterea”.

Ea îl privi din nou fără să-l înţeleagă.

— Mi-aţi spus că aţi dormit la „Renaşterea”. Nu e adevărat?

— Ba da.

— Aveţi camera reţinută?

— Nu, nu cred.

— Nu credeţi?

Ea scutura din cap, se întorcea ca să-i ocolească privirea, stătea acolo nemişcată, cu pansamentul pe volan, nu cu acea îngăduinţă arogantă a unora din automobilişti, care-şi spun: „Dă-i drumul. Eşti tare interesant. Dar sper să pot pleca când ai să termini de făcut pe paiaţa cu mine" – ci, pur şi simplu, pentru că era aiurită, pierdută, pentru că nu mai găsea cuvinte, nici idei şi renunţase la discuţie, ca şi atunci când şi-a scos ochelarii. Dacă i-ar fi cerut să-l urmeze la postul de poliţie, ea nu s-ar fi împotrivit defel probabil că nici n-ar fi încercat să afle motivul.

El aprinse lanterna şi plimbă lumina în interiorul maşinii.

— Pot să mă uit în buzunarul portierei?

Ea îl deschise. Înăuntru nu erau decât nişte hârtii şi ea puse mâna pe ele ca să-i arate că altceva nu mai era.

— Dar geanta?

O deschise şi pe aceasta.

— Aveţi ceva în portbagaj?

— Nu, doar valiza mea.

Se uită în valiza ei de piele neagră, care nu conţinea decât ceva îmbrăcăminte, prosoape, o perie de dinţi. Nardi se aplecase peste portiera deschisă, deasupra scaunului din faţă, iar ea se îndepărtase de la sine, pentru a-i face loc. Era hărţuit în acelaşi timp de sentimentul că era un mojic şi încă unul plicticos, precum şi de presimţirea că trecea pe lângă ceva ciudat şi grav, pe care ar fi trebuit să-l descopere.

Închise la loc portiera, oftând:

— Se pare că aveţi necazuri, domnişoară Longo.

— Sunt obosită, asta-i tot.

Maşinile treceau vuind prin spatele lui Nardi, sclipiri de lumină puternică plimbau umbre pe chipul femeii, încât aspectul obrazului

se schimba întruna.

— Ştiţi ce vom face? îmi promiteţi că vă veţi opri la Chalon, iar eu voi telefona la „Renaşterea” ca să reţin o cameră.

În acest fel va putea controla dacă ea fusese cu adevărat acolo în ajun şi dacă nu minţise. Nu vedea ce altceva ar mai fi putut face.

Ea aprobă din cap şi el îi ceru să meargă încet, fiindcă era multă lume pe şosea în week-end-ul acesta şi se îndepărtă ducându-şi arătătorul la cască, în timp ce se gândea întruna: „N-o lăsa să plece, peste scurt timp se va dovedi că faci o gafă monumentală”.

Fata nu-şi luă rămas bun, iar poliţistul, cu picioarele îndepărtate, înfipte în şosea, făcea semn maşinilor care veneau din aceeaşi direcţie să încetinească. O urmări cu ochii până s-a întors la motocicletă. Îşi spunea că, la urma urmei, vorba aceea, nimeni nu e paznicul surorii sale şi că n-avea să-şi reproşeze nimic. Dacă ea avea şanse să sfârşească cu o fotografie în ziar, se va găsi cu siguranţă ceva mai departe, pe drumurile 6 sau 7, un coleg mai încăpăţânat ca el, care s-o împiedice. După cincisprezece ani de serviciu avea încredere poate într-o singură calitate a colegilor lui, dar credea în ea ca în evanghelie: erau numeroşi. Şi unii mai încăpăţânaţi ca alţii.

* * *

Cu farurile în faza mare, înainta ca într-un vis. Nici rău, nici bun. Un vis ca atâtea altele. Cum avea uneori şi ea, pentru ca, după aceea, să nu-şi mai aducă aminte de nimic. Ştia că nici măcar nu se va trezi în camera ei. Era pe deplin trează şi trecea prin visul altcuiva.

Poate exista oare un asemenea lucru? Să faci un pas atât de obişnuit ca toţi paşii făcuţi în viaţă şi, fără să-ţi dai seama, să treci de graniţa realităţii, să rămâi tu însăţi, vie şi complet trează, dar făcând parte din visul nocturn, să spunem, al vecinei de dormitor? Şi să continui să mergi, având totuşi certitudinea că n-ai nicio ieşire, că eşti prizoniera unei lumi identice cu cea adevărată, dar cu totul

stupidă, o lume monstruoasă, pentru că se poate risipi în fiecare clipă, în capul prietenei, şi tu să dispari odată cu ea?

Ca în visele în care motivul acţiunilor se schimbă pe măsura adâncirii în ele, nu mai ştia de ce se găsea pe şosea şi alerga în noapte. I se părea că intra într-o sală unde – clic – un tablou înfăţişează un port de pescari, dar maica superioară e acolo; tu ai intrat să-i mărturiseşti că ai trădat-o pe Anita şi nu găseşti cuvintele cu care să-i explici, pentru că visul e obscur, şi începi s-o loveşti, s-o loveşti întruna pe maica superioară, dar altă femeie bătrână îi ia pe nesimţite locul, aceea care îţi înapoia pardesiul alb şi tot aşa mai departe. Cel mai limpede era faptul că trebuia să se ducă la un hotel, pe unde mai trecuse o dată, înainte de a-i putea spune poliţistului că nu fusese acolo niciodată. Sau, dimpotrivă, se spune că un nebun are întotdeauna impresia că ceilalţi ar fi săriţi din minţi. Ei bine, probabil că asta era. Înnebunise.

După Arnay-le-Duc, un şir lung de camioane înainta la pas. Trebui să rămână în spatele lor, de-a lungul unei pante care nu se mai isprăvea. Când putu să le depăşească, pe unul, două şi apoi pe toate, o cuprinse un mare val de uşurare. Nu era atât faptul că putuse depăşi camioanele, nici plăcerea de a regăsi în faţa ei şoseaua întunecată, o noapte liberă, cât bucuria resimţită cu întârziere, că nu fusese dusă la închisoare pentru furt de maşină. Thunderbird-ul nu era urmărit. Era salvată. I se părea că-l părăsise în clipa aceea pe agentul motociclist. Făcuse douăzeci de kilometri într-un vălmăşag de gânduri, în care timpul s-a topit.

Trebuia să înceteze odată cu prostiile şi să ducă imediat maşina înapoi, la Paris. Nu mai putea fi vorba să vadă marea. O să se ducă acolo altă dată. Cu trenul. Sau, mai bine, va întrebuinţa ceea ce-i mai rămăsese din economii pentru plata unei treimi dintr-o maşină de 2 CV, iar restul în optsprezece rate lunare. Aşa trebuia să facă de multă

vreme. Nu va debarca la Monte-Carlo, ci într-o văgăună rezervată celor cu voinţa anemică. Nu într-un mare hotel închipuit cu piscină, muzică susurată şi întâlniri climatizate, ci într-o pensiune de familie reală, cu vederea spre grădina de zarzavat, unde culmea destrăbălării era să dezbată, la ora siestei, nişte idei intelectuale despre piesele lui Anouilh, cu o doamnă mezelărească, cu care nu e cuviincios să faci pe prostul, sau, în cel mai bun caz, să facă acelaşi lucru cu un tânăr prezbit şi atât de stângaci, încât răstoarnă şezlongurile şi cu care va forma o pereche, el şi ea, Dany Longo, în stare s-o înduioşeze pe peţitoarea de servici: „Cât e de frumos, dar e trist; dacă vor avea copii au să dea toţi banii la optician”. Da, da, putea ea să-şi bată joc, să le ia pe toate de sus, acesta eră adevăratul ei univers şi nici nu merita un altul. Nu era decât o idioată plină de fumuri. Când nu eşti în stare să-ţi priveşti umbra fără să leşini de frică, rămâi în banca ta.

Chagny, acoperişuri burgunde, enorme camioane înşirate în faţa unui restaurant pentru şoferi; Chalon, la şaptesprezece kilometri.

Dumnezeule mare, cum de izbutea să-şi bage în cap tot soiul de lucruri şi să se sperie de ele eşafodând nişte raţionamente ce nu făceau doi bani? De pildă, cu Caravaille. Credea într-adevăr că, întors miraculos din Elveţia, se va repezi în primul rând la poliţie, ca toată lumea să afle că printre angajaţii lui se găsesc oameni certaţi cu legea? Dar şi mai mult, credea chiar că îl va lăsa inima să dramatizeze întâmplarea în faţa enormului hohot de râs al Anitei? Pentru că ea nu va avea altă reacţie, atunci când şi-o va închipui pe mica ei bufniţă sperioasă plecând sa-şi trăiască viaţa cu treizeci pe oră.

Aiureli de nebună. Tot ce risca la întoarcere erau câteva cuvinte ale lui Caravaille, care îi va spune: „Sunt mulţumit să te revăd, Dany, ai o mină superba, dar ai să înţelegi destul de uşor că dacă toţi cei de

la agenţie ar împrumuta de la mine o maşină, aş avea nevoie de o adevărată herghelie", şi s-o dea pe uşă afară. Dar nici atât: va fi nevoie să-i explice motivul sau să plătească o amendă. Apoi el îi va cere, foarte drăguţ, demisia. Şi ea se va descurca, primind propunerile pe care i le face o altă agenţie, în fiecare an, pentru un post cu salariu mai mare. Da, da, cretino!

Agentul motociclist îi ştia numele. Şi el spunea că a mai văzut-o de dimineaţă, în acelaşi loc. Ei bine, trebuie să existe o explicaţie şi pentru asta. Dacă ea s-ar fi purtat cu el şi cu micul garagist ca o fiinţă normală, ar fi aflat până acum explicaţia. Dar şi aşa, acum când şi-a mai adunat minţile, începe s-o ghicească. Nu era încă foarte limpede, pe deplin judecat, dar ceea ce ghicea nu era cazul să sperie nicio pisică. Îi era pur şi simplu ruşine de ea, asta-i tot.

Nici n-apuca bine să se apropie cineva de ea, să-i vorbească pe un ton ceva mai ridicat şi, gata, se pierdea cu firea. I se cerea să-şi scoată ochelarii şi îi scotea. Se teroriza ea singură atât de tare, încât s-ar fi supus poate şi dacă ar fi fost vorba de îmbrăcăminte. Dar ar fi plâns şi s-ar fi rugat: nu era bună de altceva.

Ştia totuşi să se împotrivească, să se apere, chiar cu violenţă; şi-a dovedit-o sieşi de mai multe ori. La treisprezece ani, atunci când într-o zi i-a întors o palmă tot atât de scurt şi de puternic sorei Marie-de-la-Pitié, care pe altele nu le atingea. Chiar şi cu Anita, care se uita la ea ca la un vierme, dar care a încasat de la ea cea mai straşnică bătaie din viaţă, precum şi o trimitere la plimbare pe palier, cu geanta şi haina după ea. Desigur că după aceea a plâns zile întregi, dar nu pentru că a lovit-o pe Anita, ci pentru altceva, care o va face ca niciodată să nu mai fie ceea ce a fost; şi apoi, dacă a plâns, n-a ştiut nimeni în afară de ea. Tot numai ea ştia că putea trece, fără vreun temei, în mai puţin de o oră, de la seninătatea cea mai mare la depresiunea cea mai paralizantă. Dar chiar în starea aceea depresivă,

nu pierdea niciodată din vedere, din obişnuinţă, că trebuie să aibă încredere în ea şi că, în scurt timp, va reînvia din propria ei cenuşă, ca pasărea Phoenix. Ceilalţi, era absolut sigură, o priveau ca pe o fată nu prea vorbăreaţă, stânjenită de ochelari, dar cu caracter.

Apropiindu-se de Chalon, începu s-o doară din nou mâna. Poate din cauza unei mişcări de contractare a degetelor pe volan, fără să-şi dea seama, sau poate trecuse efectul injecţiei. Nu era încă o durere adevărată, dar îşi simţea mâna sub pansament. Până atunci uitase de ea.

În lumina farurilor, panouri mari publicitare lăudau mărfurile cu care era obişnuită. Una din ele, o apă minerală, făcea parte din cele de-al căror buget se ocupa ea la agenţie. Nu era plăcut s-o întâlnească pe şosea. Îşi spunea mereu că va face o baie şi apoi se va culca. Va duce înapoi maşina, îndată ce se va fi odihnit. Dacă avea caracter, acum era momentul s-o dovedească. Avea o şansă în plus să închidă gura celor care pretind că o cunosc: hotelul unde o trimisese poliţistul se chema „Renaşterea”. Un nume predestinat, pentru că aici va renaşte pasărea Phoenix.

Era sigură că i se va spune şi aici că a fost văzută ieri. N-avea nicio îndoială că i se va cunoaşte şi numele. Nu-i nicio mirare, din moment ce poliţistul a telefonat. Dar de data asta, în loc să se piardă cu firea, îşi va spune că nu risca nimic pentru împrumutarea maşinii şi ea va fi cea mai îndrăzneaţă. „Renaşterea”. Fie şi „Renaşterea”. Simţea cum e cuprinsă treptat de o mânie rece, plăcută. Dar cum a putut motociclistul să-i afle numele? L-a rostit probabil la medic sau poate la staţia de benzină. Putea ea să nu fie guralivă – sau să-şi închipuie că nu e – dar de fiecare dată scăpa câte ceva. Greşeala a fost că făcuse o legătură între rana de la mână şi toate celelalte, în timp ce accidentul nu fusese prevăzut – cuvântul i se păru cel mai potrivit – în această farsă. Îşi băteau joc de ea, o luau peste picior.

Unde a început oare această poveste? La Deux-Soirs-lès-Avallon? La femeia bătrână? Nu, cu siguranţă înainte. Dar înainte nu întâlnise decât o pereche într-un restaurant pe şosea, vânzătoarele din magazin, un şofer de camion cu zâmbetul frumos, care i-a şterpelit buchetul de violete şi care… Oh, Dany, Dany, de ce nu te serveşti de capul tău decât ca să-ţi înfăşori fularul în jurul lui? Şoferul de camion, el era! Chiar dacă va trebui să-şi petreacă toată viaţa căutându-l şi tot îl va găsi ea pe „zâmbetul Gibbs"; şi atunci să te ţii: o să-şi pună plumb în geantă şi o să-l izbească peste gură cu ea, de-o să-şi înghită dinţii.

La Chalon se începuse împodobirea străzilor cu steaguri tricolore din hârtie şi ghirlande de becuri mici. Străbătu oraşul până la malul Saônei. În faţă se vedeau nişte insule, iar pe cea mai mare, nişte clădiri care puteau fi un spital. Se urcă pe un trotuar de pe malul fluviului, opri motorul şi stinse farurile de staţionare.

Era ciudat cum avea senzaţia de ceva văzut, ceva trăit. O barcă plutea pe apa neagră. Se zăreau luminile unei cafenele de pe cealaltă parte a străzii. Până şi Thunderbird-ul nemişcat şi călduţ, printre celelalte maşini înşirate acolo, într-o seară de vară, la Chalon, întărea impresia că ştiai ce se va întâmpla în clipa următoare. Probabil că din cauza oboselii, a încordării nervilor de-a lungul acelei zile, toate la un loc.

În clipa următoare îşi scoase fularul, îşi scutură părul, trecu strada regăsind plăcerea de a merge, intră în cafeneaua plină de lumină, în care Barrière îşi cânta viaţa în mijlocul soneriilor biliardului electric, iar nişte clienţi îşi povesteau propria lor viaţă fără a putea fi auziţi, fiind nevoiţi să-şi umfle glasul, ca şi ea, pentru a întreba pe doamna casieră unde se găsea hotelul „Renaşterea".

— Strada Băncii, mergeţi drept înainte şi apoi la stângă, dar vă previn că e scump.

Ea comandă un suc de fructe, ba nu, avea nevoie de ceva mai întăritor, bău un coniac foarte tare, care a ars-o până la pleoape. Paharul era gradat cu mici purcei roz de toate mărimile. Nu era decât un mic purcel, cât o nimica toată. Doamna casieră a înţeles ce se petrece în spatele ochelarilor, pentru că râse cu glas limpede, foarte drăguţă, şi îi spuse:

— Nu vă faceţi griji, arătaţi bine aşa cum sunteţi.

Dany nu îndrăznea să ceară, aşa cum ar fi dorit, un al doilea coniac. Luă un pachet de covrigi de pe tejghea, sparse unul între dinţi căutând un disc cu Bécaud pe cadranul tonomatului. Puse „Singur sub stele”, iar doamna de la casă îi spuse că şi ei cântecul acesta îi făcea o impresie deosebită – aici – şi arătă spre inimă cu vârful degetelor.

Când Dany ieşi în noaptea Chalon-ului, aerul răcoros o lovi în obraji şi merse un moment pe jos. În picioare, în faţa fluviului, îşi spunea că nu mai are chef să meargă la „Renaşterea”. Avea poftă să arunce în apă pachetul cu covrigi din mâna dreaptă – îl şi aruncă – i-ar fi plăcut să mănânce spaghetti, să se simtă bine, să se afle la Cannes, sau în altă parte, în rochia vaporoasă pe care şi-o cumpărase la Fontainebleau, sau în braţele unui bărbat drăguţ, care s-o destindă, pe care să-l îmbrăţişeze, să-l îmbrăţişeze mereu, din răsputeri. Un băiat ca cel dintâi, care i-a umbrit pe toţi ceilalţi şi pe care-l întâlnise la douăzeci de ani, mai exact de la douăzeci la douăzeci şi doi, dar care avea viaţa lui, cu o soţie pe care o iubea cu disperare şi un copilaş zărit pe nişte fotografii. Dumnezeule, cât era de obosită, cât să fie ceasul?

Se întoarse la maşină. De-a lungul malului creşteau nişte plante numite îngeri. Când era copil sufla în ele, iar florile lor albe şi uşoare îşi luau zborul şi te transformai în doamna de pe coperta Larousse-ului. Culese una, dar trecătorii o priviră şi ea nu mai îndrăzni să

sufle. Ar fi dorit să întâlnească pe drum un înger, unul de sex masculin, fără aripi dar frumos, şi liniştit, şi amuzant, unul din îngerii aceia de care se temea maica superioară, dar care s-o ţină în braţe toată noaptea. Ştii ceva? A doua zi ar fi uitat toate, ca un vis urât, s-ar duce împreună în sud, cu „Pasărea furtunii”. Acum opreşte-te, neroado!

N-avusese niciodată prea mult noroc cu rugăciunile, dar când a deschis portiera maşinii i-a venit să urle. Înger sau nu, fapt e că el se găsea în maşină, cu totul necunoscut, mai curând brun, mai curând înalt, mai curând derbedeu, confortabil instalat pe scaunul de lângă volan, cu o ţigară cu filtru în gură – una din cele pe care le lăsase pe tabloul de bord – cu picioarele cocoţate şi cu tălpile mocasinilor sprijinite de parbriz, ascultând la radio, probabil de aceeaşi vârstă cu ea, cu pantaloni deschişi, o cămaşă albă şi un pulover până în gât. O privea de sus în jos, cu nişte ochi negri, mari, spunându-i cu un glas surd. Destul de plăcut, dar uşor iritat:

— Multă vreme ai mai stat acolo! N-o să mai putem pleca!

* * *

Philippe Filanteris, zis Puşlamaua-Puşlama pentru că de două ori e mai bine spus decât o dată, avea cel puţin una din calităţile fundamentale: ştia că pentru el lumea va dispărea în clipa morţii, că, prin urmare, ceilalţi n-aveau niciun fel de importanţă, chiar dacă şi-ar da osteneala să le găsească vreuna, că toţi ceilalţi se găseau pe pământ ca să-i procure lui tot de ce-avea nevoie şi că, de altfel, era cu totul prostesc să-ţi storci creierii pentru oricine ar fi, în măsura în care o sforţare a creierului poate acţiona defavorabil asupra inimii, scurtând astfel timpul – şaizeci sau şaptezeci de ani – cât nădăjduia să trăiască.

Împlinise douăzeci şi şase de ani în ajun. Fusese crescut la iezuiţi. Moartea mamei, cu câţiva ani mai înainte, era singura întâmplare din

viaţă care l-a durut cu adevărat şi care îl mai durea încă. Lucrase la corectura unui ziar alsacian. Avea în buzunar un bilet de vapor pentru Cairo, un contract cu Radiodifuziunea şi aproximativ niciun sfanţ. Socotea că femeile, care sunt prin naştere inferioare, şi nu cer un mare efort cerebral, erau societatea cea mai potrivită pentru un băiat ca el, care trebuia să mănânce de două ori pe zi, să facă dragoste din când în când, şi să ajungă la Marsilia înainte de 14 ale lunii.

În ajun, de ziua lui, fusese la Bar-le-Duc. Îl dusese acolo, în maşina ei de 2 C V, o învățătoare din împrejurimile Metz-ului, mare admiratoare a lui Liz Taylor şi a lui Mallarmé, care se ducea să-şi vadă părinţii la Saint-Dizier, în Haute-Marne. Era după-amiază şi când ploua, când ieşea soarele, şi apoi iar ploua. Au făcut un ocol ca să se gareze în spatele unui gater părăsit şi apoi, ei nu i se mai întâmplase niciodată, s-a petrecut un lucru anevoios şi destul de neplăcut pe scaunul din spate al maşinii, o amintire tare urâtă. Dar ea era mulţumită. A cântat în surdină până la Bar-le-Duc, voia ca el să-i lase mâna pe genunchi, în timp ce ea conducea. Avea douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, povestea că era logodită, dar că are să se despartă fără să facă pe cineva să sufere, că asta a fost cea mai frumoasă zi a ei, tot lucruri de soiul ăsta.

La Bar-le-Duc, pe el l-a lăsat într-o berărie, dându-i treizeci de franci pentru cină. Trebuiau să se întâlnească în acelaşi loc, pe la miezul nopţii, după ce ea îşi va fi îmbrățişat părinţii la Saint-Dizier. El a înfulecat o porţie de varză călită, citind *France-Soir,* apoi a sărit cu valiza într-un autobuz şi s-a dus să-şi ia cafeaua la ieşirea din oraş. Era un hotel destul de bun cu o vatră de lemn în sala de mese şi cu fete care serveau în rochii negre şi şorţuri albe. A făcut cunoştinţă, după ce a auzit că se duc la Moulins în noaptea aceea, cu o femeie cărnoasă, brună, cu pielea foarte albă, de aproximativ patruzeci de

ani şi cu cumnatul ei, notar la Longuyon. Masa celor doi era pe sfârşite. El le-a spus tot ce i-a trecut prin cap. Că vrea să se consacre copiilor delicvenţi şi că a obţinut un asemenea post la Saint-Étienne.

Femeia, după cât putea el să judece, nu era o persoană de dus de nas cu fel de fel de poveşti. Fuma o ţigară după fragi cu smântână, gândindu-se la altceva. Şi-a îndreptat atunci tirul asupra cumnatului, care era gras, congestionat, îmbrăcat într-o stofă lucioasă de vară şi i-a spus că lumea nu-şi închipuie notarii atât de moderni ca el. Când bătu ora unsprezece se sui cu ei într-o Peugeot 404 neagră, cam hodorogită, şi au plecat.

Se făcuse unu noaptea. Acum le cunoştea viaţa la amândoi, terenul moştenire de familie pe care au făcut prostia să-l vândă, bunicul care era un paralitic gâlcevitor, calităţile soţului doamnei, şi celălalt frate, la Moulins, pe care se duceau să-l vadă. Notarul s-a oprit să doarmă un timp, iar Philippe a coborât cu femeia pe marginea şoselei, ca să fumeze o ţigară englezească. Ea spunea, întinzându-se pe vârful picioarelor, că la ţară, când e frumos şi totul e adormit, se simţea mai tânără.

Au intrat pe un drumeag care ducea, probabil, la o fermă. Ea se oprea din când în când să recunoască o floare pe întuneric. Simţea, după glasul ei puţin tremurat, că avea un nod în gât, că se aprindea singură cu tot felul de închipuiri.

A avut-o sub un pâlc de copaci, după ce a pierdut un timp nemăsurat să găsească un loc care să-i placă.

În maşină, cumnatul dormea întruna. Ei l-au trezit. Deoarece Thérèse – aşa o chema – voia ca Philippe să rămână lângă ea, în spate, îşi cam închipuia el ce se petrecuse, dar n-a spus nimic. Mai târziu, când intrau în Beaune, ea a adormit.

Philippe a făcut zgomot deschizându-i geanta, iar cetăţeanul, încetinind, a spus cu o voce stinsă: „Sunteţi mai tânăr şi mai puternic

decât mine, dar vă rog să ştiţi că am să mă apăr şi totul se va termina urât". Philippe a închis la loc geanta şi a coborât. Thérèse nu se trezise.

Îi rămâneau ceva mai mult de zece franci, valiza şi o mare nevoie de somn. A străbătut Beaune, pustiu la ora aceea, orientându-se după zgomotul trenurilor ca să ajungă la gară. A dormit în sala de aşteptare, cu capul înfierbântat şi, către ora opt, s-a ras la toaletă, a băut o cafea şi a cumpărat un pachet de ţigări. Apoi s-a gândit că, în ce-l privea pe el, trebuia încurajat spiritul de economie şi a dat înapoi pachetul de ţigări.

La sfârşitul dimineţii a luat autobuzul spre Chalon-sur-Saône. Nu mai avea niciun ban, dar ar fi un ghinion drăcesc să nu găsească el vreo fraieră pe naţionala nr. 6. Ghinionul s-a împlinit şi încă unul rău de tot. S-a învârtit o după-masă întreagă pe bulevardul Paris şi strada Citadelle, fără să găsească pe cineva şi nici măcar un ban cu care să intre într-o cârciumă. Nu-i plăcea furtul propriu-zis, cu lovituri şi răniri. Prefera ca în puţinul timp cât îi mai rămăsese – îşi dăduse un termen până la miezul nopţii – să-i ocolească pe şoferii de camioane sau pe alţi ţipi de sex masculin, pentru că cu ăştia începi prin a face pe studentul în medicină, cuminte, gândindu-te la un portmoneu, şi termini pe băncile unui tribunal.

Dacă ar fi fost într-o dimineaţă şi o altă zi decât sâmbăta, ar fi intrat într-un imobil de locuinţe, ar fi găsit o gospodină sfârşită de oboseală, neînţeleasă şi vag guallistă, cu soţul la lucru şi copiii la şcoală, i-ar fi luat un interviu pentru *Le Progrès de Lyon* până la patul conjugal şi apoi ea ar fi explicat că şi-a pierdut portmoneul la Uniprix. Sau ar fi putut intra direct la Uniprix şi să încânte o vânzătoare, dar într-o sâmbătă după-masă erau atât de aglomerate, aveau capul plin de greşelile de adunare şi de prostia clienţilor, încât n-avea sorţi de izbândă.

Pe la ora cinci, după ce a vorbit cu nişte turişti belgieni care, din nefericire se întorceau acasă, şi-a spus: sărmane prieten, de data asta ai păţit-o de-a binelea şi va trebui să stâlceşti un şofer, tată a patru copii şi tot ce urmează. Înainte de a se îmbarca, în dimineaţa de 14 la Marsilia, intenţiona să meargă la Cassis. Cunoştea acolo un garajist, instalat altădată la Metz, care ar fi putut – cuvântul era potrivit – să-l depaneze. Era în ziua de 11. După cum mergea, nu putea ajunge la Marsilia înainte de sfârşitul lunii.

Îi veni o idee, nu chiar genială, dar, în sfârşit, era mai bună decât nimic: să pândească ieşirea de la colegii şi licee. Străbătu multe străzi târându-şi picioarele, înainte de a-şi da seama că vacanţa începuse, că şcolile erau goale. Găsi totuşi un curs de învăţământ comercial pentru fete, cu mame care le aşteptau. Cel mai mult îl încurca valiza. Avea aerul unui nenorocit.

Când rândunelele îşi luară zborul, îi bătea soarele în ochi de după un acoperiş de uzină şi izbuti cu greu să aleagă una cum căuta el. Găsi o fată blondă, înaltă, cu un corp greoi, un râs şi o voce zgomotoasă, cu cărţile puse sub braţ şi legate într-o curea de piele, îi dădea şaisprezece ani, din principiu, deoarece s-ar fi simţit oarecum înjosit dându-i mai puţin. Urmărirea începu. Ea, înconjurată de prietene, pe care le părăsea la fiecare colţ de stradă după lungi pălăvrăgeli. A aflat că se numea Grandchamp şi apoi că o chema Dominique. A observat că era urmărită. Din când în când îşi încrucişau privirile, iar ea cu ochii ei albaştri, tâmpi, privea ţintă la valiză.

Rămase singură în apropierea unui stadion, într-o stradă numită Garibaldi. El o apucă de braţ şi-i spuse scurt Dominique, îi arătă că era şi el o fiinţă omenească şi că trebuia neapărat să-l asculte, apoi îi dădu imediat drumul, părându-i speriată, şi se duse să se aşeze pe un mic zid care înconjura intrarea la un teren de fotbal. Fetei îi

trebuiră vreo treizeci de secunde ca să se apropie de el. Îi spuse, fără a o privi, că o iubea dintotdeauna şi că, în acelaşi timp, o ura, că s-a încăierat cu unii şi a pierdut serviciul pentru că fusese luat peste picior din pricina ei şi că ţinea, înainte de plecare, chiar dacă şi ea îl va lua în râs, să-i spună ceea ce a simţit când a văzut-o prima dată – şi alte asemenea fleacuri. Apoi o privi şi o văzu în picioare, buimăcită, cu obrajii aprinşi, dar îi pierise frica, iar el, bătând cu palma pe locul de alături, o chemă să se aşeze lângă el, în timp ce se gândea câţi bani o fi având la ea, sau de câţi ar putea să facă rost şi cât timp va trebui să piardă până să intre în posesia lor.

Fata avea două bancnote de câte zece franci şi o monedă de cinci – un fel de fetiş – în buzunarul blazerului. După trei ore i le dădu pe culoarul casei unde locuia, o casă tristă şi mirosind a ciorbă de varză; plângea încet şi-l chema în şoaptă Georges – numele pe care i-l spusese – îl săruta cu buzele strânse, sărate de lacrimi, nepricepută, iar el avea senzaţia unui măcel, îi era necaz că era un măcel de numai douăzeci de franci şi făgădui să nu plece niciodată, să o aştepte a doua zi după-masă, în faţa nu ştiu cărui monument, pe care spunea că îl cunoaşte. Când ea urcă scara şi-şi întoarse spre el pentru ultima dată faţa de sărmană idioată, care crede în fericire, el îşi repetă că, să fie al naibii, dar nici lui nu-i venea nimic pe gratis, că şi pe maică-sa ticălosul de taică-său a tratat-o ca pe o prostănacă şi asta o viaţă întreagă şi că, totuşi, era mama lui, nu? La urma urmei, ducă-se totul dracului!

Îşi cumpără un hamburger într-un bar cu autoservire, privind în noaptea de dincolo de geam. Se afla pe un chei care-l prelungea pe cel al mesageriilor. Rămase acolo multă vreme, pentru că, oriunde în altă parte, l-ar fi costat mai scump şi pentru că ştia din experienţă că la lăsarea nopţii trebuia să ştii să aştepţi, cu încăpăţânare, nemişcat, şi că, mergând de colo până colo, scăpai din mâini momentul

potrivit. Zări Thunderbird-ul alb oprindu-se pe chei către ora unsprezece, în timp ce mânca un al doilea hamburger, bând încă un sfert de vin şi nu observă înăuntrul maşinii decât un fular verde sau albastru, dar în spate placa de înmatriculare din departamentul Senei. Îşi spuse că, în sfârşit, dar după câtă vreme! are o şansă.

Când ieşi din bar, tânără cobora din maşină. Era subţire şi înaltă, îmbrăcată în alb. Îşi scoase fularul şi părul ei auriu străluci sub felinarele ele pe marginea cheiului. Avea un pansament la mâna stângă. Fata trecu strada, intră într-o cafenea aflată ceva mai departe. Mersul ei, în acelaşi timp încordat şi lin, i se păru plăcut.

Înainte de a se duce să arunce o privire în cafenea, Philippe trecu şi el strada în sens invers, se învârti în jurul maşinii pentru a vedea dacă nu era cineva înăuntru. Nu era nimeni. Deschise portiera din partea volanului. Interiorul mirosea a parfumul doamnei. Găsi un pachet de Gitane cu filtru pe tabloul de bord, luă una, o aprinse cu aprinzătoarea maşinii, deschise buzunarul portierei, apoi valiza din spate; doi chiloţi cu dantelă din nylon, o rochie de culoare deschisă, un pantalon, un costum de baie din două piese, o cămaşă de noapte mirosind şi ea a parfumul doamnei, în timp ce restul mirosea a nou. Îşi puse şi valiza lui în maşină, fie ce-o fi!

În cafenea, pe care se mulţumi s-o privească prin geam, ea alegea un disc pentru tonomat. Între buze strângea un covrigel. El observă că ochelarii negri aveau curburi interioare, care reflectau în mod curios lumina. Era mioapă. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani. Se servea prost de mâna dreaptă. Măritată sau combinată cu unul în stare să-i ofere un Thunderbird în ziua de Crăciun. Când îşi aplecă pieptul deasupra tonomatului, văzu că stofa fustei era întinsă pe nişte rotunzimi plăcute, tari, cu pulpe lungi, dar că îşi murdărise fusta în mai multe locuri. Avea o pieptănătură cuminte, o guriţă mică şi un nas mic. În timp ce-i vorbea unei roşcate turbate, aflată la

casă, observă de asemenea că avea necazuri sau o suferință, pe scurt, un zâmbet trist. Oamenii – mai bine zis toți clienții – îi aruncau priviri scurte, insistente, dar ea nu observa. Asculta un cântec al lui Bécaud pe care-l auzea şi el prin geam, care-i spunea că se afla singură pe steaua ei. Părăsită de curând, de astea nu te poți apropia niciodată.

Nu era bogată, sau cel puțin era una de dată recentă. N-ar fi putut spune de unde ştia. Poate pentru că o fată bogată nu se plimbă singură la Chalon, la unsprezece noaptea – dar la urma urmei, de ce nu? Sau, din cauza valizei, care conținea prea puține lucruri şi o perie de dinți. Tot ce ştia era că dacă dăduse peste una ca asta, putea să oprească de pe acum un camion. Nici pe astea nu le poți păcăli niciodată.

Se aşeză în maşină şi începu să aştepte. A prins Europe I şi şi-a mai aprins o țigară. O văzu ieşind din cafenea, trecând strada şi oprindu-se foarte departe, în fața fluviului. Când se întoarse, mersul ei ciudat şi frumos: îl făcu să ghicească că era o fată aşezată, rezonabilă, dar şi un lucru care îi dădu curaj, anume că, odată taiorul scos de pe ea, era ahtiată după mângâieri, ceea ce-i desființa orice şansă de scăpare.

Când deschise portiera se dădu uşor înapoi şi, auzind că era cercetată pentru întârziere, nu-şi arătă într-un mod deosebit uimirea. Se aşeză la volan, îşi trase fusta ca să-şi acopere genunchii şi spuse, căutându-şi cheile în geantă:

— Nu care cumva să-mi spui că m-ai mai văzut. Mi-e lehamite de povestea asta.

Avea glasul cel mai limpede pe care-l auzise vreodată, părea că pronunță fiecare sunet al cuvintelor pe care le folosea. Îi răspunse, în lipsă de ceva mai bun:

— Bine, bine, ai să vorbeşti pe drum. Ştii ce oră e?

Cel mai stânjenitor lucru erau ochelarii. Două ovale mari, negre, în spatele cărora se putea ascunde orice. Auzi glasul ei tăios:

— Coboară repede din maşină.

— Nu-i maşina dumitale.

— A, da?

— Ei bine, da. Am văzut actele din buzunarul portierei.

Ridică din umeri şi spuse:

— Fii drăguţ, vrei? Coboară repede.

— Vreau să merg la Cannes.

— Bravo, dar coboară. Ştii ce fac dacă nu cobori?

— Mă duci la Cannes.

Fata nu râse. Îi dădu o uşoară lovitură scurtă peste picioare, pentru că îşi proptise tălpile în parbriz, iar el se aşeză cum trebuie. Ea-l privi un moment apoi îi spuse:

— Nu pot să te duc la Cannes.

— Asta-i tare rău.

— Dar ce vrei exact?

— Să văd ticăloasa asta de maşină plecând, fir-ar să fie!

Ea clătină din cap, părând să zică da, şi învârti cheia de contact. Ştia că fata nu era deloc de acord. Nu fu deci surprins văzând-o făcând un viraj de toată frumuseţea pe trotuar şi îndreptându-se spre centrul oraşului. Îşi spunea că era în stare, fără multe vorbe, să-l ducă în faţa unui comisariat. Dar nu, nu era genul ei.

O luă pe o stradă la stânga şi opri să citească numele străzii. Îşi întindea gâtul, pe care-l avea foarte subţire, şi o altă maşină, venind din sens invers, trebui să se oprească şi ea. Conducătorul îi strigă nişte prostii prin portieră. Ea nu răspunse şi nici Philippe şi se garară ceva mai departe, în faţa unei firme de neon: „Hotelul Renaşterea”. Îi trecu, desigur, o idee prostească prin cap, dar şi înfumurată; şi-o izgoni din minte.

— Rămân în maşină, sau vin cu dumneata?

— Vino, fă ce vrei.

Coborî şi o ajunse pe trotuar. Era mai înalt cu un cap decât ea. Îi spuse de-a dreptul că dacă va continua să-l tutuiască atunci va face şi el la fel.

— Încearcă numai, că trezesc tot Mâcon-ul.

— Încă nu suntem la Mâcon, ci la Chalon-sur-Saône..

— Tocmai asta e, că o să mă audă până acolo.

Îşi ridică obrazul spre el, indiferentă, gata să răspundă la orice, cu aerul unei fete care a trecut prin multe, dar el avu în acelaşi tâmp siguranţa, aproape fizică, că îi va cădea în braţe chiar în noaptea aceea, că îi va cunoaşte ochii şi că a doua zi vor fi împreună în locuri mai însorite. Ea întârzia să împingă uşa cu geam a hotelului. Se gândea, probabil, la fel ca el, pentru că, dintr-o dată, fără a înceta să-l privească, dar cu glas schimbat, cam plictisită, îi spuse:

— N-am să-ţi fac greutăţi, n-ai grijă.

Apoi intră în hotel.

Înăuntru se petrecu o scenă pe care el a înțeles-o destul de greu. Tânără îl întrebă ceva pe un domn elegant, aşezat în spatele biroului direcţiei şi apoi pe soţia lui, venită între timp acolo. Avea o cameră reţinută telefonic. O chema Longo. Îi întreba dacă nu dormise şi ieri noaptea în acest hotel. Oamenii se simţeau prost şi descumpăniți, se priveau prosteşte între ei.

— Dar, în sfârşit, domnişoară, dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine, nu?

Ei n-o văzuseră acolo. Paznicul de noapte o primise, dar astă-seară, ca în toate sâmbetele, era liber. Tânără replică:

— Într-adevăr? Ce uşor vă vine.

— Nu dumneavoastră aţi fost ieri-seară?

— Tocmai asta aş vrea să ştiu.

Philippe stătea lângă ea şi se juca fără să-şi dea seama cu o scrumieră luată de pe tijghea, rotind-o în jurul soclului unui creion cu pastă. Mişcarea asta o deranjă, se vede, căci, fără a întoarce ochii îi puse mina dreaptă pe braţ şi n-o mai retrase. Apăsarea ei era de o blândeţe aproape frăţească. Degetele erau foarte fine, alungite, cu unghiile tăiate scurt şi nelăcuite. Maşina de scris, îşi zise Philippe. Mai spunea că dacă a dormit într-adevăr acolo, trebuie să fi rămas o fişă, un nume într-un registru.

— Avem fişa dumneavoastră, am mai spus-o şi poliţistului când a telefonat. Aţi venit foarte târziu, încât contează pentru azi.

Patroana începuse să se enerveze, scotocind în hârtiile de pe policioara aşezată deasupra biroului. Puse un cartonaş alb în faţa tinerei femei, care îl privi doar în fugă, fără să-l ia în mână:

— Nu e scrisul meu.

Bărbatul interveni numaidecât:

— Cum vreţi să fie scrisul dumneavoastră, din moment ce a fost completată de paznic? Se pare că i-aţi spus că sunteţi stângace şi aveţi un pansament la mâna stângă. Îl mai aveţi încă. Nu-i adevărat că sunteţi stângace?

— Ba da.

Omul luă fişa şi o citi. Cu o voce uşor tremurată:

— Longo. Danielle, Marie, Virginie. Douăzeci şi şase de ani. Lucrează în publicitate. Vine de la Avignon. Locuieşte la Paris. Naţionalitate franceză. Nu sunteţi dumneavoastră?

Ea părea cu totul dezorientată.

— Veneaţi de la Avignon?

— E ceea ce i-aţi spus paznicului.

— E o tâmpenie.

Omul făcu cu braţele un gest de neputinţă, fără să răspundă. Nu era vina lui că ea spunea tâmpenii. Philippe cuprinse în palma lui

mâna călduţă care îi zgâria mâneca pulovărului. Întrebă încet:

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Sigur că nu! E bine pusă la punct comedia lor.

— Paznicul de noapte poate fi găsit, dacă vreţi.

Îl privi câteva clipe, apoi dădu din umeri, spuse că nu era nevoie şi se îndepărtă. Redeschise uşa cu geamuri, fără la revedere, fără nimic.

— Nu luaţi camera? întrebă patroana, cu un glas ascuţit.

— Ba da, răspunse ea, ca şi ieri. Mă culc în altă parte, dar figurez aici. Ca să par interesantă:

În maşină îşi aprinse o ţigară, suflă fumul enervată, cu mintea plecată în vacanţă. Philippe socoti că e mai bine să tacă. După două minute, dădu drumul la motor, făcu câteva ocoluri pe străzi şi îl aduse înapoi, pe cheiul ele unde îl luase.

— N-am intenţia să călătoresc noaptea asta. Nu pot să te duc la Cannes. Te-am făcut să-ţi pierzi timpul şi îmi pare foarte rău. Dar aşa stau lucrurile.

Se aplecă repede şi deschise portiera. El nu încercă să-i cuprindă umerii, şi încă şi mai puţin s-o sărute, pentru că s-ar fi ales cu o pereche de palme şi, când nu eşti în situaţia să le poţi da înapoi, o pereche de palme sunt o piedică de netrecut. Preferă să spună că nu se duce la Cannes şi că minţise.

— Asta-i foarte urât.

— Trebuie să iau un vapor la Marsilia, în ziua de 14. (Altă minciună.) Pentru Guineea.

— Ai să-mi trimiţi o ilustrată. Te rog, coboară.

— Am un contract de muncă în Guineea. Reactorele de avion. Am obţinut o diplomă în timpul milităriei. Aş putea să-ţi povestesc o mulţime de lucruri despre reactoare. E instructiv, ştii?

— Cum te cheamă?

— Georges.

— Şi eşti ce, ţigan sau spaniol?

— Jumătate ţigan, jumătate macaronar, jumătate breton. Acum vin de la Metz. Îţi pot povesti o mulţime despre Metz.

— Sunt alergică la poveşti exotice. E adevărată povestea cu reactoarele?

El ridică mâna dreaptă, se făcu că scuipă şi spuse:

— Au nevoie de tehnicieni.

— Credeam că nu angajează decât asiatici.

El îşi alungi ochii cu ambele arătătoare.

— Nu vezi, sunt puţin şi asiatic.

— Te asigur că mă voi opri să dorm undeva. Pe săturate.

— Pot să te aştept în maşină.

— Nici nu poate fi vorba.

— Desigur că aş putea să dorm cu dumneata.

— E cu neputinţă, mă zbat, lovesc cu picioarele. Totuşi, sunt destule maşini care merg spre sud! Vrei un sfat?

— Sunt major.

Ea îşi clătină capul, oftă şi puse din nou Thunderbird-ul în mişcare. Philippe îi spuse că dacă ar vrea, mâine ar putea conduce el. Nu trebuia să-i fie prea uşor cu mâna rănită. Îi răspunse: frumosul meu luceafăr, până mâine, găsesc eu o cale să mă descotorosesc de tine.

La ieşirea din oraş opri în grădina unui hotel, cu Dumnezeu ştie câte stele, ticsit cu alte maşini înmatriculate în departamentul Senei sau în străinătate. Fata coborî, el rămase pe loc.

— N-ai bani să închiriezi o cameră?

— Nu.

— Ai mâncat?

— Începusem, dar mi-ai tăiat pofta.

Ea făcu câţiva paşi şovăitori spre poarta iluminată. Câteva ferestre mari erau deschise şi prin ele se vedeau nişte clienţi întârziaţi la o masă. Se opri şi se întoarse spre Thunderbird:

— Ce faci? Nu vii?

O ajunse din urmă era înaltă, obosită, blondă şi încântătoare. Ceru şi primi o cameră cu baie şi o altă cameră la etajul de mai sus, pentru el. În ascensor, el îi spuse:

— Am şi eu nevoie de o baie.

— Bineînţeles; mâine dimineaţă ţi-o împrumut pe a mea. Dacă vrei am să te spăl pe spinare. Aşa e în regulă, da?

Intră cu ea într-o cameră mare, cu perdelele lăsate. Un om cu şorţ albastru venea în urma lor, ducând bagajele. Văzând valiza lui Philippe, se miră:

— Asta nu-i a mea. Ai găsit-o în maşină?

— E a mea, răspunse Philippe.

— Ei asta-i, ştii că-i bună, ai mers la sigur.

Îi dădu omului un bacşiş, ceea ce îi luă mult timp din cauza mâinii, şi îi ceru să le servească ceva, chiar rece, în sala de mese. Pentru doi. Va coborî într-un sfert de oră. Omul de serviciu odată plecat, ea lovi uşor cu piciorul în valiza lui Philippe şi-i arătă uşa deschisă.

Ieşi şi o lăsă în pace. Era trecut de miezul nopţii dar de jos se auzea râsul gros al unui întârziat. Camera lui era mult mai mică, mai puţin plăcută şi dădea spre grădină. Privi Thunderbird-ul, stătu puţin pe gânduri, apoi deschise valiza, se spălă pe obraz şi pe dinţi şi se gândi că ar putea să pară deplasat dacă s-ar schimba. Închise uşa după ce se străduise să nu coboare îndată, citind regulamentul afişat pe spatele ei.

Când intră la fată fără să bată, o găsi în picioarele goale, chiloţi şi sutien alb, întinzând cu grijă taiorul alb ud, pe două scaune, lângă o

fereastră. Purta ochelari cu sticle albe, cu rama metalică, care lăsau să i se vadă mai bine obrazul – lui îi plăcea mai mult aşa – iar trupul era cum şi-l închipuise, suplu şi delicios. Îl întrebă dacă nu vede o vază de sticlă şlefuită, lângă uşa camerei de baie. Îi răspunse că o vede.

— Dacă nu ieşi imediat, ţi-o sparg în cap.

Coborî s-o aştepte pe domnişoara „patru ochi" în sala de mese. Îşi făcu apariţia în pantalonul turcoaz, pe care-l văzuse în valiză şi care stătea aţâţător de întins pe ea, ca, de altfel şi puloverul alb, iar pe ochi purta din nou ochelarii barbari.

Lui nu-i era foame. Cu braţele goale, în faţa lui, o privi cum îşi înfigea linguriţa într-un pepene galben la gheaţă, în timp ce el îi tăia carnea în bucăţele mici. Fata vorbea cu o voce înceată, puţin tristă. Spunea că e directoarea unei agenţii de publicitate şi se ducea să se întâlnească cu nişte prieteni la Monte-Carlo. Îi povesti o istorie încurcată, plină de oameni care o recunoşteau peste tot, afirmând că au văzut-o în ajun şi el observă că nu-l mai tutuia.

Când înţelese oarecum aventura ei, izbucni în râs. Şi bine făcu, deoarece îşi dădu îndată seama că-i era recunoscătoare pentru acest râs:

— Şi dumitale ţi se pare curios, nu-i aşa?

— Da, cred că da. Cineva ţi-a jucat o festă. Unde spui că era şoferul cu violetele?

— Înaintea autostrăzii de la Auxerre.

— Probabil că umblă des pe naţionala numărul 6 şi cunoaşte oamenii de peste tot. Le-a telefonat şi te-au făcut să depeni timpul de-a-ndoaselea.

— Dar poliţistul? Crezi că un poliţist se poate deda la asemenea idioţii?

— E fără îndoială un prieten sau o rudă a garajistului. În orice caz, cam aşa ceva. Găseşti că e nevoie de multă inteligenţă ca să fii

poliţist?

Îşi privea pansamentul. Chipul ei avea aceeaşi înfăţişare ca atunci când o privise la Chalon, prin fereastra unei cafenele. Ceilalţi consumatori plecaseră. Philippe îi spuse că unele glume se termină prost, că se zbătuse din răsputeri când au vrut s-o sperie la staţia de benzină şi că s-ar putea să se fi rănit singură. Sau să i se fi făcut rău şi să fi căzut pe mâna stângă.

— N-am leşinat încă niciodată.

— Asta nu înseamnă că nu poţi leşina.

Dădu afirmativ din cap, iar el îşi dădu seama că fata nu dorea altceva decât să fie calmată. Era aproape ora unu. Dacă vor mai vorbi mult despre povestea asta absurdă, nu-i va mai rămâne timp să se strecoare la ea în pat. Îi spuse deci că acum totul s-a terminat, iar cei ce au vrut să râdă de ea ar fi tare mulţumiţi dacă ar şti că se mai frământă din cauza asta.

— Cum e zâmbetul dumitale?

Îi zâmbi, forţându-se vădit să uite de după-amiaza aceea; dar putea oare să-şi uite mâna, care o durea?

Durerea aceasta putea deveni o piedică de neînlăturat pentru el. Fata avea dinţii mici, pătraţi, foarte albi, iar cei doi din mijloc uşor depărtaţi. O întrebă cu un glas prevenitor:

— Dar ochii, aş putea să-i văd şi pe ei?

Făcu da cu capul, dar îşi pierdu zâmbetul. Băiatul întinse mâna peste masă şi-i scoase ochelarii. Se supuse fără împotrivire, fără să încerce să-l prindă corect în linia privirii, care era întunecată şi nu reflecta decât lămpile. El o întrebă, pentru că simţea nevoia să rupă tăcerea, cu o stânjeneală în glas:

— Cum arăt acum?

Ar fi putut răspunde: tulbure, descompus, picassian sau lingeblide, orice, ca să se apere.

Dar, în loc de toate astea, îi spuse:

— Sărută-mă, te rog.

Îi făcu semn să-şi apropie obrazul. Se apropie şi ea. O sărută uşor pe buzele călduţe şi nemişcate. Apoi îi puse la loc ochelarii. Se uita fix spre faţa de masă, în timp ce el o întrebă cu aceeaşi stânjeneală surprinzătoare în glas câte vaze erau de spart în camera ei. Îi zâmbi foarte scurt, ca şi cum se lua singură peste picior, şi îi jură cu o voce galeşă, schimbată, că va fi cuminte, serios că da, ţi-o făgăduiesc şi apoi, deodată, îşi ridică ochii şi el văzu că voia să spună ceva şi că nu izbutea. Îi spuse numai că el era asiaticul-ţigan-breton, venind din Metz, care-i plăcea cel mai mult.

În cameră, unde o lampă joasă îşi arunca lumina spre tavan, ca o stea mare, se lăsă dezbrăcată, agăţându-se de gâtul lui cu mâna dreaptă, atâta vreme cât mai avea puloverul pe ea, iar el o sărută, o mângâie îndelung pe pat înainte de a-i scoate acel pulover cu foarte multă grijă şi multă vreme înainte de a desface aşternutul şi tot atât de multă vreme înainte de a se dezbrăca pe sine, fără să se depărteze de ea, ridicând-o când cu un braţ, când cu celălalt, cu părul ei blond plimbat ca o mângâiere pe obraz, apoi rosti pe umărul ei cuvinte de neînțeles, îşi simțea răsuflarea rugătoare pe pielea ei, cu inima zbătându-i-se în piept şi genele fetei care se închideau de plăcere.

* * *

Mai târziu ea îi sărută spinarea goală, lungă şi frumoasă, în timp ce el dormea pe braţul ei drept. Stinse apoi lampa, fără să-l deranjeze. După aceea adormi şi ea. Avu impresia că se trezise la fiecare ceas din noapte, dar poate din pricină că adormise cu buzele pe umărul băiatului şi astfel îl simţea tot timpul acolo. Mult mai târziu, se luminase de zi, în cameră s-a strecurat prin perdele o lumină albăstruie şi acum el era cel care o privea; ea simțise acest lucru încă înainte de a-şi deschide pleoapele. Gură în gură, cald şi

lipit de ea, îi murmura: Dany, Dany, ţi-e bine? Ea râse cu un râs adevărat. Apoi el adormi din nou, cu o dorinţă vizibilă de a face pe viteazul, dar ochii i se închideau, iar capul se şi afla în nori.

Cu cea mai gingaşă dibăcie se strecură dintre braţele lui, îşi puse ochelarii incolori şi îşi umplu picătură cu picătură baia, cu uşa închisă. Chipul propriu, reflectat în oglindă, o surprinse, părând al alteia. În afara unei umbre sub ochi, nu mai rămăsese niciun semn al necazurilor de ieri, iar soarele din ajun reuşise chiar s-o coloreze. Străbătând camera, adună îmbrăcămintea băiatului care zăcea pe mochetă; atârnă de un umeraş pantalonul, cămaşa, puloverul gri al celui pe care-l şi botezase Georges Cutărică. Simţi într-un buzunar prezenţa unui portmoneu şi îi veni respingătoarea idee de a vedea ce conţine; o îndepărtă însă, fără prea mare greutate. Nu înseamnă că dacă te-ai purtat în treacăt ca o curviştină, să te înjoseşti procedând ca o soţie detestabilă. De fapt, voia să ştie numai un singur lucru.

Se înfăşură cu un prosop pufos, reveni în cameră se aplecă peste el şi îl deşteptă pe jumătate ca să-l întrebe dacă era adevărat că pleca pe ziua de 14 acolo unde a înţărcat dracul iapa. Îi răspunse că nu, că nu era decât o glumă ca s-o înduioşeze şi… noapte bună. Îi ceru să jure că n-avea de luat niciun vapor, iar el ridică mâna dreaptă la câţiva centimetri de pernă, spuse: jur! şi în continuare adăugă: acum văd că ai început să mă chinuieşti serios, apoi adormi din nou.

Dany îşi făcu baia şi, după aceea, comandă în şoaptă cafea la telefon. Se duse la uşă să ia tava din mâna cameristei şi îi dădu taiorul uscat să-l calce. Bău două ceşti dintr-o zeamă fără gust privindu-l pe intimul ei străin dormind în propriul ei pat. Apoi, nu se mai putu reţine, se închise în baie şi făcu inventarul portofelului. Nu se numea Georges, ci Philippe Filanteris, era născut la Paris şi era mai tânăr ca ea cu exact şase zile. Fu fericită să afle că erau născuţi în aceeaşi zodie, cel puţin horoscopul lor nu se va contrazice, dar nu se

putu împiedica să fie cuprinsă de un fel de panică, atunci când văzu că avea cu adevărat un bilet de călătorie pe vapor. Pleca, aşadar, în 14 (la ora 11, de la cheiul Joliette), nu în Guineea, ci la Cairo, Aşa-i trebuia, n-avea decât să nu se uite.

Îi pregăti o baie, ceru un mic dejun complet, pe care băiatul îl înfulecă cu multă poftă, în baie. Dany stătea pe marginea cadei, aproape de el, înfăşurată în prosop şi, din timp în timp, o săruta pe pulpe, cu părul ud leoarcă, liniştit, cu ochii mari, negri, iscoditori, cu gene necrezut de frumoase, cu muşchi lungi care jucau sub piele. Fata îşi frământa mintea în toate felurile. N-avea un ban şi, dacă n-ar fi întâlnit-o pe ea, ar fi găsit alta. Atunci ce voia? Îşi mai spunea, Doamne, suntem deja duminică, în 12, poate că îşi va schimba totuşi planul înainte de plecarea vaporului, fiindcă băieţii, ca şi fetele, nu fac dragoste fără să iubească câtuşi de puţin; poveşti şi iarăşi poveşti.

Philippe ceru prin telefon valiza pe care o lăsase în cealaltă cameră. Scoase din ea un costum deschis de vară, puţin mototolit, şi îşi puse o cravată neagră. I-a spus că nu vrea să poarte cravate de altă culoare din cauza morţii mamei sale. Apoi, o ajută să se îmbrace. Îi ceru să rămână cu ochelarii necoloraţi şi ea scorni ceva, că era cu neputinţă, fiindcă nu puteau servi decât la distanţă mică. Băiatul îi răspunse că acum va conduce el. Rămase deci cu ochelarii albi. Când fu gata, o strânse tare la piept, în picioare, lângă uşă, ridicându-i puţin fusta taiorului ca să-i mângâie picioarele, sărutând-o cu buze mirosind încă a cafea, spunându-i că i se pare o veşnicie până ce vor putea intra din nou într-o cameră.

Plouase toată noaptea, iar capota şi caroseria „Păsării furtunii" erau acoperite de constelaţii de perle strălucitoare. Trecură prin Tournus, unde i-a aşteptat soarele, apoi prin Mâcon, unde clopotele băteau pentru slujba de amiază. Dany îi spuse că dacă el voia, nu se va mai duce să se întâlnească cu prietenii la Monte-Carlo şi că vor

rămâne împreună până la plecarea vaporului. El îi repetă că n-avea de luat niciun vapor.

După Villefranche, cu maşina descoperită, o luară pe un drum care ocolea Lyon-ul. Şoseaua se strecura şerpuind printre stâncile masive şi întâlneau aproape numai camioane. Băiatul cunoştea drumul. Se vede că mai fusese de multe ori pe aici. Ajungând la Tassin-la-Demi-Lune, Dany se gândi la perechea întâlnită în restaurantul de pe autostradă, înainte de Fontainebleau şi incidentul îi readuse brusc în memorie ceea ce se petrecuse ieri. Nimic nu putea fi mai ireal, cu toate acestea simţi cum o cuprinde din nou neliniştea. Se apropie de el, îşi lăsă o clipă capul pe umerii lui şi totul se mistui.

Băiatul vorbea puţin şi întreba mult. Dany scăpa cum putea de întrebările stânjenitoare – a cui era maşina, cine o aştepta la Monte-Carlo? îi făcu o descriere fugară a întreprinderii ei de publicitate; era cam tot în afară de Caravaille. Se concentră apoi asupra amintirilor de la orfelinat şi el râdea de câte ori venea vorba de maica superioară. O găsea nostimă pe femeia aceasta bătrână şi se gândea că ar fi putut ţine la ea. Reciproca n-ar fi fost, desigur, în niciun caz de luat în considerare. Ba da? Dany zice că nu se putea şti niciodată, dar în adâncul sufletului ei, maica superioară îi repeta întruna: „Daca aş mai trăi, aş face să nu mai fii atât de încântată privindu-l, şi nu pentru a-l pedepsi pe el din pricina poftei tale de a tot cădea pe spate, ci pentru răul pe care ţi-l va pricinui. Şi în primul rând spune-i să meargă mai încet, o să muriţi amândoi cu sufletul mânjit şi într-o maşină care nu vă aparţine”.

După Givors, trecură Ronul şi intrară pe naţionala 7, care mergea de-a lungul fluviului, prin mici localităţi în haine de sărbătoare: Saint-Rambert-d’Albon, Saint-Vallier, Tain-l’Hermitage. Se opriră să ia dejunul la câţiva kilometri de Valence.

Soarele era mai cald, glasurile mai meridionale, Dany se reţinea din răsputeri să nu exprime în mişcări şi pe chip ceva irezistibil, care probabil că era fericirea. Luară masa în grădină, cum dorise ea în ajun, când era singură, şi pe meniu descoperi chiar şi spaghetti. Philippe îi povesti despre unele locuri pe care ea mărturisi că nu le cunoaşte, unde s-ar putea iubi seara, s-ar putea îmbăia şi apoi din nou iubi a doua zi, atât cât va voi ea. Din toate a ales Saintes-Maries-de-la Mer şi zmeură, pentru că asta trebuia să i se potrivească unui ţigan, chiar fals şi prea puţin catolic.

El o lăsă câteva minute singură ca să telefoneze unui „prieten". Când se întoarse, simţi că era îngrijorat Zâmbetul lui n-a mai fost acelaşi niciun moment. Văzu, pe când plătea nota, că nu telefonase la Metz sau la Paris, pentru că ar fi costat cu mult mai scump. Atât e de puţin dibace cu mâna dreaptă, încât nu putu să-i ascundă că-şi scotea banii dintr-un plic de salarii, dar băiatul nu puse nicio întrebare şi poate că nici nu observase. Îi era necaz că nu prevăzuse acest lucru, în loc să folosească bobul de mazăre care îi servea drept creier ca să-i scotocească lui prin portofel.

Traversară Valence, care era un oraş luminos, cu platani bătrâni, intrară în altă localitate şi mai luminoasă, părând mai cunoscută decât cele pe care le străbătuse. Ronul, strecurându-se în vale, sub şosea, se usca printre limbile de nisip, iar după Montélimar, pământul, stâncile şi arborii păreau să fie nişte creaţii primitive ale soarelui.

Mâna stângă n-o mai durea, dar o jena când voia să ţină braţul pe umărul băiatului. El conducea repede, cu un profil încordat pe care avea să şi-l amintească întotdeauna, îi aprindea ţigările, le lua uneori înapoi pentru câteva clipe să tragă câteva fumuri din acelaşi chiştoc. Îi plăceau locurile unde el era obligat să încetinească, pentru că

atunci întorcea capul şi o săruta, sau îi punea pe genunchi o mână protectoare.

Orange. După ce ocoliră Avignon-ul, şoseaua era lungă, dreaptă şi mărginită de platani. Un pod cu mai multe culoare peste Durance. Philippe şi-a descheiat cămaşa la piept, vorbea despre maşini (Ferrari), de cai (Gélinotte, Sea-Bird), despre filme (Lola Montés, *Jules* şi *Jim*), dar nu scotea o vorbă despre el. Dany continuă să-i spună Georges. Se opriră la o berărie, la Salon, ca să bea un pahar la tejghea, în timp ce se umplea rezervorul de benzină. Ca în timpul dragostei, el avea părul lipit pe frunte şi ea de asemenea. Râseră în acelaşi timp, fără să spună ceva, pentru că se gândeau amândoi la acelaşi lucru.

Au mai mers zece sau douăzeci de kilometri, dar el conducea mult mai încet, o săruta mai des şi mâna îi devenea din ce în ce mai insistentă. Dany îşi spuse că de data asta nu va scăpa. Nu i se mai întâmplase niciodată treaba asta într-o maşină şi inima o luase puţin razna.

Dar el nu se gândea întocmai la acelaşi lucru. Intră într-adevăr pe un drum lateral, care ducea la Miramas, însă după ce opri Thunderbird-ul la marginea şoselii, îi ceru să coboare. Cunoştea bine locurile, se vedea asta. De la o poştă, lucru pe care i-l confirmă. Se plimbară printr-o pădure de pini, în mijlocul unui concert asurzitor de greieri şi, ajunşi pe culmea unei coline, zăriră în depărtare heleşteul de la Berre, încremenit ca o pată mare de soare.

Gândurile lui Dany se încâlceau. Îi era cald. Îi era ruşine şi îi era frică. Nu mai ştia exact de ce îi era frică, dar părăsind „Pasărea furtunii", i-a venit în minte, ca într-un film cu supraimpresiune, o imagine pe care n-o putea recunoaşte. Era camera ei, sau poate aceea pe care i-o dăduseră la Caravaille. În orice caz, Anita se afla acolo, nu Anita de azi, ci aceea pe care o părăsise într-o seară, cu multă vreme

înainte, atât de multă încât ar fi putut să nu-şi mai amintească, acea Anita care-şi pierduse sufletul în zorii unei zile, pe care o vedea plângând pentru prima dată şi pe care o bătuse şi o aruncase afară – de ce oare greierii nu tac odată?

Băiatul o aşeză alături de el, pe o stâncă mare acoperită cu muşchi uscat. Îi descheie taiorul, aşa cum se aşteptase şi ea, cum se pregătise ca să nu aibă aerul unei idioate ofensate, dar el o lăsă după ce o mângâiase prin sutien. O întrebă ceva, dar cu un glas atât de scăzut, încât ea abia înțelese. De fapt înțelesese foarte bine şi nu fu nevoie ca el să repete, întrebarea. Ceea ce nu înțelegea însă, era de ce îi pusese această întrebare, care nu semăna defel cu persoana lui şi, de asemenea, de ce, deodată, ea nu-i mai recunoştea deloc chipul închis, nici ochii fugari. Voia să ştie câtor bărbaţi aparţinuse înaintea lui – acesta fusese termenul folosit.

Îi răspunse: unuia singur. El dădu neîncrezător din umeri, iar ea îi spuse că ceilalţi nu contau. El ridică din nou din umeri. Atunci ea mărturisi că au mai fost doi, dar că era chiar aşa, aceştia nu contau.

— Atunci povesteşte-mi despre primul.

— N-am chef.

Ea încercă să-şi încheie taiorul cu mâna dreaptă, dar el o împiedică.

— Când s-a întâmplat?

— E mult de-atunci.

— Îl iubeai?

Ea ştia, după felul cum continua discuţia, că era o gafă, dar nu se putu stăpâni să n-o spună şi să tăgăduiască totul:

— Îl mai iubesc şi azi.

— El te-a părăsit?

— Nimeni n-a fost părăsit.

— Şi-atunci? De ce nu v-aţi căsătorit, să faceţi o droaie de copii?

— Bigamia e interzisă.

— Dar divorţul pentru ce e?

— Nu, tocmai că nu se putea.

Ea îi surprinse privirea, o privire aproape rea. Îi luă braţul şi o făcu instinctiv cu mâna bandajată, şoptindu-i încet:

— Apoi, mai sunt şi altele. În primul rând din pricina copiilor.

— Cât a durat?

— Doi ani.

— Cum îl cheamă?

— Te rog!

— Soţia cum arată?

— Foarte bine, foarte drăguţă. N-am întâlnit-o niciodată.

— Atunci de unde ştii că e drăguţă?

— Uite că ştiu.

— Pe el l-ai mai văzut de atunci?

— Da, da! De două ori! (începuse să se enerveze, era prea mare tâmpenia şi nu reuşea să se încheie.) Vrei şi datele? 11 septembrie, acum doi ani şi 17 august anul trecut! Înţeles?

— Cu toate astea nu şi-a părăsit soţia! Prin urmare ea nu-i o umbrelă de vreme rea. Nu-i una rea de muscă pe care s-o întâlneşti la Chalon şi căreia să-i faci felul două ore mai târziu! Înţeles?

Era prea cumplit ca s-o doară atât cât crezuse. O durea mai mult că nu-şi dădea seama de ce el devasta totul în felul acesta, de ce dezlănţuise voit o asemenea ceartă fără rost.

— Ei. Hai, spune-o!

— Ce să spun?

— Că sunt un ticălos!

Ea renunţă. Scoase ochelarii aburiţi de căldură, luă o batistă din geantă ca să-şi şteargă lentilele. Rămase apoi nemişcată cu ochelarii în mâna dreaptă, căznindu-se să nu se gândească la nimic. Ghicea

privirea lui îndreptată spre ea şi, mai târziu, îi zise cu un glas de nerecunoscut:

— Îţi cer iertare, Dany. Mă duc să iau ţigările din maşină. În timpul ăsta o să ne mai liniştim.

Se aplecă asupra ei, îi încheie în sfârşit nasturii de la taior, iar ea simţi pe buze un sărut, tot atât de gingaş ca cel de ieri, din sufrageria hotelului.

* * *

Dany avea aceleaşi buze ca atunci, călduţe şi nemişcate, aceiaşi ochi întunecaţi. Philippe plecă fără să se întoarcă şi aşteptă să ajungă printre copaci ca s-o ia la goană. Începând din acea clipă, principalul era să se grăbească. Nu se va mira numaidecât de întârzierea lui. Mai întâi va crede că e din cauza certei. Socoti că înainte de un sfert de oră nu va observa dispariţia maşinii. Apoi cunoştea el împrejurimile, va avea nevoie de cel puţin treizeci sau patruzeci de minute ca să ajungă într-un loc de unde să telefoneze.

Dacă s-a înşelat şi maşina era într-adevăr a ei, se va adresa direct poliţiei. Iar el va fi pierdut. Ar mai fi nevoie de alte zece minute ca să fie anunţaţi primii poliţişti, dar cei dintâi preveniţi, vor fi cei de pe autostrada Nordului şi de la ieşirile din Marsilia. Văzuseră trecând Thunderbird-ul, care nu putea rămâne neobservat. Ar fi o idee s-o şteargă pe şoseaua spre Cassis.

Avea la dispoziţie cel mult o oră ca să scape, dar nu era destul. Miza numai pe certitudinea că Dany Longo nu se va adresa, sau nu se va adresa îndată poliţiei: povestea pe care i-a înşirat-o la masă, în timpul nopţii, era de neînţeles dacă şi ea n-ar fi avut ceva de ascuns. Când ţi se striveşte o mână, atunci faci scandal, iar când un agent motociclist îţi spune că te-a văzut dimineaţa şi lucrul nu e adevărat, atunci nu-i dai dreptate.

Mai erau şi alte ciudăţenii la Miss Patru Ochi. Plicul de salarii din geantă. Mai întâi senzaţia că avea de-a face tot timpul cu două persoane diferite în acelaşi timp: una destul ele şireată, vioaie, sigură de ea, cealaltă speriată, masochistă. Apoi, vorbea în somn. Nu rostea altceva decât un nume: maica superioara – şi o frântură de frază care l-a neliniştit cu adevărat: „Eşti mort” sau „Omoară-l nu-l lăsa” sau „Omoară-mă”. Nu spusese toate astea decât de două ori, foarte aproape de gura lui şi nu e sigur de înţelesul pe care trebuia să-l dea acestor cuvinte. Putea să mai fie şi: „Tu, eşti eu”, într-un moment de semitrezie, adresându-se lui, dar nu credea. Exista o fisură în fata asta.

Se urcă în Thunderbird, puţin ostenit, puse cheia de contact şi aproape în aceeaşi clipă lansă motorul cu o uşoară acceleraţie. Cu siguranţă că ea n-a putut să audă prin perdeaua de arbori şi larma greierilor. Întoarse în tăcere, coborând în şanţul şoselei de fiecare parte a ei, din cauza lungimii maşinii. Se gândi că valiza lui Dany nu conţinea nimic interesant pentru el, dar că putea deveni o povară stânjenitoare, o pierdere de timp mai mult. O luă, o deschise şi o aruncă departe de maşină. Îmbrăcămintea se risipi prin ierburile de pe marginea şoselei. Îi venea greu să vadă pata turcoaz, caraghioasă, a pantalonului pe care îl purtase în ajun. Îşi spuse că e un trăsnit, chiar mai rău, dar cobori, îl luă de jos, îl înfăşură ghem, îl puse înapoi în valiză şi apoi se opri încremenit: ea era acolo, nemişcată, nici n-o auzise venind. După aceea îşi dădu seama că era doar rochia ci albă de muselin, agăţata în nişte mărăcini. Aruncă pantalonul la dracu, se aşeză la volan şi acceleră.

La tabloul de bord era patru şi jumătate. Aproape aceeaşi oră la care, vara trecută, furase o DS nouă. În acelaşi fel şi în acelaşi loc. Atunci a avut nevoie de o oră şi un sfert ca să se pună la adăpost, la Cassis, în garajul grăsunului Paul, prietenul lui de la Metz.

Thunderbird-ul era o maşină mai puternică decât DS-ul, iar azi nu va mai repeta greşelile de parcurs făcute prima dată. Putea câştiga astfel cinci sau zece minute. Ca să prindă curaj îşi spunea că s-ar putea chiar un sfert de oră, dar ştia că nu era decât o amăgire.

Reintrând pe şoseaua naţională „era fericit că nu întâlnise nicio maşină pe scurtătura unde o lăsase pe Dany. Exista un drum departamental spre Miramas, la doi kilometri spre sud, mai bine întreţinut, mai larg şi mai des folosit. S-ar putea ca Miss Patru Ochi să aibă nevoie de mai mult timp decât prevăzuse el ca să fie luată de o maşină.

După săvârşirea loviturii de anul trecut, n-a mai auzit niciodată vorbindu-se de doamna din DS. Nu ştia cum a reacţionat. Cu atât mai bine, desigur, dar îi părea puţin rău, căci de data aceasta ar fi putut să-şi îmbunătăţească, fără îndoială, planul. Mai ales că acum risca mai mult. Femeia din DS era măritată cu un medic din Arles: desigur că renunţase la maşină ca să evite un scandal. Philippe o întâlnise la Roanne, unde venise să vadă nu mai ştia pe cine, la un azil de bătrâni. Era timidă, durdulie, lăsată pe jumătate fecioară de soţul ei, înnebunită într-atât de primul adulter, încât a cumpărat pe drum – la Tarare mai precis – o ediţie de lux a Doamnei Bovary: ce mai vorbă, o fraieră de prima mână, ambalată în celofan. De altfel, nu şi-a pierdut mult timp. Sub arborii de pe colină, i-a scos totul de pe ea şi a dat-o gata în aşa fel, încât soţul ei, medicul, afară doar dacă era un prost, nu putea să mai aibă nicio îndoială asupra ghinionului care l-a păscut; apoi, a doborât-o cu un pumn la stomac, a acoperit-o cu rochia şi a plecat. A aruncat lenjeria de corp, pantofii şi geanta (din care n-a luat decât banii) în fundul unei lăzi de gunoi, la Marsilia.

Acum nu mai resimţea aceeaşi spaimă de atunci, cu toate că neglijase să fie la fel de precaut. Nu l-a lăsat inima s-o despoaie pe

Miss Patru Ochi şi încă mai puţin s-o lovească. Şi-a spus toată după-masa, după ce i-a telefonat lui Paul grăsunul, că ar fi trebuit s-o facă, totuşi, dar în cele din urmă n-a putut. Dispreţuia toate femeile, ca pe nişte fiinţe hrăpăreţe, egocentrice şi meschine. Le deosebea doar printr-un singur lucru: cele înzestrate cu o oarecare simplitate îl dezgustau mai puţin. Dany Longo izbutise să-i fie chiar simpatică în trei rânduri: spunându-i pe pragul unui hotel „N-am să-ţi fac greutăţi, haide”; apoi, lăsându-şi, în faţa biroului aceluiaşi hotel, mâna pe braţul lui, ca şi cum ar fi avut în el un frate în mijlocul unei lumi duşmănoase; şi, mai cu seamă, atunci când îi scosese ochelarii, la masă. Avea un obraz tot atât de lipsit de apărare ca şi inima propriei sale mame, moartă la patruzeci de ani, celibatară, având ca singură mângâiere, la căpătâiul patului de spital, pe lepădătura ei de bastard, care n-ar fi putut consola niciun câine râios de pe stradă.

Trebuia s-o uite foarte repede pe Dany Longo (Marie-Virginie), îi făcuse şi aşa destule concesii. I-a lăsat geanta ca să se poată descurca, a provocat o ceartă pentru a o ajuta să nu creadă tot ce se spune şi îi acordase un răstimp de o oră ca să se răzbune. Îi dăduse o şansă.

Coborî în mare viteză autostrada Nordului, care duce într-o pantă neîntreruptă până la Marsilia, o luă pe bulevardele periferice şi se năpusti pe autostrada spre Aubagne. În timpul săptămânii ar fi fost mai scurt un alt drum, spre Cassis, peste dealul de la Gineste. Dar duminica după-masă călătoreau pe acolo prea mulţi marsiliezi. Nu voia să rişte o încetinire din pricina unei coloane de maşini târându-se ca melcul, sau a vreunui accident întâmplat de-a curmezişul şoselii.

Intră în virajele de la Bédoule, nenumărate, de-a lungul unei păduri de pini. Se gândea la necunoscutul pe care Dany Longo îl mai iubea; o vedea şi pe ea în lumina unei lămpi, care se proiecta ca o stea pe tavan, întinsă în braţele lui pe un pat, cu picioarele şi

pântecele gol, purtând încă puloverul alb pe care el îl aruncase în bălării. Asta ce însemna oare? O mai iubea? Schimbă odată placa, nu înțelegi?

Vara trecută, Paul grăsunul i-a dat o sută de mii pentru DS-ul nou. La prânz, la telefon, tot el propusese trei sute de mii pentru Thunderbird, dar l-a pus să jure că nu era o maşină adunată de pe marginea drumului, la întâmplare, şi că femeia, ca şi prima, se va abţine de la orice reclamaţie. Voia într-adevăr să îmbogăţească parcul de maşini al statelor africane, dar fără să rişte, ca un începător. Philippe găsi că prietenul avea deplină dreptate. Când coti spre Cassis, la Pas-de-Belle-Fille, nişte poliţişti l-au privit trecând şi n-au spus nimic. Era cinci şi douăzeci. Începuse să spere cu temei că va putea prinde vaporul în ziua de 14, cu ceva bani în buzunar, un cazier judiciar alb şi într-o cabină de-a întâia a unei neroade oarecare.

Mai puţin de un sfert de ceas după aceea, nu mai spera nimic. Thunderbird-ul era parcat în faţa mării, lângă port, sub enorma siluetă a lui Cap Canaille. Sprijinit cu ambele mâini de caroserie, el trebuia să lupte din răsputeri să nu verse. Viaţa i se prăbuşise brusc într-un coşmar şi se găsea singur sub soare, înnebunit de furie şi de frică. În ce priveşte cazierul judiciar, va fi vai de capul lui. O inaugurare monstră, model de toate delictele la un loc, un măcel.

* * *

Îşi adună îmbrăcămintea risipită şi o aşeză cu grijă în valiza neagră. Nu o luase pe drumul pustiu pe unde veniseră, ci urcă din nou colina, iar pe stânca netedă unde şezuseră, întinse, despăturită în două, punga de hârtie în care fuseseră împachetate sandalele noi. Scrise deasupra cu majuscule mari, tremurate, cu mâna dreaptă, cu ruj de buze: astă-seară, la ora 10, în faţa numărului 10 de pe Canebière. Numele acestui bulevard era tot ce ştia ea despre

Marsilia, împreună cu faptul că acolo oamenii, minţeau ca peste tot. Puse o piatră mare peste mesaj, pe care-l ştia perfect inutil, dar nu trebuia neglijat nimic, nici chiar posibilitatea întoarcerii băiatului când ea nu va fi acolo.

Pe celălalt versant al colinei, după cinci sau şase minute, a găsit o şosea pe care o zărise de sus, printre copaci. Treceau pe acolo multe maşini. Prima care s-a prezentat a fost o Renault sau o Simca, de culoarea sângelui, care s-a oprit. În ea erau un bărbat, o femeie şi un copil mic. Se aşeză în spate, cu valiza pe genunchi, alături de copilaşul care dormea într-un leagăn de pânză.

Au părăsit-o apoi, în faţa unui popas rutier, pe şoseaua naţională spre Marsilia. Se strădui să le zâmbească şi le mulţumi. Bău la bar un pahar cu apă minerală. Arătă apoi chelnerului, nota de plată a restaurantului unde au luat prânzul, lângă Valence, şi-l rugă să cheme restaurantul la telefon.

Nu exista o cabină şi a trebuit să se explice în faţa clienţilor, care vorbeau mai încet ca s-o poată asculta. La capătul firului trebuie să fi răspuns patroana. Da, îşi amintea de clienta în taior alb şi de domnul cel tânăr care o însoţea. Da, îşi mai amintea de asemenea că, după-masă, el telefonase. Chemase la Cassis (Bouches-du-Rhône), dar nu mai ştia ce făcuse cu hârtia pe care era numărul. Îi părea rău.

Închizând telefonul, Dany ceru anuarul din Bouches-du-Rhône. Nu exista la Cassis un abonat cu numele de Filanteris. Era totuşi sigură că citise dimineaţa Cassis-sur-Mer, în timp ce, plină de remuşcări, scotocea prin portofel. Nu-şi amintea de nimic altceva decât că era o hârtie tipărită, nu scrisă de mână. Îi veni ideea să citească în întregime lista abonaţilor locali, apoi îşi spuse că pierdea timpul de pomană.

Îl întrebă pe chelner dacă unul din clienţi nu pleca poate la Marsilia. Un bărbat cu mânecile suflecate, cu mustaţă blondă, o luă

în Peugeot-ul lui 404, şi îi înşiră pe drum toate cârciumile pe care le cunoştea la Paris: trăise acolo trei luni în timpul serviciului militar. Se despărţiră într-o piaţă mare, însorită, care dădea într-un parc cu alei lungi, numit Rond-Point du Prado, dintr-un oraş probabil primitor şi plăcut de trăit în el, dar din care nu văzuse decât porţiuni dintr-o periferie murdară. Îi spuse că de acolo putea lua un autobuz spre Cassis. După plecarea lui citi orarul sosirilor pe stâlpul care indica staţia şi văzu că mai avea de aşteptat o jumătate de oră. Atunci traversă piaţa, cu valiza şi geanta în mâna dreaptă, şi se urcă într-un taxi. Şoferul, un roşcat solid cu caschetă, îi spuse: vai de mine, dar o să vă coste o groază de parale. Înțelese că ea n-avea chef de vorbă şi porni DS-ul.

Văzu pentru prima dată Mediterana din serpentinele dealului de la Gineste, căruia îi citise numele în vârf. Albastră ca în ilustrate, strălucitoare, întinsă departe până la o zare ceva mai palidă, era mai frumoasă decât şi-o închipuise vreodată. Se strădui să privească în altă parte.

Ajunseră la Cassis, care era un sat, la şase şi jumătate, ceva mai mult de două ore după sărutul de iudă pe care el i-l dăduse pe colina din faţa heleşteului de la Berre. Mulţimea pe cele două trotuare ale unei străzi lungi, mai deasă decât în faţa Galeriilor Lafayette, se plimba în picioarele goale, în şorturi sau în costume de baie. Şoferul exclamă: vai de capul meu, nici în timpul săptămânii nu era suportabil, dar duminica e o catastrofă.

Ea ceru să fie dusă în port, în faţa bărcilor şi a catargelor cu pânze multicolore. După ce plăti cursa, rămase în picioare pe şosea, cu valiza lângă ea, ameţită de soarele şi glasurile din jurul ei, iar roşcatul cu şapcă făcu un gest larg şi rosti cu voce leneşă:

— Ei, nu te omori cu firea, micuţo, totul o să se aranjeze, „trebuie”!

Înainte ca el să-şi fi isprăvit vorba, Dany rotise o privire în jurul a ceea ce probabil că era centrul Cassis-ului, şi văzu îndată pata albă, familiară, tulburătoare a Thunderbird-ului. Maşina se afla la mai mult de două sute de metri de ea, printre alte maşini garate în faţa plajei, dar ar fi recunoscut-o dintr-o mie la fel, numai după bătăile mai smucite ale inimii. I se înnodase gâtlejul, nu mai putea respira, dar ceea ce simţea era delicios, era un fel de recunoştinţă faţă de toate: Cassis, marea, soarele, şoferul solid de taxi şi chiar faţă de ea, care nu vărsase o lacrimă şi venise drept unde trebuia.

Parcurse distanţa până la Pasărea furtunii fără a vedea ceva în jurul ei. Toată osteneala se topise, străbătea cu încetinitorul o porţiune de vid. Philippe Filanteris lăsase maşina descoperită. Nu părea s-o fi părăsit în urma unui accident. Puse valiza pe scaunul din spate şi făcu cunoştinţă cu locul unde se afla. În faţa unei terase largi, de-a lungul plajei, lângă port îi privi pe cei ce se scăldau în spuma valurilor, auzi strigăte şi râsete. O enormă masă stâncoasă, răsărind drept din mare, domina Cassis-ul.

Cheile nu erau în contact. Deschise buzunarul portierei, le găsi, toată grămada, împreună cu actele maşinii. Se instala la volan şi, timp de câteva minute, încercă să înţeleagă ceea ce se petrecuse în capul unui băiat venit de la Metz, care avea nevoie de bani, dar nu se atinsese de geanta ei. Care luase maşina, ca să se despartă de ea, după numai cincizeci sau şaizeci de kilometri. Dar renunţă. Trebuia să existe un motiv pentru toate astea, dar n-o mai interesa. Poate că el se afla undeva în sat, cu costumul de pânză şi cravata neagră, poate că se va întoarce, dar nici asta n-o mai interesa. Şi apoi, pe neaşteptate, ceva se destinse în fiinţa ei, simţi în piept o dulceagă renunţare şi se văzu aşa cum era de fapt, departe de casă, înşelată, proastă, singură şi cu mâna înţepenită într-un bandaj, începu să plângă.

— Vrei să joci cărţi? rosti un glas.

Dany purta ochelarii negri. Băieţaşul care se afla lângă ea, de partea cealaltă a portierei, i se păru de aceea cu atât mai bronzat. Avea patru sau cinci ani. Era blond, cu ochi mari, negri, foarte frumos, desculţ, îmbrăcat cu un pantalonaş scurt din țesătură elastică bleumarin cu dungi groase albe şi cu un tricou roşu. Într-o mână ţinea o felie de pâine cu unt, iar în cealaltă un pachet de cărţi în miniatură. Îşi şterse obrajii.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Dany.

— Vrei să faci cu mine o partidă?

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Titu, răspunse el.

— Mama ta unde e?

Făcu un gest nelămurit cu tartina.

— Aici, pe plajă. Lasă-mă să mă urc în maşina ta.

Deschise portiera, se dădu la o parte ca să se aşeze el la volan. Era un omuleţ foarte liniştit, foarte serios, căruia nu-i prea plăcea să răspundă la întrebări. Află totuşi că tatăl lui avea o maşină albastră cu acoperiş – că a găsit în apă un arici de mare şi că l-a închis într-un borcan. O învăţă şi pe ea jocul lui de cărţi, care era extrem de complicat: dădea fiecăruia trei cărţi şi care din doi avea cărţi mai mari, acela câştiga. Au făcut un tur pe gratis şi el a câştigat.

— Ai înțeles? întrebă el.

— Cred că da.

— Pe ce jucăm?

— Trebuie neapărat să jucăm pe ceva?

— Dacă nu, nu e interesant.

— Dar tu ce pui la bătaie?

— Eu? Nimic. Tu pui miza. Vrei să jucăm, pe ochelarii tăi?

Îi dădu Dany-ei trei cărţi, alegându-le cu grijă: doi de şapte şi un opt. Lui îşi luă trei rigi. Ea spuse că aşa era prea uşor şi că acum va împărţi ea cărţile. Tot el a câştigat şi aşa. Îşi scoase ochelarii şi-i puse pe nasul lui. Ţinându-i din ambele părţi să nu alunece. El îi spuse că vedea totul răsfrânt şi că nu era interesant. Îi dădu o piesă de cincizeci de centime în loc.

— Acum mănâncă-ţi pâinea cu unt.

Copilul înghiţi două muşcături, privind-o cu băgare de seamă. Apoi îi spuse:

— Cine-i domnul din maşina ta?

Ea privi fără să vrea în spate.

— Nu e niciun domn.

— Ba da, continuă el. Acolo unde se pun bagajele. Ştii bine acest lucru.

Ea râse, dar îi sări inima din loc.

— Ce domn?

— Acela care doarme.

— Ce tot spui?

Copilul nu răspunse numaidecât. Îşi mânca tartina, privind melancolic drept în faţa lui, prin parbriz, cu capul dat pe spate, rezemat de spătarul scaunului. Apoi oftă.

— Cred că doarme, spuse el.

OCHELARII

Maica superioară.

Într-o seară, la Roubaix, i-am privit chipul brăzdat printr-o cană de vin de Alsacia. Ne aflam în faţa gării. Se auzea fluieratul trenurilor.

Ucideţi-mă!

Zürich, într-o zi de îi octombrie. Se fac patru ani la 8 octombrie. Mereu trenuri, mereu alte camere. Totul atât de luminos.

Cum se spunea când eram mică? Părul deschis, ochii întunecaţi, suflet negru, rece-i ţeava puştii. Nu mai ştiu ce să mai scornesc.

De ieri am văzut nemaipomenit de mulţi chiparoşi. Provence seamănă de aceea cu un cimitir. Voi dormi aici eliberată definitiv, departe de muzicile balurilor.

Hotelul Bella Vista, lângă Cassis. O picătură de apă pe fruntea mea, într-o stradă. Gara de autobuze de la Marsilia. Înălţimile de la Villeneuve, toate aceste creneluri. Dumnezeule, cât de mult am căutat, că să nu mă regăsesc decât pe mine.

* * *

Lentilele erau aburite când am deschis portbagajul şi prea negre ca să pot vedea înăuntru. Soarele de ora şapte, bătând razant la înălţimea terasei, lumina din faţă maşina, decupând o mare pată de umbră. Un miros înnebunitor a năvălit asupra mea din locul acela de groază aşezat în contra luminii.

M-am întors la băieţelul numit Titu, i-am cerut să-mi dea geanta şi mi-am schimbat ochelarii. Mă menţineam în picioare, mâinile îmi

tremurau puţin. Nu mă gândeam la nimic. Mintea mi-era ca şi paralizată.

Am deschis portbagajul a doua oară. Omul era înfăşurat într-un covor, desculţ, şi cu picioarele îndoite. Capul, i se vedea ieşind dintr-o lână roşie, proptit din profil de peretele maşinii. I-am văzut ochiul deschis, părul lins, albit la tâmple, pielea aproape transparentă, întinsă pe oasele proeminente. Avea patruzeci de ani, dar nu-i puteai stabili vârsta. Mă sforţam în zadar să nu respir, mă sufocam. Am întins spre el mâna bandajată şi am tras de un colţ al covorului ca să-l descopăr. Purta o îmbrăcăminte care trebuie să fi fost un halat de interior, din mătase deschisă, albastră sau verde, cu un guler şal mai închis, desfăcut pe un piept livid. Pe pieptul lui dezgolit se vedeau două găuri, să urli nu altceva, precise ca două lovituri de târnăcop, iar sângele scurs din cele două răni forma o crustă neagră, întinsă spre partea de sus a corpului, până la gât.

Am închis la loc capacul portbagajului, pierzându-mi cumpătul şi prăvălindu-mă pe el. Aveam conştiinţa că voiam să mă ridic, să mă zbat la soare, simţeam chiar sub mâna dreaptă şi sub obraz caroseria încinsă a maşinii. Apoi am înţeles că băieţelul numit Titu se afla lângă mine şi era îngrozit, am încercat să-i spun: stai frumos că nu-i nimic, dar n-am putut.

Plângea. Auzeam plânsetul lui şi râsetele zgomotoase de pe plajă, ca ceva foarte îndepărtat. Fete în bikini defilau pe terasă. Nimeni nu se ocupa de noi,

— Nu plânge, mi-a trecut, uite.

Cărţile lui de joc se risipiseră pe jos. Îşi stăpânea hohotele, cu braţele în jurul picioarelor mele şi capul înfundat în fustă. M-am aplecat la el, i-am sărutat părul de mai multe ori, liniştindu-l.

— Vezi, acum mă simt foarte bine. Mi-am pierdut echilibrul din cauza pantofului.

El nu putea, desigur, să simtă, cu portbagajul închis, duhoarea care pe mine mă strângea încă de gât. L-am mutat totuşi spre faţa Thunderbird-ului, iar el mi-a cerut cărţile şi piesa de cincizeci de centime pe care i-o dădusem. Le-am adunat pe toate şi când m-am întors la el, făcea cercuri cu degetul arătător pe una din aripile maşinii. Spunea că sunt nişte arici de mare.

L-am tras spre mine, aşezându-mă pe trotuarul terasei, ca să am obrazul lui la aceiaşi înălţime cu al meu şi l-am întrebat cum a putut să se uite înăuntrul portbagajului. Îi vorbeam foarte încet, foarte blând, cu o voce stinsă. Sunt sigură că auzea mai curând bătăile inimii mele.

— N-ai putut să-l deschizi tu singur, nu-i aşa? Cine l-a deschis?

— Celălalt domn, zise Titu.

— Care celălalt domn?

— Celălalt.

— Cel care a condus maşina?

— Nu ştiu.

— Ai privit înăuntru odată cu el?

— Nu, eu eram aici, în spate.

Îmi arătă o Dauphine galbenă, parcată alături de Thunderbird.

— De mult?

— Nu ştiu.

— Te-ai mai dus la mama de atunci?

Se gândi. Ştergeam cu degetele mele urmele lacrimilor de pe obrazul său.

— Da, de două ori.

— Domnul care a deschis portbagajul n-a văzut că tu te uitai?

— Ba da, mi-a spus: pleacă.

Am fost puţin surprinsă, pentru că mă aşteptam la un răspuns contrar, apoi, deodată, totul a devenit rece în soare. Aveam siguranţa

că Philippe nu plecase din Cassis şi că ne pândea.

— Te-a văzut? Eşti sigur?

— Mi-a spus să plec.

— Ascultă, cum arăta domnul acela? Avea cravată? Părul negru?

— Avea o cravată neagră şi o valiză.

— În ce parte a plecat?

S-a mai gândit o dată, a ridicat din umeri ca un om mare şi mi-a arătat cu un semn nesigur direcţia portului, a satului, în toate părţile.

— Vino, trebuie să te întorci la mama ta.

— Mâine ai să mai fii aici?

— Desigur.

Mi-am scuturat fusta de praf, l-am dus de mână până la terasă. Mi-a arătat-o pe maică-sa, cea mai tânără dintr-un grup de femei întinse în costum de baie pe plajă. Era blondă, foarte bronzată şi râdea împreună cu nişte prietene, printre revistele şi flacoanele cu cremă de bronzat. L-a văzut pe băieţaş şi s-a ridicat într-un cot să-l cheme. L-am sărutat pe Titu şi l-am ajutat să coboare câteva trepte. Când a ajuns la maică-sa am plecat. Aveam senzaţia, că-mi târăsc nişte picioare ţepene ca ale unui manechin dintr-o vitrină.

Nu voiam să mă întorc la maşină, lângă omul acela cu pieptul găurit. Nu vedeam decât un singur lucru cuminte de făcut: să mă predau unui post de poliţie. În orice caz, trebuia să mă îndepărtez de plajă. Îmi spuneam: „Dacă Philippe ştie că micuţul Titu a văzut interiorul portbagajului, trebuie să fie îngrijorat şi a rămas prin apropiere ca să-l observe. Poate că mai e pe aici şi mă supraveghează. Îl voi obliga să iasă la iveală!

În acelaşi timp găseam raţionamentul acesta absurd. Dacă s-a descotorosit de un cadavru într-o maşină pe care o credea a mea, înseamnă că nu dădea importanţă celor ce aş putea povesti eu după

aceea. De ce atunci să-i pese mai mult de mărturia unui copil de cinci ani?

Am colindat prin port, în mijlocul unei mulţimi indiferente, cu inima încremenită la fiecare îmbrâncitură, apoi am mers prin nişte străduţe pustii, de undo soarele plecase de mai multe ore şi unde mi-era frig. De ferestre atârnau rufe. În timp ce m-am oprit să mă uit în urma mea, o picătură de apă mi-a picat pe frunte şi mi-a smuls o tresărire din tot corpul, aproape un strigăt. Trebuia totuşi să accept evidenţa: nu eram urmărită de nimeni.

Mai târziu am întrebat, care era drumul, am găsit postul de poliţie într-o mică piaţă înconjurată de platani. Am privit de departe intrarea şi pe cei doi oameni în uniformă, care fumau pe prag. Aveam impresia că măi simt pe mine mirosul scârbos, înfiorător al mortului necunoscut din Thunderbird. N-am avut curajul să mă apropii. Ce puteam să le spun? „Am luat maşina patronului, un băiat despre care nu ştiu nimic mi-a furat-o şi am găsit-o aici cu un cadavru în portbagaj, nu vă pot da nicio explicaţie, dar sunt nevinovată.” Cine m-ar crede?

Am aşteptat venirea nopţii într-o pizzerie, în faţa poliţiei, aşezată lângă o fereastră la etajul întâi. Speram să-mi regăsesc puţin calmul, să înţeleg ce s-a putut întâmpla în cele două ore cât Philippe a fost singur în maşină. Trebuia să fi fost ceva neprevăzut, surprinzător, deoarece în privirea lui nu se putea citi ceva asemănător în clipa când m-a părăsit. Sunt sigură. În fine, aproape sigură. Şi, la urma urmei, nu mai sunt deloc sigură.

Am comandat un coniac care mi-a făcut greaţă când l-am dus la gură şi pe care nu l-am băut.

Dacă treceam piaţa, de cealaltă parte a geamului, nu voi mai fi eliberată până ce nu se va face o anchetă şi asta ar putea dura zile întregi, săptămâni. Îmi reveneau în minte tot soiul de imagini legate

de faptele diverse: voi fi dusă într-o închisoare din Marsilia, mi se va lua îmbrăcămintea, mi se va da un şorţ cenuşiu al deţinutelor în prevenţie, mi se vor unge cu cerneală degetele mâinii drepte şi voi fi aruncată într-o celulă fără lumină. Mi se va scormoni şi trecutul, din care nu se va dezgropa decât o faptă rea, comună, fără îndoială, multor femei, dar aceasta va fi de-ajuns să mânjească pe cei ce mă cunosc şi pe cel pe care-l iubesc.

Nu mă duc.

Ceea ce cred că încercam să mă conving din toate puterile e că tot ce mi se întâmpla nu era adevărat. Sau, cel puţin, că mi se va întâmpla ceva şi, deodată, totul se va risipi.

Îmi aduceam aminte de partea întâi a bacalaureatului. În seara oralului, la Roubaix. Rezultatele au fost afişate foarte târziu. Am privit listele de mai multe ori şi numele meu nu se afla acolo. Am mers multă vreme pe străzi cu o figură nenorocită, dar cu inima plină de o speranţă nebună: s-a făcut o greşeală şi mi se va face dreptate. Era trecut de zece când am întâlnit-o pe maica superioară în farmacia fratelui său. M-a lăsat să-mi plâng tot năduful şi pe urmă mi-a spus: „Ne întoarcem să ne uităm împreună la listele acelea, eu văd mai bine decât tine!” Împreună, în plină noapte, în curtea unui liceu pustiu, am aprins chibrit după chibrit ca să citim din nou rezultatele, căutând numele meu, ştiind că trebuia să fie acolo, că până la urmă va fi. Aveam chiar şi o menţiune.

În seara aceea, într-un restaurant din faţa gării din Roubaix, la sfârşitul mesei la care am băut vin de Alsacia, ca „să sărbătorim evenimentul”, i-am promis maicii superioare să-i vorbesc ca unei fiinţe vii, după ce ea va fi murit. Am făcut-o întotdeauna, afară de perioada călătoriei mele la Zürich, acum patru ani, pentru că mi-era ruşine şi mi-ar fi fost peste puteri să mă mângâi cu amintirea ei.

Stând la fereastra pizzeriei m-am gândit la ea, la Zurich, precum şi la fiul celui pe care-l iubesc şi, bineînţeles, la Titu, care n-avea mai mult de patru ani şi apoi totul se încâlcea. O revedeam pe fetiţa Anitei. Şi chiar pe puştoaica de la staţia de benzină de la Deux-Soirs-lès-Avallon; cum spunea taică-său că o cheamă? Mă frământa ideea că toţi aceşti copii întâlniţi în drumul meu, privirile, jucăriile lor – păpuşa cheală, jocul de cărţi – erau tot atâtea semne ale unei ispăşiri monstruoase.

O femeie, aceea care mi-a servit coniacul, s-a apropiat de masa mea. Mi-au trebuit, fără îndoială, mai multe secunde ca să-i observ prezenţa. Spunea, ca şi cum ar fi repetat, cu un glas răbdător, care venea nu de departe, ci dintr-un alt univers:

— Domnişoară, dumneavoastră sunteţi Dany Longo?

— Da.

— Sunteţi chemată la telefon.

— Eu?

— Sunteţi doar domnişoara Longo?

Cum toate nu mai aveau niciun sens, nu ştiu de ce mă mai miram. M-am ridicat şi am urmat-o. Străbătând sala, am luat cunoştinţă de ceea ce mă înconjura de mai mult de o oră: clienţii, foarte mulţi, feţele de masă cu carouri roşii, mirosul de aluat proaspăt şi de măghiran. Cabina telefonică se găsea la parter, foarte aproape de cuptorul de pizza şi aerul era încins şi de o uscăciune apăsătoare.

Nu-i recunoşteam bine vocea, dar era el, Philippe.

— Ai să mai aştepţi încă mult aşa, Dany? Eu m-am săturat şi mă las păgubaş. Dany? Mă auzi?

— Da.

— Putem să ieşim din încurcătură, Dany.

— Unde eşti?

— Nu departe.

— M-ai văzut intrând aici?

— Da.

— Te rog, spune-mi unde eşti, Philippe?

Nu răspunse. Îi auzeam respiraţia la capătul firului. Am înţeles că şi lui îi era frică. A spus, în sfârşit, cu un glas şuierat care făcea să vibreze aparatul:

— De unde îmi ştii numele?

— M-am uitat azi dimineaţă în portmoneu.

— De ce?

— Ca să ştiu.

— Şi ce ştii?

Venise rândul meu să nu răspund.

— Ascultă, Dany, dacă faci întocmai ce-ţi spun eu, ne putem întâlni undeva.

— Dacă nu?

— Dacă nu, mă duc îndată la postul din faţă! Mă înţelegi?

— Te aud dar nu înţeleg.

Din nou tăcere.

— Philippe?

— Încetează de a-mi mai spune pe nume.

— Unde vrei să ne întâlnim?

— La capătul portului, e o şosea care duce la golful Port-Miou. Dacă nu ştii, întreabă. Doi sau trei kilometri după ieşirea din sat, ai să găseşti un hotel, hotelul Bella Vista. Au o cameră pentru tine.

— Pentru mine?

— Am telefonat. Aş fi preferat o cameră pe aici, dar nu-i nimic liber. Ia maşina ca să ajungi acolo.

— Nu mă mai pot urca în maşina aia.

— Dar eu vreau s-o iei de acolo şi să fii văzută în ea. La hotelul Bella Vista scoate-ţi taiorul şi schimbă-te. Am să telefonez peste

douăzeci de minute ca să fiu sigur că eşti acolo. După aceea ne vom vedea.

— Unde?

— Du-te mai întâi acolo. Fii atentă, Dany, nu încerca să-mi joci o festă, rişti mult mai mult ca mine.

— Crezi?

— Da, desigur. Şi nu uita: scapă de taiorul tău, schimbă-te.

— N-am să fac nimic din toate astea.

— Cum vrei. Telefonez peste douăzeci de minute. După aceea, cu atât mai rău pentru tine.

— Dar de ce să nu ne întâlnim aici, numaidecât?

— Ţii să ne întâlnim? Atunci în condiţiile mele, nu ale tale.

— Tot nu înţeleg.

— Cu atât mai bine.

A închis. Şi eu la fel, cu o mână tremurătoare.

* * *

Era noapte când m-am urcat în Thunderbird. În spatele meu, la marginea unei pieţe vaste, barăcile bâlciului erau luminate. Se trăgeau focuri de armă în acordurile unui vals vienez. Mai departe, estrada unei orchestre şi ghirlande cu lampioane pregătite pentru seara următoare.

Am mers de-a lungul portului, la pas. Terasele cafenelelor ajungeau până-n stradă. O mulţime nepăsătoare mergea înaintea maşinii, într-un miros de mare şi anason, nedându-se la o parte decât când n-avea încotro. Am întrebat-o care era drumul. Urca în pantă mare la ieşirea din saţ, apoi ducea de-a lungul unor case noi, unde oamenii cinau pe balcoane, iar mai departe se întindea deasupra plajei cu pietriş alb, pustie sub lumina lunii.

Hotelul Bella Vista îşi ridica turnurile oarecum maure pe marginea unui promontoriu, în mijlocul pinilor şi al palmierilor. Era

lume multă şi multă lumină. Am lăsat Thunderbird-ul la intrarea în grădină. Am predat valiza unui portar cu galoane poleite, am coborât acoperişul maşinii, am închis cu cheia cele două portiere şi portbagajul.

La recepţie, o femeie tânără mi-a ajutat să-mi completez fişa. Înşirând cine eram, de unde veneam, m-am gândit la hotelul de la Chalon, l-am revăzut brusc pe Philippe, aşa cum îl întâlnisem, frumos şi dezarmant şi mi-am recăpătat oarecum curajul. Sunt o mare zăpăcită.

Camera era mică, cu o toaletă în faianţă înflorată, mobile noi, un ventilator care învârtea aer cald, o fereastră deschisă spre mare. Am privit o clipă sub mine, unde băieţi şi fete se bălăceau strigând într-o piscină iluminată, apoi m-am dezbrăcat, am făcut un duş ferindu-mi de apă părul şi pansamentul.

Telefonul a sunat în timp ce mă uscam. Mi s-a dat legătura în cameră.

— Eşti gata? m-a întrebat Philippe.

— În câteva minute. Ce să pun, că n-am multe de ales?

— Orice vrei în afară de taior.

— De ce?

— Am fost destul văzut împreună cu el. Ne întâlnim la Marsilia, peste o oră.

— La Marsilia? Dar e absurd! De ce nu aici?

— M-am vânturat prea mult pe acolo. În orice caz eu sunt acum la Marsilia.

— Nu te cred…

— Mă crezi sau nu, dar asta e. Cunoşti Marsilia?

— Nu.

— Să fie al naibii. Lasă-mă să mă gândesc.

L-am lăsat să se gândească. Am văzut pe pielea mea un semn făcut de el noaptea, atunci când se zbătea de plăcere odată cu mine, strângându-mă foarte puternic în braţe, nemaifiind atunci decât un copil fără apărare în braţele mele. I-am spus încet:

— Philippe, ţi-am fixat o întâlnire pe o hârtie lăsată în locul unde m-ai părăsit, pe colină.

— O întâlnire?

— În cazul în care te-ai fi întors. La ora zece, în faţa casei cu numărul 10, de pe Canebière.

— Cunoşti Canebière-ul?

— Nu, dar se poate găsi uşor.

— Bine, să zicem la zece şi jumătate. Lasă maşina în altă stradă şi vino pe jos. Te aştept.

— Nu întrerupe.

Dar el închisese telefonul. Am întrebat la recepţie de unde am fost chemată. De la Marsilia. M-am îmbrăcat, după ce am şovăit câteva secunde între pantalonul pe care-l purtasem în ajun, seara, şi rochia albă de muselin. Am ales rochia, pentru că era evident că nu voia să fie văzut cu mine îmbrăcată în ceva purtat până atunci, în cursul călătoriei. Dacă n-ar fi fost învălmăşeala din mintea mea, aceste precauţiuni de mică vedetă interlopă mi s-ar fi părut comice. M-am pieptănat puţin şi în oglindă eram atât de mult eu însămi, totul era atât de adevărat, încât am închis ochii.

* * *

Marsilia este oraşul cel mai întins, cel mai încurcat pe care l-am străbătut vreodată. Străzile, mai înguste ca la Paris, pleacă în toate sensurile şi, de oriunde le-ai lua, nu duc nicăieri. M-am oprit de mai multe ori pe marginea trotuarelor ca să întreb care e drumul. Nu înţelegeam nimic din explicaţii, decât că eram o biată fată. Mi se spunea: biată micuţă, biată domnişoară, biata de dumneata. Iar

bulevardului Canebière, nu reuşeam decât să-i întorc spatele cu regularitate.

Până la urmă am găsit un imens parking de maşini, aproape de un loc numit Bursa. Am lăsat Thunderbird-ul închis cu cheia, am mers drept în faţa mea şi, prima stradă pe unde am luat-o se termina în marele bulevard pe care-l căutam, aproape în faţa locului întâlnirii. Numărul zece era o agenţie de voiaj spre capătul Canebière-ului, în faţa vechiului Port. Alături, se afla un mare restaurant; „Cintra"; pe trotuar forfoteau trecătorii, pe stradă treceau autobuze albastre, iar petele de neon se vedeau peste tot.

Philippe nu era acolo, dar ghiceam că mă pândeşte de undeva. Am aşteptat câteva minute plimbându-mă în sus şi în jos, privind fără să văd instrumentele optice expuse într-o vitrină, apoi am simţit că cineva îmi atinge braţul. Purta acelaşi costum de pânză bej şi cravata neagră. Ne-am privit câteva clipe îndelungate, fără să scoatem un cuvânt, faţă în faţă, în mijlocul mulţimii. Cred că am înţeles numaidecât, văzându-i obrazul tras, că n-a omorât niciodată pe nimeni, că această istorie îl uimea tot atât cât şi pe mine. M-a întrebat:

— Unde e maşina?

— Acolo, în spate.

— El e tot acolo?

— Unde ai vrea să fie?

— Cine e, Dany?

— Pe tine ar trebui să te întreb!

— Nu striga. Vino!

M-a apucat de cot şi m-a tras spre port. Am trecut printr-o piaţă iluminată, sărind de la un refugiu la celălalt, folosind intervalele din caruselul ameţitor al maşinilor. Mi-a luat mâna dreaptă în mâna lui şi a păstrat-o acolo. Am mers multă vreme, de-a lungul unui chei

care poartă numele de Rive-Neuve. Mi-a explicat, cu o voce înăbuşită, fără a întoarce vreodată capul, că a luat Thunderbird-ul ca să-l vândă, că nu s-a oprit decât o dată până la Cassis şi că acolo, făcând o ultimă verificare înainte de a preda maşina garajistului, a deschis portbagajul şi a găsit cadavrul. Apoi, a fost copleşit de frică; îl pândea pe micul Titu, nu ştia ce să facă. Îşi închipuia că eu l-am omorât pe omul acela şi că mă voi folosi de situaţie ca să arunc în spinarea lui toate necazurile. Era sigur că nu mă va mai vedea niciodată. Sosirea mea l-a descumpănit şi mai rău.

Ne-am aşezat la capătul cheiului, în întuneric, pe o stivă de scânduri putrezite de apa mării.

M-a întrebat cum i-am regăsit urma, după ce mă părăsise în faţa iazului de la Berre.

— Am telefonat la restaurantul unde am mâncat la prânz.

— Eşti o fată care nu-ţi pierzi capul.

— La Cassis m-ai urmărit? De ce nu mi-ai vorbit imediat?

— Nu ştiam ce-i în capul tău. A cui e maşina?

— A patronului.

— Ţi-a împrumutat-o?

— Nu mi-a împrumutat-o. Nu ştie că am luat-o.

— Asta-i grozavă.

Îi citeam în ochi o mulţime de întrebări. El probabil că vedea acelaşi lucru în ai mei. Îmi mai ţinea încă mâna dreaptă, dar neîncrederea ne paraliza pe amândoi. În cele din urmă, mi-a pus întrebarea:

— Chiar nu-l cunoşti pe omul acela?

— Nu.

— Nu ştiai că e în portbagaj?

— M-ai văzut deschizându-l la Cassis. Arătam ca cineva care ştia ce-i înăuntru?

— Puteai să joci teatru.

— De ştiut tu ştii să joci, nimic de zis! Eşti un specialist. N-ai făcut decât asta de ieri seară.

— Trebuie să-l fi închis cineva acolo, şi acela nu sunt eu. Gândeşte-te puţin, Dany. Tipul acela era mort, înainte ca eu să te fi întâlnit!

— De unde ştii?

— Am ochi, ce dracu! E mort de cel puţin patruzeci şi opt de ore.

— Ai putut să-l închizi în portbagaj şi după ce l-ai omorât.

— Când, de pildă?

— La Chalon, ieri-seară.

— Dar ce-ţi închipui, că sunt eu omul care să mă plimb o zi întreagă cu cadavru în cârcă? Chiar şi la Chalon? Termină odată cu filmele şi revino pe pământ! De altfel, iartă-mă, mi se rupe inima că trebuie să te ameninţ, dar am o droaie de martori pentru ziua de ieri şi cea de alaltăieri. Trăgeam după mine o valiză, admit, dar poţi convinge pe cineva că îl ţineam ascuns acolo? N-ai decât să încerci.

S-a ridicat şi s-a îndepărtat. I-am spus atunci, foarte repede:

— Te implor, Philippe, nu mă părăsi!

— Nu te părăsesc.

A rămas câtva timp cu spatele la mine, lângă o barcă sfărâmată, privind apa neagră a Vechiului Port vârstată de lumini nemişcate. Vuietul oraşului părea foarte îndepărtat. M-a întrebat în cele din urmă:

— Cum e patronul tău? Puţin asasin, uneori?

— Am ridicat din umeri şi n-am răspuns. S-a întors enervat, înăsprit de iritare şi mi-a strigat:

— Ducă-se totul naibii, habar n-am de treaba asta! Ceea ce vreau să-ţi spun e că mortăciunea se afla în maşină când ai luat-o!

— Nu, portbagajul era gol când am luat-o. Ştiu sigur, fiindcă m-am uitat.

— A, bun. Dar pe drum l-ai mai deschis?

— Cred că da.

— Unde, ultima dată?

M-am gândit şi locul putea să se afla înapoi, de-a lungul naţionalelor 7 şi 6, până la Fontainebleau. Mi-amintesc că deschisesem portbagajul să-mi aşez valiza pe care o cumpărasem. Apoi, m-am răzgândit.

— La Fontainebleau era gol.

— E cam departe. Unde te-ai mai oprit după aceea?

— La Joigny, la o cafenea. Acolo l-am întâlnit pe şoferul ele camion, care mi-a luat buchetul de violete. Dar era lumină, maşina era în faţa uşii, atunci nu putea fi pus înăuntru omul acela.

— Şi eşti sigură că până la Cassis n-ai mai deschis portbagajul?

— Mi-aş aduce aminte.

— După Joigny, unde te-ai mai oprit?

— La staţia de benzină lângă Avallon. Acolo am lăsat maşina multă vreme. A fost chiar mutată din loc, în timp ce mă aflam la doctor.

Mi-a privit pansamentul. Am văzut în ochii lui că îşi amintea ce-i povestisem, mâna strivită, oamenii care mă recunoşteau pe drum pentru că mă văzuseră trecând în sens invers, în timp ce eu o ţineam morţiş că am fost la Paris. Mi-a spus doar atât:

— Ştii, e greu de înghiţit povestea ta.

Nu găseam nimic să-i răspund, să mă justific din nou. Nici chef nu mai aveam. A observat că mi-era frig în rochia albă, şi-a scos haina şi mi-a pus-o pe umeri. Cu, obrazul foarte aproape de al meu, mi-a şoptit:

— Nu cumva minţi; spune, Dany?

— O jur.

— Chiar dacă tu ai tras focurile de armă. Am să te ajut. Mă înţelegi?

— Focurile de armă? Dar ce, a murit împuşcat?

Am ridicat, fără să vreau, vocea şi era spartă, ascuţită, ridicolă. Nu ştiu de ce, dar mi-au dat lacrimile.

— Presupun că da, pentru că arma e înăuntru, lângă el.

— Ce-i înăuntru?

— Puşca, fir-ar să fie! În perfectă stare, frumos curăţată! În portbagajul tău! Puşca! Ia spune-mi. Pe mine cel puţin, mă recunoşti?

Mi-a luat capul între mâini şi mi-l scutura, dintr-o parte în alta, ca să mă trezească.

— Opreşte! N-am văzut nicio puşcă!

— Mă întreb ce vezi tu?! Ai văzut un covor? Ai văzut un om? Ei bine, e şi o puşcă tot acolo.

Mi-a dat drumul, s-a întors şi a plecat cu mâinile în buzunar, cu umerii înălţaţi, în cămaşa albă. M-am ridicat şi l-am urmat. Mi-a cerut să trec şoseaua, spunându-mi că nu mai avea ţigări, că-i era foame şi, n-avea un ban. Am intrat într-un bar-tutungerie ticsit de lume, cu pereţii acoperiţi cu plase de pescuit şi scoici. Am cumpărat un pachet de Gitane şi chibrituri. A băut o bere la bar, mâncând un sandviş. Nu spunea nimic şi nici nu se uita la mine. L-am întrebat:

— Cum ai ajuns la Marsilia?

— Nu te interesează, lasă-mă.

— Valiza ta unde e?

— Nu te interesează.

Când am ieşit din bar, mi-a trecut braţul în jurul umerilor şi m-a tras spre el. Nu mi-a venit să-l resping. Am mers lipiţi unul de altul, de-a lungul trotuarului încărcat cu coşuri care răspândeau peste tot un miros de alge. Am traversat piaţa cea mare din faţa Vechiului

Port. Într-o oglindă, la vitrina unui restaurant, am văzut o clipă chipurile noastre, în treacăt, rochia mea albă, haina lui pe umeri, în sfârşit el şi eu, înlănţuiţi în scânteierile neonului, la mii de kilometri de viaţa mea. Nu cred că mint: asta mi s-a părut mai ireal decât tot restul.

Pe Canebière, trecătorii ne priveau. L-am întrebat unde mergem.

— La maşină. Trebuie să aflăm cine o tipul. Trebuie să ne mai uităm o dată.

— N-am să am curaj, te rog.

— Eu da.

Pe locul de staţionare, unde am lăsat-o printre sute de alte maşini, am rămas câteva minute înţepeniţi în faţa Thunderbird-ului. Am scos cheile din geantă, dar el nu voia să le ia. Un grup de adolescenţi a trecut pe lângă noi, gesticulând şi pălăvrăgind, apoi o femeie singură cu rochia mototolită, mişcându-şi buzele, cu capul apăsat de griji. Philippe mi-a spus să iau volanul fiindcă trebuia să găsim un loc mai ferit ca să deschidem portbagajul.

Am rulat pe cheiul Rive-Neuve, refăcând în maşină drumul pe care l-am parcurs pe jos. Când am intrat într-o stradă care se căţăra de-a curmezişul oraşului, Philippe declară deodată:

— Avem, poate, o posibilitate să scăpăm, Dany. Dacă cineva ţi-a aruncat în spinare cadavrul, în timpul călătoriei, nimeni nu ştie în afară de ticălosul care l-a închis acolo, între tine şi el nu-i nicio legătură. Atunci, facem şi noi la fel. Ne descotorosim de el unde vom putea şi uităm totul. Afacerea nu ne priveşte.

Am cotit într-o stradă, apoi în alta, care şi ea era în pantă. Mi-a cerut apoi să apuc pe o şosea mărginită de o barieră de piatră: drumul spre Roucas-Blanc. Acolo, nicio maşină, niciun trecător, dar panta era atât de aspră, drumul atât de îngust, încât a trebuit să opresc ca să manevrez într-un viraj. Mâna bandajată mă stânjenea,

mă durea, astfel că el a trebuit să mă ajute să întorc volanul. Mai departe, printr-un spaţiu dintre două ziduri coşcovite, am zărit oraşul, jos de tot, scânteind de-a lungul mării.

Mi-a pus o mână pe genunchi în semn să opresc. În faţa numărului 78. Îmi aduc bine aminte, pentru că era numărul cusut pe rufele mele la orfelinat. O curte întunecoasă se deschidea în faţa unui imobil nou. Am aşteptat câteva secunde, ascultând, apoi am intrat în curte, cu motorul fără zgomot. În lumina farurilor vedeam un şir de garaje cu uşile lăcuite, nişte crengi, o scară. O maşină staţiona afară. M-am aşezat în spate, am închis contactul şi am stins totul. Curtea era liniştită, dar strâmtă, şi m-am gândit cu teamă la timpul de care voi avea nevoie ca să întorc, dacă pentru un motiv sau altul am fi fost forţaţi să ieşim în grabă.

I-am dat lui Philippe haina înapoi şi am coborât. Deasupra noastră erau câteva ferestre luminate, se ghicea într-un loc cu perdeaua dată deoparte lumina albăstruie a televizorului. Am deschis portbagajul şi m-am îndepărtat repede, fără să mă uit. Duhoarea totuşi m-a izbit în obraz, cumplită, iar eu, cuprinsă de ameţeală, l-am auzit cu greu pe Philippe cerându-mi o batista; răsufla greu, era atât de încordat, încât mi s-a părut osos, îmbătrânit, de nerecunoscut. Privirile ni s-au încrucişat: n-am să uit niciodată groaza care se citea în ochii lui.

L-am auzit, aproape de mine, mişcând mortul. Mă uitam cu disperare la intrarea curţii, dar nu atât de frica de a vedea pe cineva apărând. Nici nu mă mai gândeam Ia asta. O şoaptă:

— Uite, Dany.

Îmi arăta puşca, o armă lungă, cu o ţeavă neagră.

— Sunt nişte iniţiale pe patul ei.

— Iniţiale?

— M. K.

Mi-a arătat şi m-a pus să ating cu degetele cele două litere săpate în lemn. Nu cunoşteam pe nimeni cu asemenea iniţiale. Nici el. Mi-a spus:

— Este o puşcă Winchester cu repetiţie. Lipsesc trei gloanţe din încărcător.

— Te pricepi?

— Aşa şi aşa.

A şters puşca cu batista mea şi a pus-o la loc în covorul în care era înfăşurat mortul. Am zărit faţa acestuia, cu fălcile căscate în lumina albă a portbagajului. Philippe îl căuta în buzunarele halatului. După tăcere am înţeles că găsise ceva şi că-şi reţinea respiraţia. S-a ridicat brusc, voia să vorbească, dar nu izbutea. Uimirea îl încremenise. Am avut timpul să văd o hârtie în mâna lui stângă. Apoi a strigat. Nu ştiu ce a strigat. Fără îndoială că-mi pierdusem minţile şi că el se lăsase prins în mrejele visului unei demente, pentru că asta era, acum înţeleg ce exprima privirea lui. Cred că am văzut de asemenea în ochii lui că o să mă lovească şi am ridicat un braţ ca să mă apăr.

O durere ascuţită la moalele stomacului mi-a tăiat respiraţia şi m-a încovoiat în acelaşi moment. M-a prins în braţe înainte de-a ajunge la pământ, m-a târât spre o portieră şi am simţit că mă înăbuş pe unul din locurile din faţă ale maşinii; l-am auzit trântind capacul portbagajului şi îndepărtându-se. După acea, nimic.

Mult mai târziu, m-am simţit liniştită, eram singură, reuşisem să mă aşez alături de volan, trăgeam pe gură aerul nopţii, mă simţeam bine şi plângeam. Ochelarii căzuseră pe covoraşul maşinii. Când i-am pus înapoi pe nas, la tabloul de bord era unu dimineaţă. Pe rochia mea mototolită, vrând s-o trag peste picioare, am găsit hârtia pe care Philippe o scosese din buzunarul mortului.

Am aprins plafoniera.

Era un mesaj telefonat, cu antetul aeroportului Orly. Era adresat unui oarecare Maurice Kaub, pasager al zborului 405 Air-France. A fost primit de o însoţitoare de bord cu scrierea ascuţită, la 10 iulie, ora 18,55. Mi-a trebuit un timp ca să socotesc că a fost vineri, cu două zile şi jumătate mai înainte şi, în clipa aceea, tot ceea ce făcusem în cele două zile se nărui într-un fel de ameţeală rece, străbătută de strigăte.

Textul: *Nu pleca. Dacă nu ţi-e milă de mine, am să te urmez la Willeneuve. În starea în care sunt, orice mi-e totuna.*

Semnătura: *Dany.*

Numărul de telefon de la Paris, înscris în căsuţa: „originea mesajului", era al meu.

* * *

O şosea care se răsucea mereu deasupra mării, la lumina lunii. E singura mea amintire. Nu ştiu cum m-am întors la hotelul Bella Vista. Nici nu ştiu dacă mă gândisem să mă întorc acolo. Era frig, tare frig. Cred că nu-mi mai dădeam întocmai seama că mă găseam în sud. Mă găseam mai curând pe drumul spre Chalon, părăsisem tocmai cabinetul unui doctor care mi-a îngrijit mâna, vedeam un garajist, apoi un motociclist al poliţiei. Acum îl voi întâlni pe Philippe pe un chei al Saônei, dar de data asta n-am să mă mai opresc, nu. N-am să mă mai opresc şi totul va fi altfel.

Mai era şi taiorul meu alb. Cred că ideea de a-mi pune din nou taiorul alb devenise importantă în momentul acela. Conduceam, mă gândeam la acest taior dintr-o cameră străină şi găseam în asta o îmbărbătare: era un lucru al meu, ceva ce mi-a aparţinut înaintea acelei vineri, 10 iulie; regăsindu-l, mă regăseam pe mine.

La Cassis mai ardeau nişte lumini în port, un bar era deschis şi din el se auzea o melodie de ghitară electrică, nişte băieţi au făcut pe nebunii în faţa maşinii şi m-au obligat să opresc. Unul dintre ei s-a

aplecat spre mine, deasupra portierei şi m-a sărutat pe gură, mirosind amestecat a alcool şi a tutun. Mai departe se întindea plaja cu pietre netede, albe, cu turnurile maure ale hotelului.

O lună mare, rotundă, îşi trimitea lumina tremurată printre frunzele palmierilor.

Un paznic de noapte în uniformă albă şi aurie mi-a dat cheia. Mi se pare că mi-a vorbit de cai, de pariuri câştigătoare, iar eu i-am răspuns cu o voce firească. După ce am zăvorit uşa camerei, am început din nou să plâng. Lacrimile curgeau fără să le pot opri, aveam impresia că nu sunt ale mele. Am luat jacheta taiorului de pe pat şi am ţinut-o strânsă pe mine, vreme îndelungată. Recunoşteam parfumul pe care-l foloseam de ani de zile, mirosul pielii mele, dar asta nu-mi dădea mai mult curaj, dimpotrivă.

M-am dezbrăcat, m-am culcat, cu taiorul întins pe picioare şi cu mesajul de la Orly în mâna dreaptă. L-am recitit de mai multe ori înainte de-a stinge şi mai târziu am aprins lumina de la căpătâi ca să-l mai citesc o dată.

Nu-l cunoşteam pe acest Maurice Kaub. Nu-i trimisesem niciun mesaj. Vineri 10 iulie, la ora 18,55 mă găseam în vila de la Montmorency, începusem să bat la maşină, eram împreună cu cei doi Caravaille şi cu fetiţa lor. Cineva, în acest timp, s-a strecurat la mine, în strada Grenelle, a folosit numele şi numărul meu de telefon. Era evident.

Puşca găsită în Thunderbird purta pe pat iniţialele M.K., tocmai iniţialele lui Maurice Kaub. Legătura dintre puşcă şi mesaj dovedea că mortul nu ajunsese întâmplător în maşină, cum am crezut, ci că fusesem special aleasă, eu, Dany Longo, încă de vineri, să port calvarul acestui coşmar. Era evident.

Nu ştiu dacă am adormit. În unele momente, amănuntele călătoriei mele, începând de la Orly, îmi bântuiau somnul, cu o

limpezime şi o iuţeală care mă făceau să deschid ochii. Un mic cartonaş alb pe biroul hotelului „Renaşterea”. Glasul iritat al directorului: „Longo, Danielle, Marie, Virginie, douăzeci şi şase de ani, lucrează în publicitate, nu sunteţi dumneavoastră?” O prezenţă neaşteptată în spatele meu, în toaleta staţiei de benzină. Fascicolul lămpii de semnalizare a agentului motociclist, rotindu-se în interiorul maşinii. Voia să-mi deschidă geanta. Fetiţa se numeşte Maureen. Spuneau că m-au văzut, că mi-au vorbit, că mergeam în sens invers, spre Paris, în zorii acelei sâmbete.

Acum era tocmai la răsăritul soarelui, aveam ochii deschişi şi vedeam lumina pătrunzând puţin câte puţin în cameră, gândindu-mă: „Nu, nu era vorba de o glumă tâmpită, scornită de un şofer întâlnit la întâmplare, totul se înlănţuia în această maşinaţie organizată împotriva mea. Pentru Dumnezeu ştie ce motiv ticălos, cineva avea nevoie să dea impresia că mă găseam în acea sâmbătă, la sfârşitul nopţii, între Mâcon şi Avallon. Aşa cum s-au folosit de telefonul meu, s-au folosit şi de înfăţişarea mea, de ochelarii negri, de identitatea mea. Oamenii care mă recunoşteau, nu minţeau. M-au «văzut», dar era o altă femeie, într-o altă maşină, care…”

Mă aruncam cu capul înainte într-un zid orbitor.

M-am ridicat în pat şi eram gata să strig. Era o nebunie. *Nu era cu putinţă nicio maşinaţie – împotriva nimănui.* Puteam eu să-mi povestesc orice, dar nimeni, afară doar dacă avea un dar neobişnuit, n-a putut să hotărască dinainte să mă lege, printr-o telegramă, de un necunoscut mort, care va fi aşezat în maşina mea cu o zi şi jumătate mai târziu, la dracu în praznic, la sute de kilometri de locuinţa mea. Cu atât mai puţin putea cineva să prevadă ca o altă femeie, să mi se substituie, într-un anumit loc de pe naţionala 6, douăsprezece sau cincisprezece ore înainte ca eu să fi ajuns acolo. Nimeni pe lume, nimeni nu putea şti în vinerea aceea, la ora optsprezece cincizeci şi

cinci, nici sâmbătă în zori, că voi comite tocmai atunci trăsnaia vieţii mele şi voi păstra ca o idioată maşina patronului şi că, seara, mă voi găsi într-adevăr pe naţionala 6, în drum spre mare. Nimeni. *Nici chiar eu singură.*

Îmi spuneam: „Aşteaptă, aşteaptă, mai gândeşte-te încă, trebuie să fie sigur o explicaţie, trebuie să fie una". Şi totuşi, nu exista niciuna. Cel mai de speriat – da, mintea mi-o lua razna de spaimă – era că: *nu ştiam nici eu singură că am să plec.* Totul a început, deci, în afara mea şi în afara celorlalţi, nicio fiinţă omenească n-a putut trimite acea telegramă, nici să împrumute identitatea mea în drum. Trebuia să cred că timp de o noapte şi o zi întreagă, înainte ca eu să fi hotărât pe neaşteptate să reţin Thunderbird-ul, fusesem aleasă şi condusă de nu ştiu ce voinţă din afara universului – iar întregul univers nu mai avea niciun rost.

Aleasă. Condusă. O prezenţă în urma mea. Mâna mă durea. Pântecele mă durea în locul unde mă lovise Philippe. O ispăşire pentru copilul meu, ucis în pântece acum patru ani, la Zürich. Nu ştiu cine, în afara universului, necruţător şi atent, mă urmărea, era mereu acolo. Din nou, acel sentiment că eram trează în visul altuia. Iar eu nu doream, din toate puterile, decât să dorm şi eu – sau, ca acela care visa să se trezească şi totul să fie tăcut şi liniştit, să mor şi să uit.

* * *

Luni, 13 iulie. Dimineaţa acestei zile.

Florile de pe tapetul camerei. Albastre cu miezul roşu. Pansamentul e murdar. Ceasul de pe mâna dreaptă, tic-tacul lui aproape de urechea mea. Picioarele mele goale ieşeau din aşternut. Mocheta ardea sub picioarele mele, în locul unde soarele bătea din plin. Două tinere blonde înotau în piscină, sub fereastra mea, cu mişcări largi şi tăcute, una lângă alta. Razele fierbinţi ale bolţii pe

palmierii nemişcaţi, marea pe care am vrut s-o văd. Da, totul e atât de luminos.

Mi-am spălat rufele purtate ieri, cu un mic săpunaş de reclamă pe care l-am găsit pe lavabou. A ce miroase? Nu mai ştiu. Nu mai ştiu nici ceea ce am trăit cu adevărat. Sunt lucruri care-mi revin deodată în minte, cu o mare precizie, în timp ce altele, adio. Sau poate că le scornesc eu şi pe cele ce le socotesc adevărate? Nebunia, acum ştiam, asta e, lucruri foarte limpezi – fiori albastre cu miezul roşu, un pansament murdar, soarele printre palmieri – amănunte exacte, care nu se potrivesc la un loc, care nu te duc la altceva decât la tine singur.

Aş fi putut tot atât de bine să rămân toată ziua în cameră şi apoi încă o zi, şi încă o zi, fără să mă mişc, sau aş fi continuat să spăl aceeaşi pereche de chiloţi, acelaşi sutien, până aş fi terminat săpunul, până n-ar mai fi rămas nimic din pânză, până n-ar mai fi fost nimic, nici copil, nici sânge, nici minciuni de înşirat.

Maica superioară îmi vorbea din când în când. Ea a cerut să mi se aducă cafeaua în cameră – în fine, ea din mine, veghind asupra mea, vorbind prin gura mea la telefon, ceea ce e acelaşi lucru. Ea mi-a spus: „Dany. Dany, fă ceva, uită-te cum ai ajuns”. Mi-am privit faţa în oglinda de deasupra chiuvetei. M-am întrebat ce se afla în spatele propriilor mei ochi, ce taină, ca o pasăre pierdută cu aripile sfâşiate, se învârtea, se tot învârtea în capul acesta, în adâncul inimii mele.

Apoi. Am băut două ceşti de cafea neagră, mi-am făcut un duş rece şi totul era mai bine. Totul e întotdeauna bine. Trebuie numai să ai răbdare, să te dai la fund; apoi aud însă din nou vocea maicii superioare, ceva din mine alunecă într-un somn greu, m-am liniştit pentru un timp, totul e în regulă.

M-am îmbrăcat – taiorul alb, pansamentul ud, ochelarii negri – după ce am observat, căutând un pieptene în geantă, că Philippe nu

m-a părăsit şi a doua oară fără să-mi fi luat banii. Plicul de salarii era gol, ca şi portofelul.

Nu cred să fi simţit vreo părere de rău. Era, în cele din urmă, un lucru normal, pe care puteam să mi-l explic uşor. De altfel, dacă Philippe ar fi rămas cu mine, i-aş fi dat oricum aceşti bani. Deoarece n-avea niciun sfanţ, eram mulţumită pentru el. În rest, ducă-se la dracu.

Pentru că n-aveam nici cea mai mică idee de ceea ce voi face în afară de a mă preda poliţiei şi a suporta tot ce urmează, sau să mă arunc în mare, furtul ăsta m-a ajutat, într-adevăr. M-am gândit că înainte de orice, trebuia să mă duc la o agenţie a B.N.C.I. (Banque Nationale de Crédit Industriel), să-mi scot ceva bani numerar pe un cec. Maica superioară mi-a zis: „Oricum, asta-i mai bine decât să stai aici să-ţi faci sânge rău. *Andiamo*."

Am coborât, am întrebat direcţia unde se găseşte o agenţie B.N.C.I., am anunţat că păstrez camera. În grădină, în locul unde îl lăsasem, Thunderbird-ul era închis. Mi-era necaz că nu-l garasem la umbră, dar când m-am aşezat la volan, n-am simţit duhoarea de care mi-era frică. Mă străduiam cât puteam să nu mă gândesc la ceea ce trebuia să devină, treptat, pe căldura asta, un om mort de şaizeci de ore. Sunt obişnuită cu asemenea exerciţii de voinţă. De când sunt în stare să-mi aduc aminte, am încercat întotdeauna să-mi şterg din minte vreo imagine înfricoşătoare. Plânsetele mamei în timp ce i se rădea capul, câteva minute înainte de a se arunca de la etaj, zdrobită pe un trotuar. Sau tata, urlând, prins sub vagonul de marfă pus deodată în mişcare. Mi-am spus opreşte-te, opreşte-te o dată, imbecilo, în definitiv ce putem uita?

Soare. Mi-am tras maşina la umbră, în strada principală din Cassis, care dădea în port. Am coborât acoperişul, pentru ca aerul să ducă departe mirosul scârbos şi visele urâte.

Am intrat într-o bancă unde totul era neted şi liniştitor. Mi s-a spus că pot ridica 750 de franci din contul meu de la Paris, dar pentru că, probabil, nu-mi mai rămăsese mare lucru după cumpărăturile de la Fontainebleau, n-am retras decât 500 de franci. Maica superioară mi-a zis: „Ia cât poţi, banii aceştia tot nu vor mai servi la nimic, fugi în străinătate, dispari”. N-am ascultat-o.

În timp ce aşteptam, am văzut o hartă mare rutieră afişată pe un zid. M-am gândit Ia o frază din mesaj: „Am să te urmez la Villeneuve”. M-am uitat dacă există un Villeneuve prin apropierea Naţionalelor 6 şi 7, între Paris şi Marsilia. Am numărat atâtea că la început m-am descurajat. Villeneuve-Saint-Georges, Villeneuve-la-Guyard, Villeneuve-sur-Yonne, Villeneuve-l'Archevêque, Villeneuve-lès-Avignon şi încă altele, la care mai trebuiau adăugate fără îndoială alte Villeneuve, de mai mică importanţă, care nu figurau pe hartă.

Am observat totuşi că Villeneuve-la-Guyard se găsea chiar imediat după Fontainebleau, unde văzusem pentru ultima dată portbagajul gol, iar Villeneuve-sur-Yonne, aproape de Joigny, unde l-am întâlnit pe şoferul cu violetele. Dar fără îndoială că aceasta nu însemna mare lucru. Maica superioară mi-a spus: „Asta nu înseamnă chiar nimic, dacă ne gândim la telegrama aia. Era adresată unui pasager de avion, iar pentru a ajunge la Villeneuve-la-Guyard nu era nevoie de avion, fiind vorba de patru degete depărtare de Paris, poţi măsura”.

Mi-am pus banii încasaţi în geantă. Am întrebat dacă era la Cassis o agenţie de voiaj. Era una în imobilul vecin, n-am avut decât să ies pe o uşă şi să intru pe alta. Am văzut în asta un semn că norocul îmi revenea, cu atât mai mult cu cât anunţuri, aproape aceleaşi pe ambele uşi, arătau că în lunea aceea de 13 iulie, totul se închidea la douăsprezece. Dumnezeu m-a lăsat să-mi încasez banii şi să am mai mult de o oră în faţa mea. Maica superioară îmi şopti: „La ce bun?”

Nu ştiam nici eu prea bine. Poate numai ca să mă mişc, să fac încă unele gesturi de fiinţă vie, să fiu liberă, înainte de a fi prinsă cu mortul în maşină, şi a fi închisă într-o celulă întunecată, în care să stau cu capul în mâini, ghemuită cum trebuie să fi stat cu siguranţă, de mult, la, căldurică, departe de tot, în pântecele Renalei Castellani, căsătorită Longo, născută la San Apollinario, în provincia Frosinone.

Am cerut un orar Air-France, la care m-am uitat afară, pe trotuar, turtită de soare, în mijlocul unei mulţimi de sezonişti care se duceau la plajă. Zborul 405 Air-France, menţionat în mesaj, era un zbor direct Paris-Marsilia, în Caravelle, în vinerile lucrătoare, cu plecarea de la Orly la 19,45 şi sosirea la Marsilia-Marignane la 20,55. M-am gândit numaidecât: „Villeneuve-ul pe care-l cauţi trebuie să fie Villeneuve-lès-Avignon, n-ai mai văzut încă unul mai jos pe hartă". În acelaşi timp, ceva neplăcut, nedefinit, se agită în mintea mea, nu-l puteam scoate la suprafaţă şi mă îngrijora.

Am căutat Thunderbird-ul cu ochii, garat de-a lungul trotuarului din faţă. Am revăzut deodată fişa aceea de identitate de pe biroul hotelului „Renaşterea", la Chalon. M-am gândit că ea mă hărţuia. Da, într-adevăr, mi s-a spus la „Renaşterea" că atunci când sosisem „aşa-zis" prima dată, veneam de la Avignon. Am răspuns că e idiot. „Vezi bine, mi-a spus maica superioară, totul e pus la cale ca să te distrugă, totul e calculat dinainte. Dacă acum va fi descoperit cadavrul din portbagaj, pe cine ai să poţi convinge că n-ai nicio vină? Te rog din suflet, fugi, fugi oriunde şi nu te mai întoarce niciodată". Din nou n-am ascultat-o.

M-am dus în port. În ajun, întrebând de drumul spre hotelul Bella Vista, am observat un oficiu poştal la capătul cheiului. Mi-am amintit, de asemenea, că în acelaşi loc, câteva ore mai târziu, un băiat cam cherchelit m-a sărutat pe gură şi, instinctiv, mi-am şters buzele cu mâna bandajată. I-am zis maicii superioare: „Nu fi îngrijorată,

încă n-am început să mă apăr, mai aşteaptă puţin. Sunt singură, dar am fost întotdeauna singură şi chiar dacă lumea întreagă s-ar porni împotriva mea, tot n-o să mă doboare”. În sfârşit, îmi făceam curaj cum puteam şi eu.

Înăuntrul oficiului poştal era penumbră, mai ales când veneai din plin soare şi a trebuit să-mi schimb ochelarii. Am găsit un şir de cărţi de telefon din departamente, fixate de o masă înclinată. Am deschis-o pe aceea din Vaucluse. Exista, într-adevăr, un Maurice Kaub la Villeneuve-lès-Avignon.

De fapt, probabil că nici nu credeam cu adevărat, dar bătăile inimii s-au făcut mai grele. Nu-mi pot explica. Era tipărit, limpede, real, mai real chiar decât mesajul telefonat de la mine şi decât cadavrul din maşină. Oricine – şi nu numai de două zile, ci de luni întregi – putea deschide cartea asta groasă şi să citească numele şi adresa aceea. Nu pot să găsesc o explicaţie.

Stătea scris: Maurice Kaub, constructor-antreprenor, domeniul Saint-Jean, şoseaua Abbaye.

Din nou am simţit că o amintire, sau dracu ştie ce, se zbătea să-şi facă drum spre conştiinţa mea. Domeniul Saint-Jean, şoseaua Abbaye, constructor-antreprenor. Villeneuve-lès-Avignon. Nu vedeam ce ar fi trebuit să-mi reamintesc, iar impresia se destrăma şi nici nu mai eram sigură că o avusesem.

Am deschis un alt anuar. Acela din Yonne. Am citit că erau mai multe baruri-tutungerii la Joigny, dar numai unul pe Naţionala 6: „La şoferul veteran”, Pozzon T., proprietar. Trebuia să fie acela unde m-am oprit şi unde am întâlnit şoferul de camion cu violetele. Am notat în minte numărul de telefon 2—20 şi am plecat.

Când am ajuns la maşină, soarele se înălţase, umbra n-o mai acoperea decât pe jumătate, dar n-am avut timp să mă ocup de aşa ceva, fiindcă în faţa maşinii stăteau doi jandarmi în uniformă kaki.

Nu-i văzusem decât în ultima clipă şi aproape că eram să dau peste ei. Mă uit întotdeauna în jos când merg, de teamă să nu mă împiedic de vreun elefant, pe care nu l-aş fi observat. Până la vârsta de optsprezece ani am purtat lentile cu mult mai proaste decât astea de acum. Eram mai mult pe jos decât în picioare şi mi se spunea: „avionul sinucigaş”. Unul din coşmarurile mele preferate, chiar şi azi, era un cărucior solid de copil, părăsit la intrarea într-un imobil. Odată a fost nevoie de trei persoane ca să mă descurce dintr-unul.

Ridicând ochii şi văzând – să-mi vină să leşin, nu altceva – pe cei doi poliţişti în faţa Thunderbird-ului, am vrut să fac stânga-mprejur şi s-o iau la goană. Dar maica superioară mi-a spus: „Fir-ai să fii, continuă-ţi drumul, priveşte în altă parte, treci, treci”. În cele din urmă m-am oprit.

— Ea dumneavoastră maşina?

Am zis da. În sfârşit, am încercat să spun, dar niciun sunet nu-mi ieşea pe gură. Erau înalţi amândoi, iar cel mai tânăr purta, ca şi mine, ochelari negri. El era cel ce vorbea. Mi-a cerut actele maşinii. Am făcut ocolul Thunderbid-ului ca să le iau pe cele ce se găseau în buzunarul portierei. În timpul acesta, fără să vorbească, se apropiară de portbagaj. Maica superioară îmi spunea: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta pe loc ca o buturugă, acum trebuie să fugi, ia-o la goană, du-te, fă ceva!” M-am dus spre ei, i-am întins celui mai tânăr punga de plastic cu actele maşinii. Le-a scos, a aruncat o privire pe legitimaţia cenuşie.

— Permisul de conducere, vă rog.

L-am scos din geantă şi i l-am dat. L-a privit şi apoi, din nou legitimaţia cenuşie.

— Ce-i aceea I.C.P.?

— I.C.P.?

Mi-a întins legitimaţia sub ochi, cu un gest obosit, puţin iritat. Pe rândul cu însemnarea „nume şi prenume”, am citit tot cum făcusem şi la Orly: Societatea I.C.P. Nu ştiam ce înseamnă acele iniţiale. Am înghiţit în gol şi am spus:

— Este o agenţie de publicitate.

— Dar cum se numeşte?

Am răspuns ce mi-a trecut prin cap:

— International Caravaille Publicité.

— Cine e Caravaille?

— Cel care a întemeiat agenţia. Dar acum ea este a mea. În fine, sunt mandatară, înţelegeţi?

A ridicat din umeri şi mi-a spus:

— Ceea ce înţeleg, mai ales, este că exact deasupra maşinii dumneavoastră se află o placă cu „staţionarea interzisă”. Sunteţi de mult la Cassis?

— Am sosit aseară.

— Data viitoare vă rog să fiţi mai atentă. Strada este, oricum, prea îngustă şi dacă toată lumea ar face ca dumneavoastră…

Etc., etc. Începusem să respir din nou. Mi-a dat înapoi actele, şi-a scos chipiul ca să-şi şteargă fruntea cu o batistă şi mi-a spus, după ce i-a aruncat o privire camaradului său:

— Nu vă puteţi permite orice, numai pentru că sunteţi fată frumoasă şi aveţi o maşină lungă „atât”. E drept, nu?

În acelaşi timp se desfăşura sub ochii mei tot ce putea să mi se întâmple mai îngrozitor: însoţitorul lui, mai în vârstă, care asculta atent cu un mic zâmbet şi nu scosese un cuvânt, se juca distrat, apăsând cu degetul gros pe broasca portbagajului, pe butonul ei metalic. Şi broasca funcţiona. Noaptea trecută, venind de la Marsilia ca o somnambulă, nici nu mă gândisem s-o încui, după ce o deschisesem pentru Philippe, şi aşa a rămas.

Priveam degetul omului în kaki apăsând, ridicându-se, apăsând-o mai tare. Am auzit clinchetul de deschidere şi am pus repede mâna dreaptă pe capacul portbagajului. Prea repede, pentru că cel cu ochelari negri s-a oprit din vorbă, intrigat. A privit portbagajul, apoi s-a uitat la mine şi, cu ochelari negri sau fără, a văzut foarte bine că-mi fugise sângele din obraz. M-a întrebat:

— Nu vă e bine?

Am făcut da din cap. Căutam cu disperare să spun ceva care să le îndepărteze atenţia de la maşina pe care el începuse s-o privească din nou, dar nu găseam nimic. Celălalt se uita şi el la mâna mea dreaptă, înţepenită pe capac. Am tras-o înapoi. După o tăcere interminabilă, cel mai tânăr a zis, în sfârşit, depărtându-se:

— Să fiţi „cuminte". Pe viitor garaţi-vă într-un parking.

A salutat cu arătătorul la chipiu şi au plecat amândoi pe trotuar, spre port, fără să se mai uite înapoi. Am căutat cu înfrigurare cheile maşinii în geantă şi am încuiat broasca portbagajului. Apoi a trebuit să aştept câteva minute, aşezată la volan, cu privire încremenită, înainte de a putea porni. Tremuram toată, din cap până-n picioare. Sunt o trăsnită foarte sensibilă.

* * *

În camera mea de la hotelul Bella Vista, ventilatorul zumzăia într-o pulbere de soare, fără să producă nici cea mai slabă adiere. Am închis obloanele, m-am dezbrăcat, m-am întins pe patul nedesfăcut, cu telefonul lângă mine.

Am cerut la centrală două numere: 2—20 Joigny şi locuinţa unui machetist al agenţiei, Bernard Thorr, care ţine mult la mine şi a însoţit patronul în mai multe rânduri la Geneva, pentru publicitatea Milkaby. El trebuia să ştie la ce hotel trăgea Caravaille de obicei. Am să telefonez Anitei că i-am reţinut maşina, am să-i spun că aveam

nevoie de un martor care să mă scoată dintr-o încurcătură. Anita are să mă ajute.

Am primit aproape imediat mai întâi legătura cu barul-tutungerie de la Joigny. Am cerut să vorbesc cu proprietarul. La început nu-şi aducea aminte de mine. Taiorul alb, părul blond, ochelarii negri, o maşină americană, nimic nu se prindea de el. Şi-a adus aminte de şoferul de camion când i-am vorbit de consumaţia pe care voise el s-o plătească şi de zâmbetul lui. L-am întrebat:

— Îl cunoaşteţi?

— Unul înalt, brun, cu o „Somua"? Cred şi eu că-l cunosc. E Jean, Jean cu Somua. Trece pe aici în fiecare săptămână.

— Jean cum? Nu înţeleg.

— „Somua" este marca maşinii, a camionului. Nu-i cunosc numele. E din Marsilia. Noi îi spunem „Zâmbet-Gibbs".

Şi eu tot aşa îl numisem, ce nostim! Am râs. Eram mulţumită. Aveam în sfârşit o urmă şi se părea că toate necazurile vor dispare ca prin minune.

— Spuneţi că e marsiliez? Nu ştiţi dacă acum e la Marsilia? Nu ştiţi unde aş putea da de el?

— Cred că-mi cereţi prea mult. Ştiu că sâmbătă mergea la vale. Dar cum să daţi de el, habar n-am. Dacă vreţi ceva, am să-i comunic eu când o trece pe aici.

I-am spus că va fi prea târziu, că trebuia să-l găsesc de îndată. Mi-a răspuns: „Aşa, bine" şi a urmat o tăcere destul de lungă, încât crezusem că a închis. Dar nu, deodată mi-a vorbit:

— Aşteptaţi, am o idee. Staţi o secundă, domnişoară. Auzeam acum la capătul firului un zgomot de discuţie, de farfurii lovite între ele. Încercam să-mi aduc aminte sala pe care o văzusem cu două zile înainte. De-a lungul barului de lemn, fotografii de camioane accidentate, afişul tricolor pentru balul din 14 iulie. Îmi închipuiam

şoferii la masă, urmele rotunde lăsate de paharele de vin pe muşamaua meselor. Mi s-a făcut deodată foarte foame şi foarte sete. Din ajun nu înghiţisem nimic altceva decât două ceşti de cafea. Un alt glas:

— Alo, cine-i la aparat?

— Mă numesc Dany Longo. Îi spuneam domnului cu care vorbeam…

— Ce treabă aveţi cu „zâmbet frumos”?

Era tot glasul unui meridional, cu o respiraţie şuierătoare, o voce de om nedormit, deranjat de la masă. Am luat totul de la început, spunând mereu: scuzaţi, domnule, înţelegeţi, domnule. El mi-a zis:

— „Zâmbet frumos” mi-e coleg şi de aceea aş vrea să ştiu cu cine vorbesc. Dacă v-a căzut cumva cu tronc, e în regulă, dar dacă e pentru altceva, în fine, mai ştiu eu ce, o poveste care pe urmă să-mi cadă în cap, n-aş vrea să fac o gafă. Înţelegeţi ce vreau să spun? Puneţi-vă în locul meu.

Şi uite aşa, întruna. Credeam că am să fac o criză de nervi. Mi-am păstrat totuşi glasul cel mai umil, atunci când am putut să spun şi eu o vorbă. I-am zis că, într-adevăr, ghicise, voiam să-l revăd pe prietenul lui, pentru că îmi dăduse o întâlnire şi nu m-am dus, iar acum, desigur, îmi pare rău – în sfârşit, asta era, ghicise. S-a făcut deodată atât de mieros, că putea să înduioşeze şi pietrele, iar dacă ne gândim la preţul minutului de telefon, costul convorbirii se apropia de cifra sumelor încasate de marii artişti.

— Bine, nu mai stăruiţi. Dacă e o poveste sentimentală, nu mai am nimic de zis. Nu sunt eu omul să-l lipsesc pe un coleg de o partidă de zbenguială. Dar să-i spuneţi neapărat lui „Zâmbet frumos” că v-am informat pentru că vă aflaţi în călduri, ca să nu creadă că sunt gură-spartă.

Să mori, nu altceva. Până la urmă, m-a informat că prietenul se numea Jean Le Gueven, că locuia într-un cartier din Marsilia botezat Sainte-Marthe, nu-i cunoştea exact adresa dar aş putea să i-o găsesc telefonându-i celui pentru care transportă, firma Garbaggio, Boulevard des Dames, Colbert 09—10. Aş fi pierdut prea mult timp ca să-mi însemn toate cu mâna mea dreaptă şi l-am rugat să repete ca să nu uit. Înainte de a mă lăsa să închid, m-a mai ţinut jumătate de veac:

— Spuneţi-i că are de încărcat patru tone în strada Louvre, când va trece în sus. Mai spuneţi-i că eu v-am informat, Sardeaua. Va înţelege. Patru tone de mesagerie în strada Louvre. Acum duceţi-vă, noroc bun.

La centrala hotelului încă nu se obţinuse Parisul. Am cerut Colbert 09—10 şi un dejun în cameră. Mi s-a dat, fără întârziere, firma Garbaggio.

— Le Gueven? mi-a răspuns o voce de femeie. Biata de dumneavoastră dar a plecat! Aşteptaţi să mă uit, trebuia să încarce la rampă. Telefonaţi la Colbert 22—18, poate că mai e acolo. Dar ştiţi ceva, el încarcă astă-seară legume la Pont-Saint-Esprit. M-ar mira să mai daţi de el.

— Vreţi să spuneţi că se întoarce la Paris? Cu camionul?

— Dar altfel cum? Să ia trenul?

— Nu-şi ia liber de 14 iulie?

— Ascultaţi, doamnă, nu sunt eu aceea care să dau lecţii cuiva care vorbeşte cu un accent atât de ascuţit, dar să ştiţi că parizienii mănâncă şi de 14 iulie!

Am cerut Colbert 22—18. În momentul când centrala îmi făcea legătura, cineva bătu la uşă. Înainte de a deschide, mi-am luat răgazul să aflu dacă-l puteam avea pe Jean Le Gueven la aparat. Mi

s-a răspuns simplu: „vi-l dau” şi mi l-a dat. Mă aşteptasem să-l caute la o distanţă de kilometri şi am rămas mută la început.

— Da? Alo? striga el. Alo!

— Jean Le Gueven?

— Eu.

— Sunt… ne-am întâlnit sâmbătă după-masă la Joigny – ştiţi, maşina albă, buchetul de violete?

— Serios? Asta-i bună!

— Da, vă aduceţi aminte?

A râs. Îi recunoşteam bine râsul şi revedeam chiar foarte limpede în amintire chipul lui. Din nou bătăi în uşa mea. El mi-a spus:

— Ştiţi, buchetul s-a veştejit, va trebui să vă cumpăr altul. Dar unde vă aflaţi?

— La Cassis. Nu e pentru buchet – sau, mai curând, da. Eu – aşteptaţi un moment, vă rog. Puteţi aştepta o clipă? Nu. Închideţi, nu-i aşa?

A râs din nou şi a spus nu. Am sărit din pat şi m-am dus la uşă. De afară mi s-a răspuns că mi se adusese dejunul. Era o voce de bărbat. Eram în chiloţi. A trebuit să alerg la baie, să mă înfăşor cu un prosop şi să mă întorc. N-am deschis decât pe jumătate, am luat tava, mulţumesc, mulţumesc foarte mult şi am închis la loc. Când am luat din nou telefonul, „Zâmbet-Gibbs” era acolo. I-am spus:

— Iertaţi-mă. Sunt într-o cameră de hotel. Cineva a bătut la uşă. Mi s-a adus dejunul.

— Ce aveţi bun?

— Ce am? Oh! (am privit). Un peşte prăjit. Cred că e un barbun.

— Asta-i tot?

— Nu, un fel de tocană, salată, crevete – am telefonat la Joigny să vă caut.

— Ce norocos sunt! De ce? Din pricina violetelor?

— Nu, nu tocmai.

— Nu ştiam cu ce să încep. Tăcerea se prelungea. Am întrebat:

— După ce ne-am despărţit în după-masă aceea, n-aţi făcut nimic împotriva mea? Nu-i aşa?

— Împotriva dumneavoastră?

— Da, am avut neplăceri, pe şosea. Am crezut că-i o păcăleală, în fine, că eraţi dumneavoastră la mijloc. Am crezut că-mi faceţi o farsă.

— Nu, nu eram eu. (Spunea asta foarte potolit, tonul era ceva mai puţin prietenos, mai puţin vesel.) Ce fel de neplăceri?

— Nu le pot spune la telefon. Aş vrea să vă văd.

— Ca să-mi povestiţi necazurile?

N-am ştiut ce să răspund. După câteva secunde l-am auzit oftând, apoi mi-a spus:

— Trebuie să se fi răcit barbunuL

— Nu-mi pasă.

— Ascultaţi, am terminat de încărcat, eram pe cale să semnez actele, trebuie să plec. Nu puteţi aştepta două sau trei zile cu ceea ce aveţi să-mi spuneţi? Astă-seară trebuie să fiu neapărat la Pont-Saint-Esprit.

— Vă rog.

— În cât timp puteţi să mă întâlniţi la Marsilia?

— Nu ştiu, jumătate de oră, trei sferturi de oră?

— Bine, să încercăm. De aici mă duc la gara de autobuze, la Saint-Lazare. Întrebaţi pe un sergent, toată lumea ştie unde e. Am să vă aştept până la unu şi un sfert. După aceea, nu mai pot.

— Am să fiu acolo.

— Gara de autobuze de la Saint-Lazare. Rândul trecut v-am spus oare că sunteţi frumoasă?

— Nu. Dar în sfârşit, nu aşa.

— Sper că necazurile nu sunt prea serioase. Cum vă numiţi?

— Longo. Dany Longo.

— Şi numele îl aveţi frumos.

După aceea, am făcut toate deodată. Am tras taiorul pe mine mâncând foi de salată, aruncându-mă în pantofi, bând un pahar de apă minerală. În clipa când să ies, sună telefonul. Era machetistul meu de la Paris. Îl uitasem de tot.

— Tu eşti, Bernard? Dany e aici.

— Vezi că m-ai speriat grozav! Dar unde eşti. Pentru numele lui Dumnezeu?

— În sud. Am să-ţi explic.

— De ce ai închis uşa. Deodată, acum câteva nopţi?

— Acum câteva nopţi?…

— Sigur, alaltăieri noapte! În fine, sâmbătă! Trebuie să fi fost vreo trei dimineaţă!

Striga. I-am spus că n-am telefonat. M-am aşezat din nou pe pat, cu geanta pe genunchi. Recăzusem în iad. Adineauri, pe când căutam urma lui „Zâmbet-Gibbs”, în timp ce-i vorbeam şi chiar când îi spusesem de neplăceri, era ca şi cum nimic n-ar mai fi existat cu adevărat din acest sfârşit de săptămână. Am uitat de cadavrul din maşină, de puşcă, de mesajul de la Orly, de toate. La urechea mea vorbea un glas liniştit, drăguţ, cineva care voia să ştie ce am la dejun, mă aflam într-o lume în care crima şi teama nu puteau năvăli.

Şi totuşi, da. Chiar Bernard Thorr, pe care-l cunosc de ani de zile, care mi-e fără îndoială prieten de fiecare zi, ştie cel mai bine ceea ce sunt şi, deodată, s-a transformat şi el într-un instrument al coşmarului. Nu-l mai înţelegeam deloc şi nici el nu mă mai înţelegea pe mine. Ne-au trebuit câteva minute bune de strigăte ca să ne înţelegem asupra a ceea ce voiam să ne spunem unul celuilalt. El, că i-am telefonat în noaptea de vineri spre sâmbătă, că vorbeam de departe sau cu un aparat prost, pentru că nici atunci nu înţelesese

mare lucru din poveştile mele, că păream într-o stare alarmantă şi că, deodată, am închis. Eu, cu un fel de furie, ţipam că n-am telefonat nici noaptea, nici ziua, că n-am telefonat deloc. L-am întrebat:

— Eşti sigur că era glasul meu?

— Cum asta? Sigur că erai tu! Nu te auzeam bine, pentru că erau o groază de paraziţi pe fir, dar nu puteai fi decât tu.

— N-am fost eu.

— Dar ce Dumnezeu, atunci erai beată! Ce se întâmplă? Unde eşti?

— Îţi spun că n-am fost eu!

— Puţinul pe care mi l-ai spus, numai tu puteai să-l ştii, nu mă lua drept…

— Ţi-am vorbit despre ce?

— Despre Zürich. În fine, tu erai.

Am început să plâng. Tot astfel ca ieri seară, când m-am întors în cameră, lacrimile mi se scurgeau din ochi din propria lor voinţă, ca şi cum n-ar fi fost ale mele.

El, Bernard Thorr, m-a ajutat acum patru ani, s-a interesat şi mi-a împrumutat banii pentru operaţie şi clinică. Pe atunci nu era, totuşi, decât un camarad, cineva la care nu mă mai gândeam din clipa în care nu-l mai vedeam. El este singurul care ştia de călătoria mea la Zürich. Am, şovăit, am pierdut aproape patru luni povestindu-mi mie şi celui pe care-l iubesc tot felul de istorii, din fanfaronadă, din prostie, ştiind foarte bine că nu voi avea curajul să duc acel copil până la capăt. În definitiv, a fost atât de monstruos, că mai rău nu se putea. Îmi închipui că şi medicul care s-a ocupat de mine mă dispreţuia.

— Dany? Dany! Mă auzi?

I-am răspuns da.

— Plângi?

I-am spus da.

— Unde eşti, Dany?

— Am să-ţi explic. Voiam să ştiu la ce hotel trage Caravaille când se duce la Geneva.

— Mi-ai cerut numărul lui de acasă şi vineri noaptea. Nu l-ai prins încă? Dar întâi spune-mi ce e?

— Ți-am spus odată că nu eram eu! Eşti sigur că eram eu?

— Dar, Dumnezeule, asta-i grozavă, tu trebuie să ştii cel mai bine, nu?

Primeam mereu acelaşi răspuns. Mereu. Trebuia să ştiu că aveam un bandaj la mână în timp ce eu nu-l avusesem. Trebuia să ştiu că am dormit într-un hotel în care nu intrasem în viaţa mea. Trebuia să ştiu că am telefonat să cer numărul cuiva la care tocmai mă aflam. Toată lumea era sinceră, numai eu eram zărghită.

Şi lacrimile astea blestemate curgeau fără încetare.

— Bernard, la ce hotel merge Caravaille?

— La „Beau Rivage". Ascultă, Dany…

— Ai numărul de telefon de acolo?

A lăsat aparatul câteva secunde, ca să ia un carnet. Mi-a dat numărul. Am deschis geanta, l-am notat cu mâna dreaptă pe un colţ de hârtie.

— Te rog, Dany, de data asta nu mai închide.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva care e obligat să plece. Trebuie să închid, Bernard.

— Dar ce dracu. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Ce ţi s-a spus la telefon?

— Cine? Tu? Oh, fleacuri fără rost, nu mai ştiu. Mi-ai vorbit de o mână rănită, de Villeneuve-lès-Avignon şi apoi, stai puţin… spuneai: „E în covor, ştii Bernard, e într-un covor, am spălat ruşinea de la Zürich!" Şi-apoi, nimic, ai închis. Ah, da, mi-ai spus că ce-a fost la

Zürich s-a întâmplat din cauza mea, că n-ar fi trebuit – mai ştiu şi eu? – tot aiureli de astea. Fără cap şi fără coadă.

— Dacă am vorbit atâta, mi-ai recunoscut, desigur vocea, nu?

Strigam din nou. Puteam fi auzită de la celălalt capăt al culoarului. În umbra caldă a acelei camere, mi-am simţit corpul scăldat în sudoare şi totuşi mi-era frig.

— Dar ce? Tu crezi că în momentul ăsta îţi recunosc glasul? mi-a răspuns Bernard, strigând şi el. Pari nebună de tot! Povesteşte-mi cel puţin ceea ce…

— Unde ai sa fii astă-seară?

Mi-a răspuns că la el. I-am promis că am să-l chem. Din nou am închis în mijlocul unui „Nu închide”. Mi-am şters faţa şi ochii în baie. Nu voiam să mă gândesc. Voiam să-l văd pe şoferul acela de camion. Aveam şi mai multă nevoie ca adineauri să-l întâlnesc. Înţelesesem dintr-o dată, la telefon, că în această maşinaţie urzită atât de bine împotriva mea, exista cel puţin un punct slab. Nu mai era vorba de o voinţă din afara universului, de supranatural, de diavol. Diavolul, de când există, n-a făcut nicio greşeală.

* * *

Marea aşternută sub soare. Dealul de la Gineste. De câte ori n-am parcurs fâşia aceasta de asfalt printre colinele aride? O cunosc dintotdeauna.

Conduceam repede. La fiecare viraj eram aruncată afară din curbă şi-mi reluam cu disperare direcţia, în timp ce durerea din mâna stângă se întindea în tot corpul. La un moment dat, în linie dreaptă, am întâlnit o şosea care se înfunda într-un deşert de roci şi de ierburi uscate, unde am încetinit. Un panou arăta direcţia unei tabere militare, Carpianne. Maica superioară mi-a şoptit: „Ia-o pe aici, ai să găseşti un loc unde să te descotoroseşti de grozăvia aia din portbagaj”. Am şovăit şi până la urmă n-am făcut-o.

Îmi spuneam: da, toţi cei ce credeau că m-au recunoscut pe Naţionala 6 au văzut în zorii zilei o femeie în taior, cu ochelari negri, fără îndoială blondă ca mine, fără îndoială de o statură aproape ca a mea, dar pentru că nu există două persoane identice, nici imitaţia nu putea fi fără cusur. Ceea ce a atras atenţia oamenilor, până la a-i orbi cu privire la rest, a fost, desigur, maşina puternică, dar şi faptul că falsa Dany Longo avea un pansament la mâna stângă. Aici e fisura. Pansamentul era un bun şiretlic pentru a crea iluzia, dar care nu fusese voit, prevăzut, deoarece a trebuit să fie pus la cale cu orice preţ, după aceea, în toaleta unei staţii de benzină. Nu mai era vorba deci ca acea femeie să-mi semene mie, ci eu trebuia să semăn cu ea. Iată de ce mi s-a zdrobit mâna.

Voi putea să mă adresez poliţiei, să povestesc tot, cu şansa de a fi crezută. Singură mărturia celor doi Caravaille, care ştiam bine că vor fi bănuiţi că vor să mă apere, nu i-ar fi convins pe poliţişti, dar aveam o alta pentru a o confirma. Ultima persoană care m-a privit cu oarecare atenţie înainte de staţia de benzină a fost Jean Le Gueven, la Joigny. Îşi va aduce desigur aminte că n-aveam nimic la mână. Vor înțelege astfel că spun adevărul.

* * *

Mă gândeam de asemenea: tu nu eşti singura urmărită de această maşinaţie, nici nu eşti tu, probabil, principala victimă. Au încercat să te imite, dar există un element de neînţeles, care te priveşte din întâmplare, numai pe tine: maşina Thunderbird. Ea aparţine familiei Caravaille. În fond, acesta este lucrul cel mai important: cadavrul a fost închis în maşina lui Caravaille.

Or, ia gândeşte-te! A fost nevoie să fie pusă în circulaţie pe şosea, în zorii acelei sâmbete, o maşină identică. Dacă n-ar fi fost aşa, garajistul cu accent basc n-ar fi putut să le confunde. Dacă n-ar fi purtat acelaşi număr, agentul motociclist de pe şoseaua spre Chalon

ar fi observat. Sau atunci, nu exista decât o singură Thunderbird, care fusese scoasă din garajul lui Caravaille în timpul nopţii şi adusă dimineaţa înapoi. În orice caz, se urmărea amestecarea lui Caravaille într-o treabă tare urâtă.

Dar atunci, de ce să mă imite pe mine mai curând decât pe Anita, pe mine, cea din urmă persoană care ar fi putut pleca în sud cu această maşină?

Înnebunitor.

* * *

Îmi spuneam: trebuie să fie şi o altă explicaţie. Trebuie să n-am încredere în nimeni. În primul rând, în Caravaille însuşi. La urma urmei, ca să joace atât de bine rolul meu, pentru a şti cum mă îmbrac şi că sunt stângace, precum şi identitatea mea completă şi multe alte amănunte, trebuie ca falsa Dany Longo să-mi fie foarte apropiată. Dar cui i-am mai vorbit oare de Zurich?

Anita le ştie pe toate. Ea e puţin mai scundă decât mine, nu face chiar întocmai aceeaşi impresie, dar şi ea e blondă şi mă cunoaşte bine. Ea ar şti să imite unele din gesturile mele, sunt sigură, chiar şi mersul, care e foarte deosebit, deoarece cincisprezece sau douăzeci de ani de revoltă împotriva miopiei l-au denaturat de tot. Ea ar şti să imite şi felul meu de a vorbi, anumite ticuri de pronunţie pe care trebuie să le am şi, cu toate că e foarte greu să imiţi glasul cuiva, ea a putut, la telefon, la adăpostul zgomotelor de pe fir, să dea cel puţin iluzia de a fi o Dany Longo neobişnuită, în pragul crizei de nervi, în sfârşit, ea îl cunoaşte pe Bernard Thorr, care fusese împreună cu noi şi la vechea agenţie, unde am lucrat, cunoştea legăturile mele cu el.

Până anul trecut, acesta nu fusese decât un bărbat binevoitor, care-mi făcuse un mare serviciu, cu care ieşeam din când în când la restaurant, să văd un film sau să schimbăm câte o glumă în faţa unui pahar cu vin. Apoi, într-o seară, m-am săturat să tot fac pe Greta

Garbo când mă conducea până la uşă, ca şi cum ceea ce nu-i acordam din persoana mea ar fi valorat mai mult decât faptul că se întorcea acasă la el umilit şi puţin trist. M-am urcat înapoi în maşina lui şi, de data asta, l-am condus eu pe el. Cred că mai sunt şi alte fete în viaţa lui, dar nu-mi vorbeşte niciodată de ele, tot astfel nici de băieţii pe care i-aş putea avea eu. E întotdeauna la fel de drăguţ, şi tot ce s-a schimbat în plimbările noastre e că după cină şi un film, după o palavrageală din faţa unui pahar cu vin, continuăm uneori prietenia făcând dragoste, ceea ce e foarte plăcut.

Într-o după-amiază, la agenţie, pe când eram aplecata peste biroul lui. Privindu-l cum corectează o machetă de anunţ, am pus mâna fără să mă gândesc, pe umărul lui. El a făcut un gest care i se potriveşte. Continuând să lucreze şi-a pus mâna stângă peste a mea. A lăsat-o acolo, blândă şi amicală, ca şi cum o porţiune din noi s-ar fi aflat în altă parte, departe. Deodată l-am dorit într-atât, încât am crezut că trecutul este uitat şi că-l iubesc de-a binelea.

Îmi amintesc că i-am povestit toate astea Anitei. Precum şi alte fleacuri, acum câteva luni, într-o sâmbătă dinaintea Crăciunului. Am întâlnit-o cu o oră mai înainte la raionul de jucării al Galeriilor Lafayette. Eram aşezate la o masă cu câte o cafea cu lapte, într-o cafenea aproape de Operă. Ea a râs şi m-a luat peste picior: „Bietul meu purice, eu am trecut înaintea ta prin patul lui Bernard. Ştii că îmi dai o idee? Trebuie să-i telefonez într-una din zile”. M-am simţit prost, dar am râs şi eu. Ea a adăugat: „Am putea face o partidă în trei, pentru că una în patru nu te atrage”. Vedeam în ochii ei, dincolo de râset, că-şi face rău dinadins, că pentru ea trecutul nu se va şterge în niciun caz, că-mi va purta întotdeauna aceeaşi pică. Apoi, ridicând un cot ca pentru a se apăra, pe tonul acela fandosit care m-a dezgustat întotdeauna, a spus: „Ai să mă baţi?” Mi-am luat geanta, pachetele cu cumpărături şi m-am ridicat. Ea m-a apucat de braţ şi

mi-a spus cu un obraz descompus, livid sub machiaj: „Te rog, Dany, nu mă părăsi aşa, în faţa oamenilor. Ştii bine că am glumit, nu?” Am aşteptat-o. Afară, pe trotuar, fără a-şi pierde zâmbetul distins din arondismentul al XVI-lea, mi-a spus cu un glas răutăcios, foarte lămurit.: „Scârba dracului de avortatoare, tot ce ştii e să laşi lumea baltă, nu-i aşa? Singurul lucru pe care-l faci e să-ţi iei picioarele la spinare, nu?” I-am întors spatele şi am plecat. Numai ajunsă în metro, când era prea târziu, m-am gândit că-i dădusem încă o dată prilejul să aibă dreptate.

Seara, mi-a telefonat. Cred că era beată şi Dumnezeu ştie unde. Mi-a spus: „Dany, Dany, draga mea, povestea aceea a rămas atât de departe, ştiu că n-a fost din vina ta, să nu ne mai certăm, să nu crezi că nu-mi mai eşti prietenă” şi alte lucruri ele soiul asta. Desigur, camera mea a fost inundată de lacrimi, îmi era greaţă de mine ca de o bomboană fondantă. Mi-a promis că ne vom vedea foarte curând, că vom încheia o pace fără urmă de resentiment, că-mi va cumpăra de Crăciun o sticlă mare cu parfumul nostru preferat – folosim acelaşi parfum, pentru că la douăzeci de ani am început să mă dau cu al ei – şi apoi vom merge să-l ascultăm pe Bécaud la Olympia, vom cina după spectacol la restaurantul japonez din Montparnasse, vom face o pace de neuitat – încât 8 mai[1], pe lângă ea, sau vagonul de la Rethondes[2] vor părea o nimica toată.

Dar cel mai nimica toată am fost eu, pentru că în următoarele două săptămâni, în afara serii de Crăciun, când ştiam că n-o va putea părăsi pe fetiţă, m-am întors acasă în goană şi n-am mai vrut să ies, de frică să nu scap telefonul ei. N-am mai întâlnit-o decât acum, vineri 10 iulie, când soţul ei m-a dus să lucrez în casa lor.

Dar, ia să vedem, de ce m-a dus la ei? Ca să mă taie de restul lumii o noapte întreagă şi să poată spune după aceea că nu eram la Auteuil, ci pe Naţionala 6, asta-i. Totul, venea să-mi confirme

bănuielile. Am rămas singură de la nouă seara până la două dimineaţa, au avut deci tot timpul, atât unul cât şi celălalt, să acţioneze în voie. Anita nu-mi iertase nimic, nu uitase nimic, ci dimpotrivă. Îmi plătea cu vârf şi îndesat cele întâmplate într-o anumită dimineaţă de mai făcând…

Înnebunitor.

Făcând ce? Asasinând pe un cetăţean pe care apoi să mi-l arunce mie în spinare? Mărturisind soţului ei, ca s-o ajute-să se răzbune, că de mult, când aveam douăzeci de ani rămăsese o noapte în camera mea, ca să servească drept jalnica jucărie la doi prieteni de petrecere cherchelіţi, în timp ce eu, care n-aveam destulă putere asupra ei ca s-o împiedic, am fugit cât am văzut cu ochii?

Şi iată că acum luam totul de la capăt: lacrimile mi-au umplut ochii, dintr-o dată, de nestăpânit, şi nu mai vedeam şoseaua. Îmi spuneam: pot să plâng acum întruna, oricât, dar a fost din vina mea, e adevărat, am lăsat-o cu ei, ameţită de alcool şi de sfidare – da, ştiu că sfidarea mi-era adresată mie – aş fi putut s-o scot de acolo cu forţa, să-i potolesc pe cei doi smintiţi, să chem vecinii, orice, dar tot ce am făcut a fost să fug, având pe deasupra şi convingerea că m-am purtat ca o fată cinstită, că sunt un înger pur şi luminos, într-o lume de porci. Dany Longo, vedeta tânguielilor şi a conştiinţei curate, o iudă roasă de frică. Şi totuşi, eram oare răspunzătoare pentru ea, numai pentru că îi eram prietenă? Ei, da, merit să fiu pedepsită, pedepsită la nesfârşit…

„Opreşte, mi-a spus maica superioară, opreşte!”

Am oprit dincolo de marginea şoselei, la intrarea în Marsilia. Am aşteptat să-mi treacă; la tabloul de bord era mai mult de unu şi jumătate. Jean Le Gueven nu mă mai aştepta şi va trebui, ca să ajung la gara de autobuze, să străbat din nou tot oraşul.

Cum să-ţi închipui că Anita a putut să asasineze pe cineva? Cum să ţi-o imaginezi pe şosea, jucând această sinistră comedie? Se vede că mi-am pierdut minţile de tot.

Chiar gândindu-mă – atât cât poate face un copil întârziat ca mine – nimic nu stătea în picioare. Cum să admiţi că cei doi Caravaille, având un cadavru de ascuns, l-au aşezat, ca să se dezvinovăţească, tocmai în portbagajul *propriei lor maşini?* De altfel, femeia care jucase rolul meu trebuie să fi fost cu adevărat rănită la mâna stângă; deoarece a fost nevoie să fiu şi eu rănită ca să-i semăn. Iar Anita nu era rănită. Cum să admiţi, mai cu seamă – am să mă împiedic tot timpul de asta – că a putut să aleagă tocmai seara de vineri şi locul precis unde să joace rolul meu, în timp ce nici eu singură nu ştiam că voi fi acolo a doua zi?

Puteam tot atât de bine să arunc vina asupra lui Bernard Thorr, sau asupra altui iubit pe care l-am avut, întors acum să trăiască în ţara lui – de cealaltă parte a planetei – sau, de ce nu? – chiar asupra aceluia pe care-l iubesc acum. Pe oricare din aceşti trei domni ai Dany-ei Longo. Sau chiar pe Philippe, care era al patrulea, deşi rău intenţionat. Sau pe vecina de palier (vrea să se extindă şi mă elimină), sau pe o redactoare a agenţiei (este ceva mai puţin mioapă decât mine, dar ţine desigur să fie singura), sau pe toţi aceştia împreună (erau sătui de Dany Longo şi atunci au făcut o asociaţie).

De ce nu, la urma urmei?

Rămânea încă o singură soluţie, singura care rezista până la capăt, dar pe aceea, nicio primejdie, nici nu îndrăzneam să o iau în consideraţie. Mi-a trebuit încă o după-amiază şi o seară întreagă ca să mă conving că eram prinsă în cleştele ei.

* * *

Aveam o întârziere de patruzeci de minute când am ajuns la gara de autobuze, după ce am întrebat care e drumul pe toţi trecătorii pe

care eram gata să-i strivesc la locurile de trecere. Marsiliezii sunt oameni foarte cumsecade. Mai întâi că nu te înjură mai mult ca alţii dacă vrei să treci peste trupurile lor, dar în plus îşi dau osteneala să se uite la numărul de înmatriculare şi, dacă văd că e un 75 (Paris), îşi spun că, desigur, nu trebuie să fie prea pretenţioşi şi îţi fac semn cu arătătorul la tâmplă, aşa, dar fără răutate sau duşmănie, numai ca să facă ceea ce cred ei că trebuie, iar dacă, în clipa aceea le spui: „M-am rătăcit, nu înţeleg nimic din porcăria voastră de oraş, sunt stopuri peste tot care mă pândesc cu duşmănie, iar eu caut gara rutieră de la Saint-Lazare, dacă aşa ceva există”. Atunci te compătimesc, dau vina pe Sfânta Fecioară pentru necazurile tale şi se adună o duzină întreagă să te informeze. Luaţi-o la dreapta şi apoi la stângă şi când o să ajungeţi într-o piaţă cu un arc de triumf, atenţie la troleibuz, sunt nişte ucigaşi, sora soţiei vărului meu s-a lipit de unul şi acum e ea lipită sub piatra mormântului de familie şi aflându-se în cimitirul de la Canet, e prea departe ca să i se aducă flori.

Zâmbetul Gibbs, împotriva oricărei aşteptări, nu plecase. Stătea în picioare, departe de pompele de motorină, sprijinit de spatele unui camion care probabil că era al lui, adăpostindu-se după o pată de umbră, vorbind cu cineva ghemuit lângă o roată. Purta o cămaşă albastră, decolorată, deschisă la piept, un pantalon care şi el trebuie să fi fost albastru şi o şapcă roşie în pătrate, cu calota înaltă, cu un cozoroc neînchipuit de lung, „foarte modern”.

Gara rutieră părea o staţie de benzină, ca şi celelalte, poate ceva mai încăpătoare, ticsită de camioane. Am cotit în unghi drept, m-am oprit scurt la soare, lângă Zâmbetul Gibbs. Mi s-a adresat liniştit, fără bună ziua, fără nimic:

— Ştiţi ce-o să facem? Micul Paul va pleca înainte cu camionul şi noi doi o să-l ajungem din urmă pe şosea. Astfel mă veţi lăsa să

conduc puţin tocătoarea dumneavoastră de kilometri. Şi acum, fără nicio glumă, suntem în întârziere.

Micul Paul era cel ce verifica presiunea cauciucurilor, colegul lui de cabină. Când a înălţat capul să mă întrebe de sănătate, l-am recunoscut numaidecât. Fusesem împreună la Joigny.

Am coborât din maşină. Am avut o mică şovăire din cauza cadavrului din portbagaj, de care nu voiam să mă depărtez şi a cărui duhoare mi se părea că o simt acum când mă oprisem; şovăiala mea, cu toate că foarte scurtă, a fost de-ajuns să-l facă pe Jean cu Somua să-şi piardă zâmbetul. M-am apropiat, am rămas nemişcată în faţa lui câteva secunde şi atunci el a întins mâna dreaptă, mi-a mângâiat obrazul şi mi-a spus:

— E adevărat că trebuie să fie mare beleaua pe care o aveţi. Aţi avut timp să mâncaţi ceva?

I-am răspuns făcând nu din cap. Mâna i s-a mutat pe părul meu, era mult mai înalt decât mine, cu nasul puţin ciudat, cum e cel al boxerilor, ochi întunecaţi şi atenţi, ghiceam că era un om altfel de cum eram eu – puternic, potolit, într-un acord acceptabil cu viaţa – şi numai după atingerea mâinii şi după zâmbetul recăpătat, ghiceai că era bun – nu e vorba potrivită, dar altfel nu ştiu să spun – un om, ce mai atâta vorbă. Cu o şapcă de-o formă de necrezut, cu carouri roşii.

I-a spus micului Paul – mâna i-a coborât pe umăr – e-n regulă, pe curând şi dacă la nu ştiu ce pod nu l-am ajuns, atunci să ne aştepte. Mi-a înconjurat umerii cu braţul ca şi cum i-aş fi fost prietenă de o veşnicie, am trecut strada şi am intrat într-o cafenea, unde mai mulţi şoferi de camion îşi terminau dejunul.

Cei mai mulţi îl cunoşteau pe Zâmbetul Gibbs, a strâns mai multe mâini, s-a oprit să răspundă unuia şi altuia, care îi vorbeau de încărcătură, de preţul pe tonă, de supraîncărcare, tot lucruri pe care nu le înţelegeam. Mă mai ţinea încă cu braţul pe după umeri şi

vedeam în ochii celor cu care vorbea, atunci când mă priveau – eu dădeam afirmativ din cap, cu aerul cuiva care pricepe perfect toate aceste probleme – că se înţelege de la sine că eram a lui. Şi cred că, într-un fel oarecare, nu-mi displăcea. Sunt o zănatecă pro-sclavagistă: îmi închipui că lucrul cel mai plăcut de pe lume e să aparţii cuiva.

Ne-am aşezat aproape de o fereastră care dădea spre stradă, unul în faţa celuilalt, iar eu puteam să văd o parte din Thunderbird în spatele camionului său şi să supraveghez ca nimeni să nu se apropie de portbagaj. Acum nici nu-mi mai păsa. Mă simţeam bine, doream atât de mult să mă simt bine şi să nu-mi mai pese de nimic, şi totul să nu fi fost decât un vis. I-am spus ceva despre şapcă – ceva despre schioarele franceze pe care le-am văzut la televiziune purtând asemenea caschete. A râs, şi-a scos şapca şi mi-a pus-o mie pe cap. Am privit în geamul ferestrei cum îmi vine. Am lăsat-o aşa cum a aşezat-o el, puţin pe spate, pentru că cel puţin de data asta mă găseam nostimă.

În jurul nostru toată lumea părea că mănâncă aceeaşi mâncare, droburi din carne de viţel, pe care Zâmbetul Gibbs le numea „ciocârlii fără cap”. M-a întrebat dacă îmi place mâncarea, s-a întors spre femeia grasă, îmbrăcată în negru, de la tejghea, şi a ridicat arătătorul ca să comande o porţie. Nimeni nu va şti vreodată cum prindeam viaţă în momentele acelea şi cum totul se limpezea. Şi apoi, deodată, întrebarea:

— Ce aveţi la mână?

Am vrut să vorbesc eu înainte ca el să mă fi întrebat. Am vrut să-l întrerup, dar acum era prea târziu. Adăugă apoi, sincer:

— Aveaţi ceva în ziua aceea?

— Tocmai; m-aţi văzut. Aveam bandajul? Vă întreb. Este tocmai ceea ce voiam să aflu.

Tonul meu plângăreţ şi, fără îndoială, tensiunea pe care o citea pe faţa mea l-au derutat. Cred că s-a străduit cât a putut ca să înţeleagă ceea ce am vrut să-i spun, s-a uitat lung la pansamentul meu murdar de pe masă şi a răspuns, aşa cum, în definitiv, era şi de aşteptat:

— Ce să spun? Cred că dumneata trebuie să ştii mai bine.

* * *

Ceilalţi clienţi au plecat unul după altul, Zâmbetul Gibbs a cerut un sfert de vin roze pentru mine şi o cafea pentru el. Din când în când îmi spunea: „Dar mănâncă puţin că se răceşte”. I-am povestit tot de-a fir a păr. I-am spus că sunt funcţionară într-o agenţie de publicitate, că patronul m-a luat să lucrez la el acasă, că a doua zi mi-a încredinţat maşina şi că, dintr-o trăsnaie de-a mea, am ţinut maşina patru zile. I-am povestit toate întâlnirile de pe drum: perechea de la restaurantul de pe autostradă, vânzătoarele de la Fontainebleau, el la Joigny, bătrână care susţinea că mi-am lăsat mantoul la ea, garajistul şi cei doi prieteni ai lui de la staţia unde mi s-a zdrobit mâna, motociclistul de pe şosea, patronii de la hotelul „Renaşterea”. I-am povestit totul, în amănunt, întocmai cum s-a întâmplat. Nu i-am vorbit însă de cadavrul din portbagaj, nici de Philippe Filanteris (deoarece nu era folositor şi mă stânjenea). Mi-am oprit povestirea la Chalon-sur-Saône.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă nimic. M-am dus la Cassis şi am luat o cameră la hotel.

— Mănâncă puţin.

— Nu-mi mai e foame.

S-a oprit şi m-a privit îndelung. Îmi suceam furculiţa prin farfurie şi nu duceam nimic la gură. Şi-a aprins o ţigară – a treia sau a patra de când îi vorbeam. Nu mai era mult până la trei, nu s-a uitat nici o singură dată la ceas. E un băiat subţire, Zâmbetul Gibbs.

Mi-a spus ceva mai înainte, nu ştiu despre ce venise vorba, că nu era înzestrat pentru gândire. Că dacă ştia să scrie şi să citească era şi asta o mare ispravă, că n-a terminat învăţământul primar – tot lucruri de soiul ăsta. Dar pe urmă am văzut că nu trebuia nimic exagerat; când a deschis din nou gura, descoperise singur foarte bine ceea ce fusese denaturat din povestea mea.

— Un lucru nu înţeleg. Acum s-a terminat totul? Eşti liniştită? Atunci de ce atâta îngrijorare?

— Aş vrea să ştii, asta-i tot.

— Dar de. Ce? S-ar putea ca într-adevăr cineva să-şi fi bătut joc de dumneata – eu în niciun caz – dar de ce atâta osteneală, de ce să scormoneşti cerul şi…

— Dar nu mă ostenesc deloc.

— Nu spune asta. Ai telefonat la Joigny şi ai venit până aici numai pentru ochii mei frumoşi? Eu aş vrea să fie aşa. (După un timp:) spune-mi mai bine ce încurcătură ai, haide.

Am ridicat din umeri şi n-am spus nimic. Văzând că nu mănânc, m-a ameninţat că, dacă continui astfel, într-o zi am să zgârii baia cu oasele şi mi-a comandat o cafea. N-am mai vorbit deloc, până ce femeia în negru ne-a adus-o. Atunci i-a spus ei:

— Ascultă, Yvonne, încearcă să obţii la repezeală 2.20 la Joigny. Şi după aceea îmi dai socoteala, că altfel prindem rădăcini aici şi micul Paul a plecat înainte.

Ea a răspuns: oh, ce păcat, apoi încă un lucru de neînţeles cu privire la o plimbare la aer curat şi s-a îndreptat spre telefon. L-am întrebat pe Zâmbetul Gibbs de ce a chemat Joigny-ul.

— Mi-a venit o idee. Garajistul dumitale, poliţistul-motociclist, sunt numai vorbe, vânt. Chiar şi fişa aceea de la hotel, la Chalon, e tot nimic, pentru că n-a, fost scrisă de mâna dumitale, Puteau să-ţi povestească orice. Dar mantoul uitat în ajun la bătrână, la Deux-

Soirs-lès-Avallon e ceva pipăibil, există. Cu asta trebuia început. O să ştim noi îndată dacă e al dumitale. Şi dacă e al dumitale, atunci, am să-ţi spun că eşti cineva care vorbeşte vrute şi nevrute.

Mi-a luat piuitul. Vorbea repede, limpede, îl simţeam puţin iritat. Fără îndoială că era dezamăgit de faptul că-i ascundeam ceva. L-am întrebat atunci pe un ton tânguitor, care merita să fie auzit:

— Vrei să spui că-ţi închipui – nu, e de necrezut – că ar fi posibil ca femeia aceea de pe şosea să fiu într-adevăr eu? Crezi că te mint?

— N-am spus că minţi; sunt sigur că nu.

— Atunci crezi că sunt nebună.

— Nici asta n-am spus. Dar am doi ochi şi te observ. Ce vârstă ai? Douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci?

— Douăzeci şi şase.

— La douăzeci şi şase de ani nu baţi câmpii. Bei mult? Nu, nici nu te-ai atins de roze. Atunci ce? În ziua când te-am văzut, nu trebuia să fi fost mare filozof ca să observ că aveai necazuri. Probabil că acum stai şi mai rău, asta-i tot.

Nu voiam să plâng, nu voiam. Închideam ochii, nu-l mai vedeam, îmi strângeam pleoapele cât puteam de tare, tare de tot. Plângeam totuşi. El mi-a spus cu un glas plin de îngrijorare, aplecându-se peste masă:

— Vezi, nu te mai ţin nervii. Ce se întâmplă? Dacă te întreb, ştii bine că n-o fac ca să te las baltă. Vreau să te ajut. Spune-mi ce se întâmplă.

— Nu sunt eu femeia aceea. Eu eram la Paris. Nu eram eu.

Am redeschis ochii. L-am văzut printre lacrimi cum mă privea, necăjit, atent şi apoi, fie ce-o fi, trebuia s-o spună, n-aveam decât s-o iau cum voiam.

— Eşti foarte drăgălaşă, foarte frumoasă, îmi placi mult, dar nu există trei soluţii. Numai două: ori era într-adevăr altcineva, ori

dumneata. Nu înţeleg cum. Ar fi fost posibil, dar dacă te străduieşti atât ca să fii sigură că era altcineva, înseamnă că nici nu eşti atât de convinsă, în fond, că nu erai dumneata.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am tras una pe obraz cu mâna stângă. Noroc că şi-a ferit capul şi nu l-am ajuns. Am continuat să plâng cu hohote puternice, cu capul în mâini, sprijinită pe masă. Sunt o zărghită foarte pătimaşă.

* * *

La telefon a venit patronul barului din Joigny. Jean s-a prezentat şi a întrebat dacă Sardeaua a plecat. Sardeaua plecase. A mai întrebat dacă erau acolo alţi şoferi de camioane care veneau de la Marsilia. Nu mai era nimeni. Atunci a spus:

— Ascultă, Théo, vrei să cauţi în anuarul tău numărul unei cârciumi din Deux-Soirs-lès-Avallon şi să mi-l dai? (şi către mine, care ţineam un ascultător la ureche:) cum îi cheamă?

— Cei de la staţia de benzină au vorbit de o familie Pacaud. Cred Pacaud.

Patronul din Joigny a găsit numărul, Zâmbetul Gibbs i-a spus că e om cumsecade, salutare, şi a chemat numaidecât Deux-Soirs-lès-Avallon. A trebuit să aşteptăm legătura douăzeci de minute, bând încă o cafea, în deplină tăcere.

La aparat era o femeie tânără. Zâmbetul Gibbs a întrebat-o dacă mai avea mantoul care fusese uitat la ea.

— Mantoul doamnei blonde cu un bandaj la mână? Sigur că-l am. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Un prieten al acelei doamne, care se află lângă mine.

— A mai trecut o dată sâmbătă seara pe aici şi i-a spus soacrei mele că mantoul nu e al ei. Ar trebui să se lămurească.

— Ei, acum nu vă mai enervaţi. Spuneţi-mi, mai curând, cum arată.

— E alb, dintr-o stofă mătăsoasă. E un mantou de vară. Aşteptaţi o clipă. S-a dus să-l caute. Zâmbetul Gibbs şi-a petrecut din nou braţul în jurul umerilor mei. În spatele lui, prin fereastra restaurantului, vedeam Thunderbird-ul nemişcat în bătaia soarelui. Adineauri am fost la toaletă să-mi stropesc obrazul cu apă, să mă pieptăn şi să-mi refac puţin machiajul. Îi dădusem lui Gibbs înapoi cascheta în carouri, care acum se afla în faţa noastră pe tejghea. Femeia cea grasă în negru cotrobăia în sus şi în jos prin sala goală, ştergând mesele şi ascultând pe furiş tot ceea ce vorbeam noi.

— Alo, e alb şi e căptuşit cu un material cu flori mari, a spus femeia de la celălalt capăt al firului. Are un mic guler ofiţeresc. Înăuntru e o etichetă a firmei Franck Fils, strada Passy.

I-am arătat lui Gibbs, cu o mişcare plictisită a capului, că mantoul ar putea fi într-adevăr al meu. Mi-a strâns un umăr ca să-mi dea curaj. Apoi a mai întrebat:

— În buzunare e ceva?

— Domnule, nu mi-am îngăduit să mă uit.

— Ei. Bine, uitaţi-vă acum.

O tăcere. Femeia aceea nevăzută mi se părea foarte aproape, îi auzeam respiraţia şi foşnetul unei hârtii.

— E un bilet de avion Air-France. În sfârşit, ceea ce a mai rămas din el. E ca o copertă de carnet, înţelegeţi, iar foile din interior au fost smulse. Numele scris pe el este Longo, Domnişoara Longo.

— Un bilet de la Paris?

— Paris-Orly, pentru Marsilia-Marignane.

— Are o dată?

— 10 iulie, la douăzeci şi treizeci de minute.

— Sunteţi sigură?

— Doar ştiu să citesc!

— Asta-i tot?

Nu, mai sunt şi alte hârtii, bani şi un lucru de copil, o jucărie. E un mic elefant roz. Apeşi dedesubt şi se mişcă pe sfori. Un mic elefant, da.

Mă lăsasem cu toată greutatea pe tejghea, iar Zâmbetul Gibbs mă susţinea cât putea. În acelaşi timp îi făceam semne cu mâna pansată să continue, că trebuia să continue şi că mă simţeam bine. Aşa că a întrebat:

— Celelalte hârtii ce sunt?

— Dar ce, nu-i de-ajuns ca să-şi recunoască mantoul? La urma urmei, ce vreţi?

— Îmi răspundeţi, da?

— Celelalte hârtii sunt de toate felurile, nu ştiu. E o factură a unui garaj.

— Ce garaj?

Vincent Cotti, bulevardul Raspail, la Avignon, 723 de franci. E datată tot din 10 iulie. Maşina reparată este de-o marca americană pe care nu ştiu s-o citesc, numărul maşinii e 3210RX75.

Zâmbetul Gibbs şi-a întors mai întâi privirea spre fereastră, ca să se uite la numărul Thunderbird-ului, dar de unde eram noi, nu putea fi văzut şi m-a întrebat din ochi. Am făcut semn că acesta era şi am pus ascultătorul la loc. Nu voiam să mai ascult. Am reuşit să ajung până la un scaun şi să mă aşez. Ceea ce s-a mai întâmplat după aceea e destul de tulbure în memoria mea.

Mă simţeam ca golită pe dinăuntru. Zâmbetul Gibbs a mai vorbit timp de câteva minute la telefon. Dar nu cu femeia, ci cu un automobilist, un german cred, care trăgea acolo un păhărel împreună cu familia, în cursul unei opriri. Zâmbetul Gibbs se chinuia să se facă înţeles.

Mai târziu a venit în faţa mea şi mi-a cuprins obrazul între mâini. Treceam numai printr-un moment de absenţă. Am încercat să-i

zâmbesc. Vedeam că acum era mai convins. Mi se părea că îl cunosc de foarte multă vreme. Şi pe grăsana aceea în negru, din spatele lui, care nu scotea nicio vorbă. Băiatul mi-a spus:

— Mă gândesc la un lucru. Cineva a putut intra la dumneata, în timp ce nu erai acolo, şi ţi-a furat mantoul. Era acolo?

Am clătinat din cap. Nu mai ştiam. Zâmbetul Gibbs spunea că nu era înzestrat pentru gândire, dar eu ar trebui să încetez să-mi mai povestesc năzbâtii. Pe uşa mea din strada Grenelle se aflau două broaşte, iar uşa era foarte solidă. Nu se putea pătrunde la mine fără s-o fărâmi cu toporul şi să trezeşti toţi vecinii. Ideea era valabilă pentru mantou, dar şi pentru telegrama către Maurice Kaub. Trebuia să încetez să mai ocolesc adevărul.

* * *

Ce oră să fi fost? Ce oră era acum? Mă plimb dintr-o odaie în alta, în casa aceea în care, de fapt, începuse totul, umblu, mă învârtesc în jurul camerelor. Din când în când dau deoparte perdeaua unei ferestre şi mă uit la punctele luminoase din noapte. La un moment dat, am încercat chiar să le număr. Altădată – cea mai mare parte din timp – rămâneam întinsă pe o canapea de piele, cu puşca în braţe, lipită de mine, la lumina unei lămpi ce ardea în vestibul.

Maica superioară nu-mi mai spunea nimic. Nici eu nu-mi mai spun nimic. Îmi repet numai cântecul acela de pe vremea când eram mică: păr deschis, ochi întunecaţi, suflet negru, rece-i ţeava puştii mele. Mereu, mereu.

Dacă vine cineva să mă aresteze, am să-l ochesc liniştită din semi-întuneric, am să ţintesc la cap, oricine ar fi. Doar o flacără, totul e limpede.

Voi încerca să-l omor dintr-o lovitură, ca să economisesc gloanţele. Ultimul va fi pentru mine. Voi fi regăsită eliberată, cu ochii goi deschişi asupra vieţii mele adevărate, în taiorul alb pătat cu roşu,

plăcută, curată şi frumoasă cum aş fi vrut să fiu întotdeauna. Îmi voi fi acordat un răgaz de sfârşit de săptămână ca să fiu altcineva şi asta-i tot; nu izbutisem, pentru că nu izbuteam niciodată nimic. Niciodată nu-ţi atingi ţelul.

* * *

Am înaintat foarte repede pe-un drum pe care el îl ştia pe dinafară. Era neliniştit şi, desigur, destul de încurcat de acea convorbire telefonică cu Deux-Soirs-lès-Avallon, dar ghiceam în acelaşi timp la el şi plăcerea de a conduce o maşină nouă, o bucurie simplă, copilărească, iritantă. Îşi pusese din nou pe cap şapca roşie în carouri. Conducea aproape tot timpul cu toată viteza, cu reflexe bune şi hotărârea precisă a unui profesionist.

În timpul unei treceri printr-un oraş – cred că Salon – a profitat de faptul că a trebuit să încetinească pentru a-şi scoate o ţigară din buzunarul cămăşii. Mi-a vorbit câte ceva. Nu despre pardesiu, nici despre aventura mea, ci de el, de copilărie, de ocupaţia lui. Fără îndoială că o făcea ca să mă ajute să uit un timp ceea ce mi se întâmplă. Am aflat că e născut din părinţi necunoscuţi, că a fost primit la Asistenţa Publică, iar apoi, pe la zece ani, luat să fie crescut de o ţărancă din împrejurimile Nisei, pe care o numea „mamă”. Părea să aibă pentru ea o adevărată veneraţie.

— Avea o fermă mai sus de Puget-Théniers. Cunoşti cumva locurile? Mă simţeam tare bine acolo. La moartea soţului, aveam optsprezece ani, ea a vândut totul şi astfel mi-am început eu viaţa. Mai întâi am avut un Renault vechi, cu care căram apă minerală la Vals. Ca să câştigi un ban trebuia să faci drumuri cu nemiluita şi tot nu ieşeam la socoteală, dar ştii, am eu aerul cam fluşturatec. Dar când e vorba să muncesc din răsputeri, nu mă dau înapoi. Acum am camionul Somua şi un altul Berliet, care lucrează în Germania, condus de un prieten de la Asistenţă, unul care îmi e ca un frate; şi-

ar lăsa tăiate mâinile una câte una pentru mine şi tot n-ai putea să scoţi de la el o vorbă împotriva mea. Se numeşte Baptistin Laventure. Şi el vrea să fie cineva. Nu ţi-am spus? Am hotărât să devenim amândoi miliardari. El crede că aşa am duce-o mai bine.

Mergea din nou cu o sută şaizeci, la oră. Tăcea. Mai târziu l-am întrebat:

— Jean Le Gueven e un nume breton?

— Aş, de unde, sunt născut în Aveyron. Am fost găsit, ca în cele două orfeline, pe treptele unei biserici. E un nume care mi-a fost dat. A fost luat dintr-un ziar oarecare.

— Dar pe mama dumitale adevărată n-ai regăsit-o niciodată?

— Nu. Nici n-am căutat-o. Şi, la urma urmei, cum să afli cine te-a făcut şi pe urmă te-a părăsit? Toate-s nişte poveşti.

— Şi acum nu-i porţi pică?

— Cui? Ei? Ca să ajungă să-şi părăsească copilul, bănuiesc că a avut şi ea nişte încurcături. Şi apoi, principalul e că exist, şi ea mi-a dat această existenţă. Sunt mulţumit aşa cum sunt.

N-am mai vorbit deloc până la podul acela cu mai multe benzi, de pe Durance, pe unde trecusem în ajun cu Philippe. Somua ne aştepta acolo, în plin soare, tras la marginea şoselei. Zâmbetul Gibbs a oprit maşina în spatele camionului şi apoi am coborât. Micul Paul adormise pe banchetă, în cabină. Deşteptându-se la zgomotul portierei deschise, i-a zis lui Gibbs: săracul de tine, n-o să izbutim în ruptul capului să încărcăm în seara asta la Pont-Saint-Esprit, iar mâine totul va fi, închis.

— O să ne descurcăm, i-a răspuns Zâmbetul Gibbs. Facem noi patruzeci, de kilometri până la ora şase şi apoi am să le strecor un bacşiş ca să rămână ceva mai târziu. Nu-ţi mai face griji, culcă-te la loc.

M-a lăsat pe marginea şoselei, lângă maşină, spunându-mi:

— Am vorbit cu un turist, adineauri, la cafeneaua din Deux-Soirs-lès-Avallon, să coboare cu pardesiul dumitale. Socotea că va fi pe la Pont-Saint-Esprit în jurul orei nouă, nouă şi jumătate şi i-am dat întâlnire într-o cârciumă. Dacă eşti de acord, după ce am să termin de încărcat, aş putea să te regăsesc pe aici, la Avignon. De acord?

— Nu mai mergi la Paris?

— Ba da. Am să mă aranjez cu micul Paul. Voi găsi cu siguranţă un prieten cu care să-l ajung din urmă ceva mai departe. Poate că nu ţi-e pe plac să rămâi pe aici, până seara?

Am clătinat din cap, în semn că nu. Mi-a dat deci întâlnire la Avignon, într-o braserie din faţa gării, la ora zece şi jumătate. Mi-a vârât cascheta în mâini, ca în felul acesta să nu uit de el. Ai să vezi, totul se va lămuri.

L-am privit îndreptându-se spre camion. Avea o pată mare de năduşeală pe spate, o pată mare, de un albastru ceva mai închis decât restul cămăşii. L-am ajuns din urmă şi l-am apucat de un braţ. Nu prea ştiam ce voiam să-i mai spun. Am rămas în faţa lui ca o idioată. Atunci el a clătinat din cap şi mi-a mângâiat obrazul cum mai făcuse şi la gara rutieră. Mi-a spus, stând cu faţa lui negricioasă în bătaia soarelui:

— La zece şi jumătate, deci, de acord? Ştii ce ar trebui să faci până atunci? Să mergi mai întâi la un doctor din Avignon ca să-ţi pună un pansament curat. Şi apoi să intri într-un cinema, n-are importanţă în care şi, dacă vei ieşi prea devreme, să intri în altul. Încearcă să nu te mai gândeşti la nimic înainte de întoarcerea mea.

— De ce te porţi atât de frumos cu mine? Vreau să spun că nu mă cunoşti, îţi încurc toată munca şi totuşi eşti atât de drăguţ, de ce?

— Nu-ţi dai seama cât eşti de fermecătoare. Şi apoi ai o cascheta grozavă.

Mi-am pus-o pe cap.

După ce camionul a dispărut din faţa mea, departe, pe şosea, am coborât cozorocul cu dosul palmei bandajate şi mi-am făgăduit să scot la lumină toată povestea asta, într-un fel sau altul, încă înainte de a-l revedea şi apoi, Dumnezeu mi-e martor, îl voi ajuta să devină miliardar împreună cu Baptistin Laventure, chiar dacă va trebui să fac pentru asta ore suplimentare tot restul vieţii mele.

* * *

Avignon.

Soarele îmi arde întruna ochii. Am văzut redute crenelate, o deschidere spre o stradă lungă, mărginită cu terase de cafenele, unde drapelele arborate pentru 14 iulie formau un tunel multicolor, fără sfârşit. Înaintea mea se aflau alte maşini, mergând uneori pe două rânduri. Priveam pe trotuare trecători care-şi purtau pecetea naţionalităţii pe chip, germani, englezi, americani cu braţe şi picioare de culoarea roşie a cărămizii, cu rochii atât de străvezii încât toate femeile păreau să umble goale şi străbăteam între imobile zone de umbră prietenoasă şi de lumină orbitoare – încât nu mai ştiam unde sunt; maică superioară, unde mă aflu?

Am găsit bulevardul Raspail mergând pe strada aceasta şi apoi luând-o la stângă. Am dezlănţuit în spatele meu un concert de claxoane atunci când am vrut să virez. Nu-mi aduceam aminte numele garajului despre care vorbise tânără aceea la telefon, de la Deux-Soirs-lès-Avallon – ci numai numele bulevardului. Am înaintat vreo trei sute de metri privind cu atenţie când pe un trotuar, când pe celălalt. Am zărit firma pe care o căutam deasupra unei marchize vopsite în galben-deschis: *Vincent Cotti, concesionar Ford şi orice mărci străine.* Alături se afla un hotel, hotelul Anglia, în faţa căruia un bărbat şi o femeie extrăgeau, cu mare greutate, valizele dintr-o maşină sport, în timp ce un câine cu urechile blegite se oprise din plimbare pentru a-i privi.

Am oprit în faţa garajului. Un bărbat, aflat sub boltă, demonta o roată. A întors capul, a zărit Thunderbird-ul şi, în timp ce coboram, mi-a spus, îndreptându-se pe ambele picioare, cu un puternic accent provenţal:

— Oh, tot nu merge? Nu-i cu putinţă!

M-am apropiat de el, cu geanta în mâna dreaptă, cu cascheta pe cap, în taiorul pe care-l simţeam mototolit, lipit de mine de sudoare, luptând împotriva senzaţiei că eram sleită de puteri, jalnică. Era un om scund, îmbrăcat într-o salopetă cu fermoar, închisă până-n gât, cu ochi decoloraţi, aproape galbeni, şi cu sprâncene groase, blonde, foarte stufoase. L-am întrebat:

— Cunoaşteţi această maşină?

— Dacă o cunosc? Am ţinut-o timp de două săptămâni şi i-am demontat tot motorul. N-am văzut multe maşini atât de bune, credeţi-mă. Dar ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, totul e în regulă.

— Nu trage?

— Ba da, trage. Îl cunoaşteţi pe proprietarul maşinii?

— Domnul de Villeneuve? Nu prea. Dar de ce?

— Ar dori o copie a facturii pe care i-aţi făcut-o. Se poate?

— Ah, bun, vrea o copie. De ce? A pierdut-o pe cealaltă? Vedeţi dumneavoastră, chestiile astea duc de râpă comerţul, nu se mai termină niciodată.

M-a condus de-a lungul garajului în care lucrau mai mulţi mecanici, până la o cuşcă cu geamuri, în care stăteau două femei în bluze galbene. Ne-am uitat toţi patru într-un registru. Erau cu toţii foarte binevoitori, nebănuitori. Una din cele două femei, o brună de vreo treizeci de ani, cu nişte sâni mari, albi, sub bluza mai mult decât întredeschisă, a înţeles „după accentul meu” că sunt pariziană, mi-a povestit că a stat cinci ani la Paris, dar că nu s-a „simţit bine” acolo,

pentru că oamenii sunt ca nişte sălbatici, nimeni nu spune o vorbă cuiva. Am văzut cu ochii mei că un anume Maurice Kaub a lăsat Thunderbird-ul în garaj, la sfârşitul lunii iunie, pentru Dumnezeu ştie ce fel de pană la culbutor şi cutia de viteze automată. A venit s-o ridice în seara de 10 iulie, plătind 723 de franci în numerar.

Femeia care mi-a vorbit a devenit bănuitoare cea dintâi, atunci când am cerut să-l văd pe acela sau pe aceea care l-a primit pe proprietarul maşinii. Mi-a răspuns cu priviri întunecate şi buzele groase:

— Ce treabă aveţi cu Roger? Cereţi o factură, nu? O aveţi? Atunci? Şi, mai întâi, cine sunteţi dumneavoastră?

S-au dus totuşi să-l caute. Era un tânăr destul de înalt, de puternic, cu chipul împestriţat cu pete de ulei pe care şi le-a şters cu o cârpă murdară. Îşi aducea bine aminte de M. Kaub, care venise să ridice Thunderbird-ul vineri seara, da. Era pe la nouă şi jumătate, poate zece. Telefonase dimineaţa de la Paris, pentru a fi sigur că maşina va fi gata şi că va găsi pe cineva la garaj.

– Dacă am înţeles bine, venea să-şi petreacă aici sfârşitul de săptămână. Mi-a spus că avea o casă la Villeneuve; dar ce altceva aţi vrea să mai aflaţi?

N-am găsit nimic să-i răspund. Erau patru în jurul meu, în cabina aceea în care am simţit deodată că îmi lipseşte aerul. Femeia brună se uita cu atenţie la mine, din cap până-n picioare. Am rostit: „Nimic, mulţumesc” şi am ieşit grăbită. M-au urmărit cu ochii până ce am străbătut garajul, iar privirile lor mă stânjeneau într-atât, încât voiam să scap de ele cât mai repede cu putinţă şi de aceea, nici n-am băgat de seamă un cauciuc lăsat în voia lui sub poartă şi am făcut un număr de acrobaţie marca „Dany Longo”, un dublu looping şi aterizare pe patru labe: câinele cu urechile blegite, din faţa hotelului Anglia, a început să urle ca un nebun după ajutor.

* * *

La Villeneuve am văzut arcade cenuşii, străzi înguste cu pavele mari, curţi în care oamenii îşi uscau rufele şi apoi, într-o piaţă mare plină de ghirlande cu lampioane pregătite pentru balul din seara aceea, cortegiul unei nunţi. Am tras maşina deoparte la trecerea lui. Mireasa, înaltă, brună, cu capul gol, ţinea un trandafir roşu în mâna dreaptă. Partea de jos a rochiei era mânjită cu ţarină. Toată lumea părea să fi băut foarte mult. Am trecut prin cortegiu ca să intru într-o tutungerie pe care o văzusem în faţa mea, iar doi bărbaţi m-au apucat de braţ ca să mă ducă să dansez la nuntă. Le-am mulţumit şi, cum am putut, m-am degajat. Clienţii din tutungerie ieşiseră în prag ca să-i dea curaj miresei. M-am pomenit deodată într-o sală goală, în faţa unei doamne blonde înduioşată de propriile ei amintiri, care stătea la casă. Mi-a arătat drumul spre domeniul Saint-Jean, pe şoseaua Abbaye. Am băut un suc de fructe, am cumpărat un pachet de Gitane şi am aprins una. Nu mai fumasem de o mie de ani. Femeia m-a întrebat:

— Sunteţi o prietenă a domnului Maurice?

— Nu, în sfârşit, să spunem că da.

— Văd că v-a împrumutat maşina.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi?

— Pe domnul Maurice? Aşa şi-aşa: bună ziua, bună seara. Uneori merge la vânătoare cu soţul meu. Azi e acasă?

N-am ştiut ce să răspund. Pentru prima dată m-am întrebat dacă necunoscutul din portbagajul Thunderbird-ului era Maurice Kaub sau altcineva. Am clătinat în aşa fel capul, încât putea să însemne orice. Am plătit, i-am mulţumit frumos şi am plecat. M-a chemat înapoi ca să-mi spună că am uitat restul pe tejghea, ca şi cascheta, Gitanele şi cheile maşinii.

* * *

Domeniul Saint-Jean era un portal din fier forjat, o alee lungă de asfalt roz, o casă mare scundă, cu un acoperiş de olane, pe care-l zăream printre plantaţiile de viţă şi chiparoşi. Pe aceeaşi şosea se mai aflau şi alte proprietăţi, situate cu mult deasupra Villeneuve-ului, ca nişte turnuri de veghe ale unei fortăreţe, dar n-am văzut pe nimeni, până ce, în timp ce mă aflam în faţa portalului, o voce în soarele după-amiezii m-a făcut să mă întorc:

— Nu-i nimeni, domnişoară. M-am dus să mă uit de trei ori.

Era o fată blondă, de vreo douăzeci de ani, care se apleca din cealaltă parte a şoselei, pe deasupra unui zid de piatră: un chip destul de drăgălaş, triunghiular, cu ochii de culoare deschisă.

— Îl căutaţi pe domnul Maurice Kaub?

— Da, pe Maurice Kaub.

— Nu e aici. (Mângâindu-şi cu arătătorul năsucul ei puţin rotunjit la vârf:) dar să ştiţi că puteţi intra, e deschis peste tot.

În momentul când mă apropiam de ea, în timp ce-şi termina fraza, s-a ridicat deodată pe zid, îmbrăcată într-o rochie roz cu o fustă de culoare nedefinită, largă în jurul coapselor lungi, bronzate şi mi-a întins braţele spunându-mi:

— Vreţi să mă ajutaţi să cobor?

Am ajutat-o cât am putut mai bine, prinzând-o de un picior şi de mijlocel. A atins pământul cu picioarele ei goale, chiar în faţa mea. Era ceva mai mică decât mine, cu un păr lung, însorit, ca în filmele suedeze. Nu era nici suedeză, nici avignoneză, ci născută la Cachan (Seine), studentă la Aix-en-Provence şi se numea Catherine (Kiki) Aupieu. („Să nu începeţi cu bancurile, pentru că am auzit de-acum toate glumele ce se pot face pe seama numelui meu şi asta mă scoate din minţi”.) Mi-a spus toate astea foarte repede, precum şi alte multe lucruri (că taică-său lucra în construcţii ca şi domnul Maurice, că era „încă fecioară, dar teribil de nimfomană, ceea ce, evident, din punct

de vedere psihologic, era o mare bazaconie”), fără să mă lase şi pe mine să scot un cuvânt şi apoi se îndreptă spre Thunderbird. A oftat de mai multe ori, mi-a povestit că se urcase acum câteva săptămâni în maşina aceea, în iunie, cu domnul Maurice. El a lăsat-o să conducă până la Forcalquier, pe întuneric şi că, desigur, la înapoiere, avea un simţământ ciudat, în sfârşit, destul de deşucheat, dar el s-a purtat foarte corect, căci domnul Maurice n-a profitat de împrejurare ca să facă ordine în contradicţiile ei psihologice. M-a întrebat dacă îi purtam pică.

— De ce?

— Sunteţi prietena lui, nu?

— Mă cunoaşteţi?

Din nou mă aflam aproape de ea şi i-am văzut obrajii îmbujorându-se. Mi-a spus:

— V-am văzut într-o fotografie. Vă găsesc foarte, foarte frumoasă. Să ştiţi că e adevărat. Ca să vă spun drept, eram sigură că o să veniţi. Dacă am să vă spun ceva o să râdeţi de mine? În realitate sunteţi încă şi mai frumoasă.

Era trăsnită. Aveam de-a face cu o trăsnită.

— Da, spuneţi-mi în sfârşit, mă cunoaşteţi?

— Oh, trebuie să vă fi văzut venind uneori. Cu siguranţă. Îmi place mult cascheta pe care o aveţi.

Mi-au trebuit câteva minute ca să-mi limpezesc gândurile şi să-mi dau seama cum să mă apropii de ea. În acest timp m-am instalat la volan şi i-am spus să deschidă portalul. L-a deschis. Când a revenit spre mine am întrebat-o ce făcea acolo. Locuia în timpul vacanţei cu mătuşa ei, într-o casă care nu se vedea de pe şosea, în spatele colinei. Am mai întrebat-o de ce era atât de sigură ca nu se afla nimeni la Maurice Kaub. A şovăit (mângâierea aceea a nasului ei scurt cu arătătorul era probabil un tic) şi apoi mi-a răspuns:

— La urma urmei nu trebuie să fiţi geloasă. Ştiţi doar cum e domnul Maurice.

Sâmbătă după-masă condusese până la el pe o altă doamnă, care venea de la Paris, o roşcată care apare la televiziune, aceea care spunea: *„Mundenant, malame, de la gaidée, du curr"*, Marité Cutare. La Kaub totul era deschis şi nu se afla nimeni. Steaua de televiziune plecase, s-a întors ceva mai târziu, dar n-a mai găsit pe nimeni. Atunci a plecat cu adevărat, cu umerii prăbuşiţi, pe nişte tocuri ca picioroangele şi cu valiza ei din piele de telespectator într-o mână. Am întrebat:

— Nu-i niciun personal de serviciu, nimeni?

— Azi-dimineaţă când m-am întors acolo, n-am văzut pe nimeni.

— V-aţi întors acolo?

— Da, mă obseda. Domnul Maurice a venit vineri seara, de asta sunt sigură, doar l-am auzit. Dar mai este ceva care nu-mi dă pace, dar e cu siguranţă o prostie.

— Ce anume?

— Ei bine, vineri seara s-au tras focuri de carabină în casa asta. Mă aflam în livada de măslini, în spate. Trei focuri. Ştiu că tot timpul se ocupa de armele lui, dar era mai târziu de zece şi asta m-a neliniştit.

— Şi, pur şi simplu, nu v-aţi dus să vedeţi ce e?

— Nu eram singură în clipele acelea. Ca să vă mărturisesc totul, mătuşa mea a fost tânără încă înainte de vremea lui Matusalem şi azi, dacă vreau să mă giugiulesc şi eu cu cineva, trebuie s-o fac în mijlocul naturii. Nu prea păreţi să înţelegeţi. Urmăriţi vreo idee sau faceţi pe femeia nepăsătoare şi infailibilă?

— Nu, înţeleg, înţeleg foarte bine. Cu cine eraţi?

— Cu un băiat. Dar ia spuneţi, ce aveţi la mână? Să nu-mi răspundeţi ca Bécaud, că mă sinucid.

— N-am mare lucru, vă asigur. Dar de sâmbătă n-a mai venit nimeni?

— Ştiţi, nu stau să fac toată vremea pe portăreasa. Am şi eu o viaţă personală foarte plină.

Un obraz triunghiular, ochi foarte albaştri, o rochie roz foarte întinsă pe sânişorii ei ascuţiţi – avea în ea o vioiciune care-mi plăcea, dar mă întrista, nu ştiu de ce. I-am spus:

— Ei bine, mulţumesc şi la revedere.

— Să ştiţi că puteţi să-mi spuneţi Kiki.

— La revedere, Kiki.

În timp ce reveneam pe aleea de bitum roz, am văzut-o în retrovizor desculţă, cu părul blond, frecându-şi din nou nasul cu arătătorul, căţărându-se apoi pe zidul de pe-care o ajutasem să coboare.

* * *

Cele ce urmează, sfârşitul călătoriei către mine însămi, s-au petrecut acum trei sau patru ceasuri, nu mai ştiu precis când. Am intrat în casa lui Maurice Kaub, care era deschisă, pustie, tăcută şi familiară, da, atât de familiară, încât am înţeles, încă de la uşă, ceea ce sunt. N-am părăsit-o. Aştept în beznă, cu puşca în braţe, lungită pe canapeaua de piele, răcoritoare pentru picioarele mele goale – iar când simt că locul s-a încălzit din nou, îmi caut altul mai rece.

Când am intrat, interiorul casei semăna în mod foarte ciudat cu ceea ce-mi rămăsese mie în amintire – sau în imaginaţie – despre casa lui Caravaille. Lămpile, covoarele cu animale fabuloase din antreu, camera în care mă găsesc, pe toate le cunoşteam. Am văzut apoi, pe perete, un ecran din geam mat şi când am apăsat pe un buton electric, a apărut un port de pescari, apoi un altul şi încă unul: erau diapozitivele în culori. Am ghicit că erau Agfacolor, pentru că

de prea multă vreme am de-a face cu comediile acestea, ca să mă mai pot înşela asupra calităţii unui roşu.

Uşa unei camere, învecinate era deschisă. Acolo, aşa cum mă aşteptam, se afla un pat foarte încăpător, acoperit cu blană albă, iar pe peretele, din faţă, lipită pe o ramă de lemn, fotografia alb-negru a unei fete în întregime goală, o fotografie foarte frumoasă, pe care se vedeau până şi porii pielii. Fata nu stătea de-a curmezişul unui fotoliu, ci în picioare, cu spatele, iar partea de sus a corpului şi obrazul erau întoarse spre obiectiv. Nu era Anita Caravaille şi nicio alta pe care să dau vina. Eram eu.

Am aşteptat să mă opresc din tremurat, mi-am schimbat pe îndelete ochelarii – foarte pe îndelete – cu degetele ca paralizate şi cu o greutate moale, greţoasă, care simţeam că îmi umplea din ce în ce mai mult pieptul. Am verificat dacă era gâtul meu, umerii mei, picioarele mele, precum şi dacă nu era vorba de un montaj. Şi în treburile astea mă pricep prea bine ca să mă pot înşela. Şi apoi, m-a cuprins un simţământ de o certitudine monstruoasă şi mi-am dat foarte bine seama că eram eu.

Cred că am rămas mai mult de o oră aşezată pe patul acela, în faţa fotografiei, fără să mă pot gândi la ceva, fiindcă după aceea a trebuit să aprind o lampă deoarece se lăsase întunericul.

Am făcut atunci un lucru prostesc, de care mi-e ruşine; mi-am descheiat fusta şi, îndreptându-mă spre o uşă unde ştiam că am să dau de o sală de baie – nu era podită cu pătrate negre, cum credeam, ci cu roşii şi portocalii – foarte încăpătoare, cu o oglindă şi m-am uitat să văd dacă trupul meu era chiar al meu. O scenă prostească în tăcerea acelei case pustii, eu, cu fusta căzută la picioare, cu chiloţii lăsaţi, întâlnind deodată propria mea privire, de unde se scursese orice licărire de viaţă, o privire părând străină în spatele ochelarilor,

o privire mai pustie decât această casă, şi totuşi eram eu, neîndoielnic eu.

M-am îmbrăcat la loc şi m-am întors în camera cu fotolii de piele neagră. În trecere am privit din nou fotografia. În măsura în care mai puteam avea oarecare încredere în minţile mele, îmi dădeam seama că aceasta fusese făcută la mine acasă, în strada Grenelle. Am fost luată la jumătatea distanţei dintre patul şi dulapul meu de haine, capul mi-era întors cu un zâmbet în care era cu neputinţă să nu citeşti duioşia, sau dragostea, nu ştiu întocmai.

Am aprins şi alte lămpi, am deschis mobile şi am vizitat etajul. Sus, am dat peste un fel de laborator fotografic, iar într-un sertar, am găsit alte două fotografii mari ale mele, mai puţin luminoase, printre alte zeci de poze ale unor fete tot goale, pe care nu le cunoşteam. Pe fotografiile din sertar nu eram îmbrăcată, ci numai pe jumătate dezbrăcată. Într-una eram cu sânii goi şi-mi scoteam ciorapii, aşezată pe marginea căzii din baie, cu o privire absentă. În cealaltă, luată din faţă, cu obrazul uşor înclinat, cu jumătatea de sus a corpului acoperită cu o bluză, pe care am aruncat-o de cel puţin doi ani, eram dezgolită de la talie în jos. Am rupt în bucăţele aceste două fotografii, ţinându-le lipite de mine, pentru că nu mă puteam servi de mâna stângă. N-am putut să n-o fac. Cred chiar că m-am simţit mai bine.

Apoi, în alte camere, am deschis dulapurile şi m-am întâlnit cu mine peste tot. Am găsit combinezoane de-ale mele, un pulover vechi cu gulerul rulat, un pantalon negru, precum şi două rochii care erau tot ale mele. Apoi am mai găsit, lângă un pat cu aşternutul desfăcut, ale cărui cearşafuri erau încă pătrunse de parfumul meu, un cercel pe care l-am recunoscut, nişte note scrise de mine, o curea bărbătească, din piele, foarte lată, care însă nu-mi reamintea nimic.

Am adunat tot ce-mi aparţinea – dar am uitat pachetul, Dumnezeu ştie unde, pe când coboram – şi m-am întors în camera în care mă aflu acum. Pe zid, în faţa ecranului luminos, se găsea un rastel de puşti, conţinând mai multe arme. Am observat atunci pe podea, în mijlocul mochetei bleumarin, un dreptunghi mare, cu mult mai puţin decolorat decât restul, ca şi cum în locul acela s-ar fi găsit un covor, care fusese luat. Pe un scaun, un costum bărbătesc, tot bleumarin, era aşezat cu grijă, cu pantalonul de-a curmezişul scaunului şi haina pe spătar. Am scos dintr-un buzunar al hainei portvizitul lui Maurice Kaub. Fotografia de pe permisul de conducere mi-a dovedit că era vorba într-adevăr de bărbatul cu umerii obrajilor proeminenţi, cu părul lins, care putrezea în portbagajul Thunderbird-ului. Nu aveam despre el nicio altă amintire, iar conţinutul portvizitului, pe care l-am scotocit cu grijă, nu mi-a adus aminte de nimic altceva.

Am văzut la intrare un telefon. Am scos din geantă hârtiuţa unde notasem numărul hotelului lui Caravaille, la Geneva. L-am cerut. Mi s-a răspuns: „Trebuie să aşteptaţi o oră”. Am ieşit, m-am urcat în maşină, am adus-o în spatele casei, lângă un fel de hambar unde se găsea un tractor, nişte furci şi un teasc mare. Era întuneric şi mi-era foarte frig. Tremuram întruna. Totuşi îmi plăcea frigul şi eram ţinută în picioare de un fel de furie, de îndârjire, de un fel de nerv necunoscut care-mi dădea o mare siguranţă în mişcări. Cred că, cu toată zăpăceala ce domnea în capul meu, aveam un foarte ciudat simţământ că judecam bine şi repede.

Am deschis portbagajul, nu m-am gândit la duhoarea care putea fi înăuntru, nici la durerea care îmi săgeta tot braţul stâng, l-am apucat cu ambele mâini pe omul învelit în covor şi am tras de el din răsputeri, până când cea mai mare parte a corpului său atârna afară din maşină. Apoi l-am târât în hambar. L-am aşezat în fund, lângă

un zid şi l-am acoperit, mai întâi cu covorul, şi apoi cu tot ce am găsit la îndemână, scânduri, coşuri de papură, scule. Ieşind de acolo am închis ambele canaturi ale uşii care scârţâia. Îmi amintesc de acest scârţâit, precum şi că aveam puşca cu ţeava neagră pe braţul drept, că nu voiam să mă despart de ea nici atât cât să închid uşa, că nu voiam s-o mai las din mână pentru nimic în lume.

Mai târziu, după ce am adus din nou Thunderbird-ul în faţa casei, când totul era tăcut şi întunericul se lăsase de mult, telefonul sună pe neaşteptate. Mă aflam în picioare lângă un zid, foarte aproape de aparat, eu ochii închişi, cu puşca sprijinită pe braţul stâng, aşteptându-mi ultima şansă de a nu mă prăbuşi în ghearele nebuniei. N-am avut decât de întins, mâna ca să ridic receptorul. Un glas de femeie mi-a spus:

— Aveţi Geneva, vorbiţi.

Am mulţumit. Încă mai puteam vorbi. Alt glas: Hotelul „Beau Rivage". Am întrebat dacă doamna Caravaille era acolo. Da, era acolo. Apoi încă un glas – mirat, vioi, amical – cel al Anitei. În clipa aceea am izbucnit în lacrimi şi mai aveam o singură nădejde – sau nevoie de nădejde – mai violentă decât oricare alta simţită vreodată.

I-am vorbit Anitei cum aş fi făcut-o înainte de a fi intrat în această casă şi chiar cum aş fi făcut-o cu ani înainte, când aveam amândouă câte douăzeci de ani, înaintea acelei nopţi de mai când eu nici n-am încercat s-o ajut, în timp ce ea aluneca în braţele unui fel de nebunie, înaintea acelor zori de mai când am găsit-o la mine, hohotind pentru prima dată în faţa mea, trezită din beţie, strivită de dezgust, în zorii, aceia când m-am scuturat de orice răspundere pentru tot ceea ce ajunsese ea să facă – „Dar de ce m-ai lăsat, spunea ea întruna, ca o rugăciune fără sfârşit, de ce m-ai lăsat?" – atunci când n-am avut nici cel puţin curajul s-o ascult, când am lovit-o cât am putut ca să tacă odată din gură şi am azvârlit-o afară.

I-am spus la telefon Anitei, care nu înţelegea nimic din povestea mea, cerându-mi să repet de trei ori aceleaşi fraze, că reţinusem Thunderbird-ul din momentul când venisem să lucrez la ea, în vila din Montmorency. Îmi răspunse că n-avea niciun Thunderbird, că nici nu ştia ce înseamnă aceea şi nu izbutea să înţeleagă cuvântul prin telefon. Ceea ce auzea şi înţelegea erau hohotele mele şi-mi spunea: „Doamne, dumnezeule, Dany, dar unde te găseşti? Dany, ce ţi s-a întâmplat?" Afirma că nu mă mai văzuse din săptămâna dinaintea Crăciunului, când ne-am certat într-o cafenea din piaţa Operei. N-a locuit niciodată în vila Montmorency – „Dumnezeule, Dany, dar nu e vorba de o farsă? Spune-mi că e o farsă! Ştii doar bine unde locuiesc!" Ea locuia în bulevardul Mozart, bulevardul MOZART şi, de altfel, dacă Michel te-ar fi adus pe tine să baţi la maşină la noi acasă, te-aş fi văzut negreşit, aş fi aflat – „Te implor, spune-mi ce se întâmplă".

Cred că printre lacrimile şi sughiţurile care mă împiedicau să răspund, începusem să râ. Da, am râs, era un soi de râset. Ea era acum răvăşită şi repeta întruna: „Alo! Alo!", îi auzeam respiraţia şuierătoare la celălalt capăt al firului.

— Unde eşti, Dany? Doamne, te rog, spune-mi cel puţin unde eşti!

— La Villeneuve-lès-Avignon. Ascultă, Anita, am să-ţi explic, nu-ţi face sânge rău – cred că totul va trece; eu…

— Unde spuneai, unde?

— La Villeneuve-lès-Avignon, în Vaucluse. Într-o locuinţă.

— Dumnezeule, dar cum, Dany, în care locuinţă? Cu cine eşti? De unde ştii că mă aflu la Geneva?

— Trebuie să fi auzit pe la birou. Nu mai ştiu. Trebuie să fi auzit pe undeva.

— Spune-mi dacă mai e cineva cu tine şi dă-mi-l la telefon.

— Nu mai e nimeni.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi rămâne singură în felul acesta. Nu înţeleg şi pace, Dany.

Îmi dădeam seama că şi ea începuse acum să plângă. Am încercat a-o liniştesc, să-i spun că mă simţeam mai bine după ce auzisem glasul ei. Ea mi-a spus că Michel Caravaille trebuia să se întoarcă la hotel dintr-o clipă în alta. Că el va şti ce-i de făcut, că mă vor chema mai târziu; că ea va lua un avion, şi va veni la mine. A trebuit să-i făgăduiesc că n-am să mă mişc din loc şi că voi aştepta până ce mă vor chema ei din nou. N-aveam de gând să aştept pe nimeni, oricine ar fi fost el, dar i-am promis, şi, când am închis, m-am gândit cu o adevărată uşurare că în agitaţia ei nu-mi ceruse numărul de telefon al casei şi că nu va şti cum să mă găsească.

* * *

Uşa vestibulului, un dreptunghi luminos. Iar eu în întuneric. Timpul s-a destins ca un arc uzat. Ştiu că timpul îşi poate micşora încordarea, o ştiu bine. Când îmi pierdusem cunoştinţa la staţia aceea de benzină din Deux-Soirs-lès-Avallon. Cât a durat? Zece secunde? Un minut? Minutul acela a fost destul de lung pentru ca realitatea să se piardă în el.

Da, acolo, când mi-am venit în fire, în genunchi pe plăcile de piatră, acela a fost momentul când a început minciuna. Sunt născută pentru minciună. Trebuie ca într-o bună zi să cad şi eu în propria mea plasă de minciuni ticăloase.

Realitatea? Eu, Dany Longo, l-am urmărit pe un amant care m-a părăsit. L-am ameninţat printr-o telegramă. Am luat un avion trei sferturi de oră în urma lui. L-am ajuns aici, în această casă, pe când i se aducea înapoi maşina lăsată pentru o reparaţie într-un garaj. În cursul certei ce a urmat, am luat din cui una dintre puştile atârnate pe rastelul aflat în această cameră. Am tras trei focuri asupra lui, din care două l-au lovit în plin piept. Apoi, speriată, n-am mai avut

decât un singur gând: să duc cadavrul cât mai departe de acel loc, să-l ascund, să-l fac să dispară. L-am târât apoi până în portbagajul maşinii, l-am învelit într-un covor, am călătorit toată noaptea căzută într-un fel de stare de prostraţie, de-a lungul şoselelor naţionale, spre Paris. Am încercat să dorm câteva ore într-un hotel la Chalon-sur-Saône. Am fost oprită de un poliţist motociclist pentru o pană de lumină. Mi-am uitat pardesiul într-o cafenea, aproape de autostrada spre Auxerre. Cu siguranţă că din cafeneaua aceea l-am chemat pe Bernard Thorr. Apoi, probabil că mi-am schimbat intenţia, pentru că nu ştiam, cum să mă descotorosesc de cadavru şi pentru că, în orice caz, după descoperirea lui, s-ar fi ajuns uşor până la mine. Am făcut cale întoarsă, pe jumătate înnebunită de oboseală şi de groază. Fusesem dinainte rănită la mâna stângă. Probabil că în cursul certei cu victima m-am rănit. M-am întors din nou la staţia de benzină pe unde trecusem de dimineaţă, poate fără niciun temei, ca un fel de automat care repetă la nesfârşit acelaşi drum, din care nu se poate smulge. Acolo, în faţa unui robinet al chiuvetei din care curgea apă, ceva s-a prăbuşit deodată înăuntrul meu şi am leşinat. Şi atunci a început minciuna.

Când am deschis ochii – zece secunde, un minut mai târziu? – nu mai aveam în cap decât alibiuri pe care le-am închipuit toată noaptea. Am vrut probabil, cu atâta putere, cu atâta disperare, ca realitatea să nu fie adevărată, încât pentru mine ea încetase să mai fie. M-am agăţat de o poveste prostească, scornită de mine de la un capăt la celălalt. Amestecam amănunte imaginare cu cele reale: ecranul luminos, patul acoperit cu blană albă, fotografia acelei fete goale existau într-adevăr. Umpleam însă cu o logică de coşmar golul ce se ivise cu dispariţia lui Maurice Kaub şi tot ce era în legătură eu el. Încă o dată, deci, în faţa unei întâmplări cu consecinţe prea grele

pentru mine, alesesem fuga, dar pentru că nu exista cu putinţă o alta, am ales o fugă, o retragere spre interiorul meu.

Da, ştiu, toate acestea mi se potrivesc.

Cine era Maurice Kaub? De ce încă nu-mi pot aminti nimic despre el, dacă acum accept ideea că toate acestea s-au întâmplat? Pe una din fotografiile mele, pe care am sfâşiat-o sus, purtam o bluză pe care n-o mai am de doi ani. Maurice Kaub mă cunoştea, deci, încă mai de mult. Venisem, fără îndoială, de mai multe ori în casa asta; îmbrăcămintea pe care o lăsasem acolo, cuvintele tinerei fete blonde care locuieşte de cealaltă parte a şoselei îmi dovedesc acest lucru. Şi dacă i-am îngăduit acestui bărbat să mă fotografieze atât de goală, este desigur pentru că împărţeam cu el o intimitate ce nu se poate şterge pur şi simplu, din mintea, din viaţa cuiva. Nu înţeleg nimic.

Dar ce să înţeleg? Ştiu că nebunia există. Mai ştiu şi că nebunii nu ştiu că sunt astfel. Asta-i tot. Cunoştinţele mele se limitează la citirea în diagonală a câtorva săptămânale feminine, la un curs din programul meu, de filozofie, pe care l-am uitat demult. Nu sunt în stare să-mi explic prin ce rătăcire a minţii am ajuns aici, dar ceea ce-mi închipui despre fapte nu poate fi foarte departe de realitate.

Cine era Maurice Kaub?

Trebuie să mă ridic, să aprind lămpile şi să scormonesc, cu şi mai multă atenţie, toată casa.

Fereastra. Dau deoparte perdelele ferestrei. Am deodată sentimentul că sunt mai vulnerabilă: îmi lăsasem puşca pe canapea. E absurd, pentru că cine poate veni la ora asta? Afară s-a întunecat, o noapte cu cer înalt, străpunsă pe alocuri de lumini paşnice. De altfel, cine să mă caute! Doar eu singură sunt plecată în căutarea mea. Zürich. Tot albul acela din jur. Iar eu voiam în acelaşi timp să mor. I-am spus doctorului: „Ucideţi-mă, vă rog, ucideţi-mă”. Dar el n-a făcut-o. Nu poţi târî după tine ani de zile o asemenea povară ca

certitudinea vinovăţiei, fără a ajunge să te adaptezi la ea, adică să devii nebună. E un lucru sigur.

Când a murit maica superioară, am fost anunţată prea târziu, n-am putut veni la timp la înmormântare şi o călugăriță mi-a spus: „Au mai fost de anunţat şi alte pensionare, mai vechi, n-ai fost singura". Din ziua aceea încetasem să mai fiu unică pentru cineva şi de atunci n-am mai fost unică pentru nimeni. Şi totuşi aş fi putut să fiu pentru un băiețaş. Nu ştiu de ce – doctorii nu mi-au spus nimic – dar am fost întotdeauna convinsă că aş fi avut un băiat. Port în inimă chipul lui, ca şi cum ar continua să crească. Sunt de atunci trei ani şi cinci luni. Ar fi trebuit să se nască în luna martie. Are ochii negri ai tatălui său, gura, zâmbetul şi părul meu blond, şi cei doi dinţi ai mei cu strungăreaţă mare între ei, în mijlocul şirului de sus. Ştiu cum merge, cum vorbeşte şi eu îl omor, simt întruna cum îl omor.

Nu pot rămâne singură.

Trebuie să ies, să fug din casa asta. Taiorul mi-e murdar. Am să-mi pun din nou pardesiul pe care trebuie să mi-l aducă Jean Le Gueven. Cu el se va acoperi tot ce e murdar. Am să ţin mai departe maşina. Mă voi duce drept la frontiera italiană sau spaniolă, voi părăsi ţara, voi folosi banii care mi-au mai rămas ca să ajung cât mai departe. Hai, dă-ţi cu puţină apă pe obraz. Maica superioară avea dreptate; trebuia să ridic toţi banii de la bancă şi să fug numaidecât. Maica superioară are întotdeauna dreptate. La ora asta aş fi fost scăpată de necazuri. Ce oră e? Ceasul meu s-a oprit. Piaptănă-te.

Afară, când aprind farurile Thunderbird-ului, la tabloul de bord este trecut de zece şi jumătate. Zâmbetul Gibbs trebuie să mă aştepte. Ştiu că mă va aştepta. Înaintez pe bitumul aleii. Portalul rămâne deschis. În vale se văd luminile Avignon-ului. Ecouri ale serbării sunt aduse de adierea din jur. Cadavrul nu se mai află în maşină, nu? E oare nevoie de un paşaport ca să treci frontiera spaniolă? Să

merg până în Andaluzia şi să iau un vapor pentru Gibraltar. Nume frumoase, o viaţă nouă, departe. De data aceasta mă părăsesc pe mine însămi. Pentru totdeauna.

* * *

E acolo. Poartă o vestă de piele deasupra cămăşii. Stă înăuntrul braseriei, în faţa unei mese de marmură. Pe banchetă se află un pachet înfăşurat în hârtie cenuşie, pus de el. Zâmbeşte când mă vede traversând sala, apropiindu-mă. Să nu mai transmit neliniştea mea şi altora. Să mă ţin bine.

— Nu ţi-ai schimbat pansamentul?

— Nu, n-am găsit un medic.

— Dar ce-ai făcut? Povesteşte-mi, ai fost la cinema? A fost frumos?

— Da. După aceea am dat o raită şi m-am plimbat prin oraş.

Mă ţin bine. El a încărcat în acest timp cinci tone de legume împreună cu micul Paul. Turiştii germani, care au adus pardesiul, l-au luat cu maşina lor până aici, în faţa gării. Le-a luat adresa, pentru ca într-o zi să le poată mulţumi în mod civilizat. Se duceau în Corsica. E minunat în Corsica, o mulţime de plaje. Se uită la mine cu o privire încrezătoare, aşezat în faţa mea. Are un tren la unsprezece şi cinci şi se va întâlni cu micul Paul la Lyon. Din nefericire nu-i mai rămânea decât un sfert de oră.

— Te-ai ostenit mult pentru mine.

— Dacă nu voiam, n-aveam decât să n-o fac. Dimpotrivă, sunt foarte mulţumit că te văd din nou. Ştii, la Pont-Saint-Esprit, cărând lăzile mele, m-am gândit mult la dumneata.

— Acum mi-e mult mai bine. Totul e în ordine.

Strâmbă din nas şi trage o duşcă de bere. Îmi cere să mă aşez lângă el, pe banchetă. Aci îmi pune o mână pe braţul stâng şi îi simt apăsarea blândă prin mâneca hainei mele.

— Ai prieteni, pe cineva pe care l-ai putea anunţa?

— Să-l anunţ despre ce?

— Ştiu şi eu, de tot ce se întâmplă.,

— N-am pe nimeni. Singurul pe care aş vrea să-l chem nu-l pot chema, e cu neputinţă!

— De ce?

— Are soţie, o viaţă a lui. Am jurat de multă vreme să-l las în pace.

Desfăcu pachetul adus şi-mi dădu pardesiul alb, strâns cu grijă. Apoi îmi spuse:

— S-ar putea ca amintirile dumitale de sâmbătă să se fi încurcat între ele, e un lucru obişnuit când eşti obosit. Eu, odată, după ce am dormit două ore, în loc să mă îndrept spre Paris, am luat-o în sens invers. Eram cu Baptistin în momentul acela. Când s-a deşteptat în culcuşul lui, făcusem de-acum o sută de kilometri. Şi, pe deasupra, mai susţineam cu îndârjire că fusesem la Paris, că acum ne aflam cu adevărat pe drumul întoarcerii. Încă puţin şi ei mi-ar fi turtit nasul ca să pună puţină ordine în gândurile mele. Vrei să bei ceva?

Nu vreau, să beau nimic. În buzunarul pardesiului dau peste biletul de avion Air-France, micul meu elefant articulat roz bombon, cinci sute treizeci de franci într-un plic de salarii, factura garajului de la Avignon, precum şi alte hârtii care-mi aparţineau. Zâmbetul Gibbs mă observă şi când ridic ochii spre el, ca să-i mulţumesc şi să-i spun că toate erau într-adevăr ale mele, am citit în ochii lui o prietenie îngrijorată, atentă, în clipa aceea, prin toată zarva braseriei, prin vuietul inimii mele, am auzit din nou, puternică, minunată, vocea maicii superioare.

Iar maica superioară îmi spunea că nu eu l-am ucis pe Maurice Kaub, că nu sunt nebună, nu, deloc, Dany, că am trăit într-adevăr ceea ce ştiam, că mă aflu cu adevărat prima dată în seara aceea în

acel oraş unde, deodată, mi se părea că toate lucrurile s-au iluminat, iar orchestrele făceau un zgomot asurzitor. Adevărul despre acest sfârşit de săptămână îmi apăru atât de brusc, încât începui să tremur. Ideile se înlănţuiau atât de repede încât probabil că mă schimbasem la faţă. Zâmbetul Gibbs se mira şi el, fericit.

— La ce te gândeşti, spune-mi? Ce-ţi produce o plăcere atât de mare?

Nici nu ştiam cum să-i explic. Atunci l-am sărutat apăsat pe obraz, i-am luat mâna în mâna mea bandajată şi am strâns-o până pe am simţit că mă doare. Dar nu mă doare. Mă simt bine. Sunt eliberată, sau aproape. Zâmbetul meu înlemni. Mi-a venit ceva în minte, tot atât de orbitor ca şi restul: sunt urmărită, în clipa asta sunt pândită, trebuie să fi fost urmărită încă de la Paris, pentru ca toată povestea să se poată împlini.

„Dany, micuţa mea, îmi spune maica superioară, există o şansă ca să fi fost pierdută din ochi, pentru că altfel ai fi moartă până acum. Cineva îţi vrea moartea, tot n-ai înţeles?”.

Trebuie să-l îndepărtez pe Zâmbetul Gibbs.

— Să plecăm, vrei? Te însoţesc. Nu care cumva să pierzi trenul.

Mă ajută să îmbrac pardesiul. Mă uit în geantă ca să mă asigur că nu m-am înşelat. Nu, acum nu mă mai înşel, O nouă teamă. Afară, Zâmbetul. Gibbs mă cuprinde cu braţul lui, plin de încredere, şi mă bate gândul că-l expun aceloraşi primejdii ca pe mine. Nu mă pot împiedica să întorc capul. Mai întâi spre Thunderbird-ul parcat lângă braserie, apoi spre această stradă lungă, dincolo de ziduri, pe unde am venit azi după-masă şi care acum străluceşte toată de lumini.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, priveam, nimic.

Simte cum îmi trec braţul stâng în jurul mijlocului lui şi râde. Sala de aşteptare a gării. Un bilet de peron. Un tunel subteran şi apoi peronul. Mă întorc tot timpul. Călători necunoscuţi, chipuri închise asupra propriilor lor griji. E anunţat, la un difuzor, trenul lui Gibbs. În depărtare, se mai aude muzica balului. El mă ţine cu braţul în faţa lui şi îmi spune:

— Ştii ce-o să facem? Mâine seară voi fi la Paris, într-un hotel la care trag de obicei, în strada Jean-Lantier. Vreau să-mi promiţi că-mi vei telefona acolo.

— Îţi promit.

— Ai cascheta mea?

E în geantă. Pe marginea ei interioară îmi scrie un număr cu un pix şi apoi mi-o dă înapoi. Apoi, în timp ce trenul sosea din spatele meu, fluierând şi înaintând de-a lungul peronului, într-un zgomot asurzitor, mi-a spus ceva pe care nu l-am înţeles, clătina din cap, m-a cuprins pe după umeri şi mi i-a strâns puternic în mâinile sale mari. Gata. În timp ce dispărea din viaţa mea, aplecat peste fereastra vagonului ca să-mi facă un ultim semn cu braţul, brun, zâmbitor cum îmi plăcea mie, de pe-acum departe şi pierdut, îmi amintesc de angajamentul pe care mi l-am luat de a-i ajuta pe el şi pe prietenul său Laventure să devină miliardari. „Nu care cumva să pierzi cascheta, îmi şopteşte maica superioară. Iar pentru că te-ai hotărât să nimiceşti tot ce s-a pus la cale împotriva ta, fă-o repede."

Pe trotuar, în faţa gării, încep cu biletul acelui avion pe care nu l-am luat niciodată. Îl rup în bucăţele, observând fără încetare piaţa din jurul meu. Îmi repet, ca să mă liniştesc, că probabil mi s-a pierdut urma de multă vreme, dar sunt sigură de contrariul. Simt chiar cum apasă asupra mea greutatea unei priviri nemişcate, necruţătoare.

Ajung la Thunderbird, o voi folosi încă o dată, o ultimă dată. „Nu te întoarce acolo”, mă imploră maica-superioară. Străbat străzi iluminate, în jurul unor pieţe în sărbătoare. Trebuie să întreb din nou care e drumul spre Villeneuve. În retrovizor observ maşinile din urma mea. Mulţimea, muzica mă liniştesc. Atâta vreme cât mă aflu printre alţii, nu e nicio primejdie, sunt sigură.

Şi la Villeneuve e bal. Mă opresc la acelaşi bar-tutungerie de adineauri. Cumpăr un plic mare imprimat şi un timbru. Mă întorc la maşină ca să scriu, în zarva serbării, cele câteva cuvinte ce vor fi necesare în caz că voi muri. Lipesc plicul şi mi-l adresez mie, în strada Grenelle. Îl pun la o cutie poştală din piaţă. Mi-e teamă, dar nimeni nu mă urmăreşte prin mulţime.

Şoseaua întinsă spre Abbaye. Acum, la fiecare cotitură, pot vedea două faruri în urma mea. Portalul e tot deschis. Opresc în alee şi sting luminile. Farurile trec, se depărtează. Aştept să mi se mai potolească inima. Plec din nou şi opresc în faţa casei cufundată în beznă. Verific dacă n-am lăsat nimic al meu în maşină. Şterg cu multă atenţie volanul şi tabloul de bord cu fularul meu. Părăsesc Pasărea Furtunii astfel cum am luat-o la Orly, cu o teamă ce mă sugrumă şi-mi încetineşte toate mişcările. „Nu intra, Dany, nu intra”, mă roagă maica superioară. Dar eu trebuie să intru, să distrug cel puţin fotografia aceea lăsată pe perete şi să-mi iau înapoi îmbrăcămintea. Uşa. Aprind lampa din vestibul. Aşa e ceva mai bine. Îmi dau cinci minute ca să aranjez totul la loc şi să ies. Respir.

Mă aflu în pragul camerei cu canapea de piele, când aud mişcând ceva. Nu urlu. Chiar, dacă aş vrea, tot n-ar ieşi niciun sunet din gura mea. Lumina se află în spatele meu şi am în faţă o încăpere în beznă. „Puşca, îmi spune maica superioară. Ai lăsat-o pe canapea. Dacă el se află în întuneric, n-a observat-o încă.” Rămân înţepenită, mută, cu nişte picioare de plumb. Un alt zgomot, mai apropiat. „Dany, Dany,

Puşca!” strigă în mine maica superioară. Încerc cu disperare să-mi amintesc locul canapelei în cameră. Las să-mi cadă geanta, ca să-mi eliberez braţul sănătos. Deodată, foarte aproape de mine, simt un suflu, un fel de gâfâit disperat. Trebuie să ajung…

PUŞCA

Eu, Caravaille, m-am urcat în maşină şi m-am dus la vila Montmorency. Nu cunoşteam casa. Mi-a deschis Anita. Plângea. Mi-a spus că a tras trei focuri de carabină într-un bărbat şi că poate mai trăieşte încă. N-a avut curajul să-l mai privească. Am coborât la subsol. Era o pivniţă transformată într-o sală de arme. Erau acolo nişte ţinte de plută. Paşii îmi erau grei. Sunt un om greoi. Merg precum vorbesc, cu oarecare încetineală îndărătnică. Lumea socoteşte că e vorba de o siguranţă de sine. Nu e însă decât ritmul sângelui meu, astfel curge el prin vine.

Am văzut omul întins pe jos şi carabina lângă el. Mă pricep bine la arme. Altădată fusesem un bun vânător. Era o Winchester cu repetiție, calibrul 7,82 cu țeava ghintuită. Viteza de plecare a gloanţelor este de 700 metri pe secundă. Deci nu mai putea fi viu. Dacă una din cele două lovituri primite l-ar fi nimerit în cap, n-ar mai fi rămas nimic din el.

M-am aplecat mai întâi asupra carabinei. Pierdusem orice speranţă de a reveni la un trai normal. Nu mai ştiam ceea ce este normal. Dacă Anita ar fi folosit o armă automată, aş fi chemat neîntârziat poliţia. Aş fi făcut în aşa fel încât să se creadă că-i vorba de-un accident. Dar, la Winchester, în afară de garda trăgaciului, se mai află o pârghie de siguranţă care eliberează chiulasa. Trebuie s-o faci să meargă înainte şi înapoi între fiecare foc. Cu siguranţă că ai văzut lucrul acesta în filmele western, Dany. L-ai văzut probabil pe frumosul erou al filmului cum şi-a doborât porţia de piei roşii. Anita

a văzut şi ea, desigur, cum se procedează şi numai aşa a ştiut să pună în funcţiune pârghia de siguranţă. A tras de trei ori şi nimeni nu va crede într-un accident.

Am examinat trupul. Îl cunoşteam. Omul se numea Maurice Kaub. L-am întâlnit de mai multe ori în societate. Avea două răni în plin piept. I-am descheiat haina de casă ca să le văd. Anita trăsese de foarte aproape. Am ridicat ochii şi am văzut locul unde a lovit al treilea glonte. Era o simplă zgârietură neagră pe zidul de beton, alături de el. M-am dus şi am ridicat o bucată de plumb turtită dintr-un colţ al încăperii şi am pus-o în buzunar.

Anita plângea întruna, cu nişte sughiţuri prosteşti. Am întrebat-o de ce l-a omorât pe omul acela. Mi-a răspuns că se săturase de ea şi că-i fusese amant mai mulţi ani de zile. Îl cunoscuse încă înaintea căsătoriei noastre. Am lovit-o peste faţă încât s-a izbit de un perete. Dădea mereu din cap, învălmăşită în faldurile juponului şi rochiei sale roşii. I-am văzut pulpele desfăcute şi un colţ al chilotului, M-am înfuriat şi mai tare. Am apucat-o de păr şi de partea de sus a rochiei. Am ridicat-o în picioare şi am lovit-o din nou. Mi-a spus ca mă roagă s-o las. Am ridicat-o iar şi am plesnit-o cu palma deschisă. Am rămas s-o privesc multă vreme prăbuşită la picioarele mele, cu fruntea. Lipită de podea. Continua să plângă cu toate că o ameţisem. Am luat-o de subsuori şi am obligat-o să urce scara. Îi curgea sânge din nas. Am sprijinit-o până în camera în care dumneata ai bătut după aceea la maşină. Am împins-o într-un fotoliu. Am deschis uşa camerei învecinate ca să caut apă şi am văzut, pe un perete fotografia Anitei goală. Am plâns în picioare în faţa acelui perete. Mă gândeam la fetiţa mea, pentru că viaţa mea începe şi se termină cu această fetiţă. Trebuie să mă înţelegi, Dany, De când s-a născut ea cunosc, în sfârşit, o dragoste neţărmurită, neîmpărţită cu nimeni, complet fanatică şi am aflat ce este absolutul. M-am hotărât să te ucid, mai

ales pentru a-mi apăra fetiţa. Orice altă explicaţie n-are nicio valoare fără a o cunoaşte pe aceasta.

Tot restul a fost pus la cale în funcţie de ceea ce ştiam despre dumneata. Te supraveghez de mult mai multă vreme decât îţi închipui. Te supraveghez din ziua în care te-am văzut prima dată la agenţie, când ai semnat angajamentul. Păstrez amintirea, poate neadevărată, că în ziua aceea purtai o rochie de un galben foarte deschis, care semăna cu părul dumitale. Te găseam frumoasă, chiar emoţionant de frumoasă. Te uram. Sunt un încornorat foarte informat, Dany. Ştiu totul despre destrăbălările soţiei mele, dinaintea căsătoriei, în acel mic apartament de pe strada Grenelle, în care am intrat acum câteva seri. Îi cunosc pe toţi bărbaţii mai zvelţi, mai frumoşi decât mine, cărora ea le-a cedat. Ştiam de bunăvoinţa cu care îi împrumutai apartamentul ca s-o laşi să se înjosească. Iată de ce uram şi mai mult înfăţişarea dumitale de fată sănătoasă care îşi poartă capul sus. Pentru mine erai o permanentă aducere aminte a tot ceea ce doream să uit, făceai parte din visele mele monstruoase de gelozie. Erai un monstru.

Te priveam întotdeauna pe furiş, Dany. Pe furiş, dar cu lăcomie. Priveam mişcările mâinii dumitale stângi. Am fost întotdeauna de părere că stângacii sunt nebuni, răi şi prefăcuţi, ca şi aceia care îşi rod unghiile. Probabil că atunci când erai în faţa mea mă batjocoreai cu un uriaş râs interior, la gândul tuturor ticăloşilor care au distrus-o pe Anita, care au aplecat-o în faţa lor ca s-o terfelească în toate felurile. În realitate, eu eram cel ce înnebunea. Fără îndoială că ea mă mai înşela încă şi dumneata, desigur, ştiai. Ea trebuie să-ţi fi spus lucrurile dezgustătoare cu care se îndeletniceşte omenirea şi că eu nu sunt decât un molâu greoi. Nu-ţi puteam face nimic, dar aş fi vrut să ajungi tot atât de decăzută, să fie distrusă perfecţiunea acelor trăsături regulate, a vorbirii, a mersului dumitale.

Anul trecut am aflat josnica aventură care le întrecea pe toate. Am întâlnit, Anita şi cu mine, foarte târziu, într-un restaurant, un tânăr de vârsta ei, tot atât de subţirel, tot atât de plin de el, aşa cum sunt toţi. De când o am pe Anita, îi urăsc pe tineri. I-aş zdrobi cu mâinile mele, fără nicio remuşcare, dacă faptele mele ar putea rămâne nepedepsite. Pe toţi. Sau i-aş forţa să se lase trataţi de ceilalţi bărbaţi ca nişte cocote. Nimic nu mă bucură mai mult ca atunci când aflu de la Anita că un actor, pe care Anita sau cea mai tâmpită dintre dactilografele agenţiei îl găsesc irezistibil, nu-i decât un biet pervertit. Caut să mă conving că pentru a se oferi ca obiect de plăcere cu atâta bunăvoinţă, toţi trebuie să fie la fel. Văzând băiatul, Anita a pălit deodată. Mâna pe care ea i-a întins-o, ca şi cele câteva cuvinte ce i le-a spus, erau pătrunse de un freamăt. Începusem să mâncăm. Pe el îi vedeam într-un grup, la o altă masă, râzând, agitându-se, aruncând din când în când, pe furiş, câte o privire spre noi, spre Anita. Am plătit imediat şi ce nu mâncasem şi am tras-o pe Anita în maşina parcată în strada Quentin-Bauchard, aproape în faţa cinematografului unde văzusem mai înainte un film vesel pentru persoane triste şi am bătut-o. Mi-a mărturisit astfel cele petrecute în seara aceea, dinaintea căsătoriei noastre, când a băut împreună cu dumneata şi cu doi băieţi – dintre care unul era cel din restaurant. Mi-a spus că, ieşind din local după miezul nopţii, v-aţi dus cu toţii la dumneata acasă să mai beţi un ultim păhărel. Mi-a povestit că la un moment dat, în timp ce se oferea unuia, îl îmbrăţişa pe celălalt ticălos – iar acesta încerca să obţină acelaşi lucru de la dumneata. Mi-a spus că ai luat-o la înjurături, că ai fugit din propriul dumitale apartament, părăsind-o în mâinile lor. Repeta într-una, plângând – şi ştiam că nu minte: „Îmi pierdusem capul, nu mai ştiam ce fac. Dany nu bea, nu face dragoste, se mândreşte că n-are niciun defect şi că n-are nevoie de nimeni, dar te lasă baltă şi pleacă cu primul prilej. Ea

nu s-a gândit nicio clipă la mine, înţelegi, a plecat, iar eu eram beată, atât de beată.” Am aşezat-o pe Anita într-un taxi şi m-am întors la restaurant. Băiatul era tot acolo. L-am aşteptat afară şi l-am urmărit după aceea pe Champs-Elysées, ţinându-mă la o sută de metri de el; nu mă vedea şi era cu o fată blondă, îndrăgostită cum sunteţi voi toate. A condus-o pe jos la el acasă, în strada La Boétie. Se opreau adesea ca să râdă în faţa unei vitrine neluminate, sau să se îmbrăţişeze ca nişte porci sub privirile ultimilor trecători. I-am ajuns în culoarul imobilului în care au intrat. L-am lovit mai întâi pe el, pe urmă pe ea, care n-avusese timp nici să-şi revină din surprindere şi să ţipe. Am ridicat-o în braţe leşinată, iar pe el, care se clătina pe picioare ameţit, l-am împins în sus, pe scară. L-am ameninţat că-i sugrum dacă strigă după ajutor. M-a lăsat să intru, paralizat de frică, într-un apartament mare de la primul etaj. Am aşezat fata blondă pe podea şi am închis uşa. L-am lovit din nou pe băiat, care începuse să discute. Îl ţineam de partea din faţă a hainei sfâşiate, rezemat de un zid, şi-l loveam cu toată puterea, cu palma deschisă. Apoi, cum era pe jumătate leşinat, i-am dat jos pantalonii odată cu chiloţii înfloraţi, l-am târât cu mine în altă cameră, căutând ceva cu care să-l umilesc mai rău, în ochii prietenei lui.

Cred că se ruga de mine, spunându-mi domnule, n-avea nici curaj, nici cea mai mică reacţie de apărare, era o larvă dezgustătoare şi se pare că această slăbiciune dezgustătoare a stins mânia din mine. L-am aruncat pe un scaun într-o bucătărie. I-am ridicat capul, ţinându-l de bărbie, îi curgea sânge din urechi şi din nas. I-am vorbit. Nici nu mai ştiu ce i-am spus. În orice caz, el nu mă putea înţelege. Nimeni nu mă putea înţelege. M-am întors lângă fată, în cealaltă cameră. Şi ea îmi spunea domnule. I-am astupat gura cu mâna stângă şi i-am sfâşiat toată partea din faţă a îmbrăcăminţii, în picioare, lângă acelaşi perete unde-i doborâsem iubitul Mă privea de

foarte aproape, cu nişte ochi imenşi, plini de lacrimi. Era blândă şi moartă de frică, ca un copil. I-am dat drumul, Dany. Nimeni nu mă poate înţelege. Nu ştiu cum, dar m-am pomenit la mine în maşină, pe strada Quentin-Bauchard, plângând, cu capul pe braţele sprijinite de volan. Nu mai plânsesem decât de doua ori din adolescenţă. În seara aceea şi vinerea trecută lângă fotografia aceea josnică a soţiei mele. Poţi înţelege, Dany?

Am aflat în aceeaşi noapte despre călătoria dumitale la Zürich, precum şi alte trădări ale Anitei, de la căsătorie încoace. Totuşi, de Kaub nu mi-a vorbit. Am rămas multă vreme singur, lângă fetiţa mea adormită. Apoi m-am îndopat cu somnifere, am dormit un somn plin de prezenţa fetiţei, pe podea, lângă leagăn. A doua zi am făcut tot ce am putut ca să-l întâlnesc pe tânărul bătut de mine, într-o cafenea din apropierea locuinţei lui. Era umflat de lovituri, dar vorbea tare în faţa unui biet suc de roşii, fiindcă ştia că acum mă temeam eu de el. I-am semnat un cec. Mi-a spus că sunt nebun, că ar trebui să fiu închis. I se zărea râsul între două petice de leucoplast. M-am umilit cerându-i să-mi povestească ceea ce se petrecuse cu soţia mea în seara aceea de mai. Cel mai îngrozitor e faptul că n-avea decât nişte amintiri trunchiate, lipsite de orice, interes pentru el. Îmi spunea că, la urma urmei, îi plătesc pentru că s-a culcat cu nevastă-mea. Se întreba cu voce tare dacă trebuie să împartă banii cu celălalt prieten.

Tot restul zilei, nu m-am gândit o clipă la lucrul meu. Răsuceam tot timpul în minte, transpirând din cap până-n picioare, mărturisirile Anitei. Printre diferiţi bărbaţi, figura cel puţin unul pe care-l cunoşteam şi pe care aveam posibilitatea să-l pedepsesc, îţi mai aminteşti de desenatorul acela, brun, cu înfăţişare de toreador, numit Vitta, Jacques Vitta, şi care a părăsit agenţia noastră scurtă vreme după ce avusese un accident de maşină? Adevărul e că în

seara aceea, l-am aşteptat şi pe el, în faţa marii clădiri unde locuia, la Bougival. La început, era ora şapte şi soarele, în apus, îşi oglindea în Sena para razelor strălucitoare. Nişte copii, trei sau patru, au venit să se joace pe lângă mine. Le-am prins mingea în zbor. Am vorbit cu ei. Apoi, am rămas singur şi orele se scurgeau. Fumam, mă plimbam ţinându-mă departe de un şir de felinare. Era trecut de miezul nopţii, când Vitta a sosit în Citroënul lui de 2 CV, singur, şi s-a garat într-un parking. Când m-a văzut apropiindu-mă, a înţeles numaidecât ce căutam acolo. Nu voia să iasă din maşină şi se agăţa cu disperare de portieră. Atunci, am apucat maşina cu ambele mâini şi am răsturnat-o. Au început să se deschidă ferestre în imobilele din apropiere. Se auzeau glasuri vorbind în noapte. L-am tras pe Vitta afară dar el era cu mult mai înfipt ca cealaltă lichea; a încercat să-mi dea lovituri sub centură, dar i-am doborât, l-am ridicat, l-am lovit cu nişte palme puternice, trântindu-l pe iarbă, până mi-am dat seama că eram gata să-l omor. M-am întors apoi acasă. În noaptea aceea am dormit tot pe jos, lângă fetiţă. După două sau trei zile l-am primit pe Vitta în biroul meu ca să-şi prezinte demisia. A refuzat cecul. M-a pus să-i plătesc portiera şi o aripă la maşină, dar pentru bătaie n-a vrut să ia nimic. Fusese cu nevastă-mea de cinci sau şase ori într-un hotel din strada Passy. A făcut un gest obscen, spunându-mi că s-a folosit de ea ca de ultima femeie de stradă şi că acum nu-l mai interesează. Mă auzi, Dany?

Mai mult decât pe oricine altcineva, pe dumneata te uram. Mă străduiam să nu te mai privesc în timpul şedinţelor de luni dimineaţă. Mă împăcasem câtva timp cu ideea de a te concedia. M-au oprit însă două motive: îmi trebuia, de ochii colegilor dumitale, pretextul unei greşeli profesionale, pe care probabil că n-o puteai săvârşi; apoi, fiindcă ai fi intrat îndată după aceea la o agenţie şi mi-

ai fi ieşit din nou în cale, ridicată în grad, cu mai multă putere asupra vieţii decât ai azi. Am ales, deci, aşteptarea.

Lunile au trecut. O supravegheam pe Anita, credeam că o supraveghez bine. Îmi închipuiam că cele câteva zile de care ţi-am vorbit au vindecat-o să ne mai facă să suferim. O iubeam. Am iubit-o întotdeauna. Ştiu ce vorbeşte lumea din agenţie. Că din primul moment, a intrat aici ca să rămână însărcinată şi să se căsătorească astfel cu patronul. Nimic mai adevărat, Dany. Ea n-are nevoie de nimeni ca să devină bogată şi să obţină în societate poziţia pe care ar fi dorit-o. Dimpotrivă, ea mi-a respins toate avansurile, nu o interesam. A ieşit de câteva ori cu mine. Mergeam să cinăm împreună. Îi vorbeam de copilăria mea, de frica pe care o aveau de mine ceilalţi copii, încercam s-o impresionez prin amintiri care scoteau în relief forţa mea fizică. Ea mă găsea pur şi simplu prea mare, prea gras şi căsca întruna. Când ieşeam din restaurant, care nu-i făcea nicio plăcere, nu mai ştiam ce să fac cu ea. Nu ştiu să dansez, nu cunosc niciunul din localurile la modă. O conduceam înapoi la maică-sa, pe bulevardul Suchet. Apoi, luam oricare altă femeie plătită, ca să-mi potolesc dorinţa pe care o aveam de ea. Vreau să mă înţelegi. Prima dată când am văzut-o, am luat-o cu forţa, într-o sâmbătă după-masă când am venit să lucrăm singuri la agenţie. Niciodată n-am izbutit mai bine, pentru că în ziua aceea a fost concepută Michèle, iar după opt luni m-am căsătorit cu Anita. Ştii că, cel puţin înainte de căsătorie, avea o atracţie amoroasă pentru mine, chiar dacă nu era vorba decât de descoperirea că un bărbat de talia mea, de greutatea mea, e diferit de ceilalţi. La început, când o primeam la mine, se dezbrăca cu mişcări înfrigurate, şovăitoare. Pe cât era de vioaie şi de sigură de ea în restul zilei, arătând în mod vizibil un rar instinct de dominare, pe atât erau de naive şi stângace manevrele ei de a mă regăsi în aceeaşi supunere brutală ca la prima

noastră îmbrăţişare. Toată nenorocirea Anitei constă tocmai în aceasta. E atrasă în mod irezistibil de ceea ce o înfrânge. Taina afecţiunii pentru Maurice Kaub era faptul că o putea strivi fără încetare, speria, obliga la fapte pe care nu le dorea – fotografiile dumitale, Dany, nu sunt decât un palid exemplu – iar el nu se dădea înapoi de la nimic pentru a o menţine în puterea lui. Cele două focuri de carabină în pieptul unui om m-au răvăşit pentru că reprezentau o ameninţare pentru viitorul Michèlei şi am bătut-o pe Anita în subsolul acela şi pentru faptul că mai descoperisem încă un nemernic în viaţa ei, care mă luase drept ceea ce sunt de fapt, un încornorat. Dar asta a fost tot. Eram fericit că bărbatul murise, eram fericit că pentru a ne descotorosi de această crimă trebuia să te ucid şi pe dumneata. O iubesc pe Anita. O iubesc cu aceeaşi afecţiune cu care o iubesc şi pe fetiţa mea, pentru că ştiu, împotriva părerii celorlalţi, că în realitate, ea singură e o fetiţă nefericită. Te asigur că nu mi-a trecut nicio clipă prin minte, şi nici nu-mi va trece vreodată, ideea de a o părăsi, de a o lăsa să fie închisă după gratii, să îndure singură ispăşirea.

Când m-am întors la ea, vineri, în camera în care te-am adus mai târziu, încetase să mai plângă. Am vorbit îndelung împreună. Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu, şi-a lipit faţa de faţa mea. Mi-a povestit cu un glas monoton legătura ei cu Maurice Kaub, pe care-l întâlnea uneori după căsătoria noastră, şi la care se întorcea mereu. A tras în el pentru că avusese puşca la îndemână, în timpul unei certe, pe când el se pregătea să plece la Villeneuve-lès-Avignon, unde urma să se vadă cu altă femeie. Din tot ce-mi povestea, nu vedeam cum avea să scape din mâinile poliţiei. Mi-a spus că la întâlnirile cu Kaub fusese întotdeauna extrem de prevăzătoare, din cauza mea. Se vedeau la el, atunci când toţi servitorii erau plecaţi – cum fusese cazul şi în acest week-end – şi îşi dădea întotdeauna un

alt nume pentru lumea din afară, atunci când era cazul, şi anume al dumitale. Iată, Dany, sunt un om greoi la vorbă şi în mişcări, dar gândesc foarte repede. În momentul acela era patru şi un sfert. Ea îmi telefonase la birou, la ora trei, ea să-mi ceară plângând să vin la vila Montmorency. Kaub era mort de o oră şi jumătate. Mi-au mai trebuit câteva minute ca să imaginez, cel puţin în linii mari, combinaţia care ne-ar putea salva. Cred că te-am făcut să înţelegi destul de bine că de soarta dumitale nu mă îngrijeam. Toate gândurile mele erau îndreptate spre factorul timp. Într-o carte, *Alice în ţara minunilor*, timpul este unul dintre personaje. Din clipa aceea m-am străduit să-mi fac din timp un aliat, împotriva dumitale şi a celorlalţi, fiind preocupat numai de el.

La început m-am gândit să amân pentru cei însărcinaţi cu ancheta momentul morţii lui Kaub, să câştig câteva ore care să-mi aparţină numai mie, ca nişte pagini albe, pe care să pot scrie un alt adevăr decât cel adevărat. Aceasta presupunea, în primul rând să nu se poată face o autopsie mai devreme de câteva zile. Trebuia să ascund cadavrul lui Kaub, până ce nu se va mai putea stabili ora morţii, decât cu aproximaţie. Pe de altă parte, el trebuia să mai continue să trăiască într-un fel, înainte de a muri a doua oară. De aceea am mutat locul crimei de la Paris la Villeneuve. Kaub voise să meargă acolo. Ei bine, va merge, între lucrurile lui am găsit un bilet de avion. La Avignon trebuia să scoată Thunderbird-ul lăsat într-un garaj. Telefonase de dimineaţă, în prezenţa Anitei, ca să ştie dacă maşina era gata. Va trece s-o ia. Am cerut să mi se descrie întocmai casa de la Villeneuve. Anita fusese acolo de două sau trei ori, cu preţul unor minciuni pe care nici nu mă mai lăsa inima să i le reproşez. Spunea că vila e destul de izolată, dar că pe acelaşi drum, se mai află şi alte proprietăţi. Era sigură că dacă se vor trage trei focuri de carabină, dar de astă dată nu în subsolul de beton, ci într-o cameră cu

ferestrele deschise, vecinii vor auzi şi vor putea apoi depune mărturie. Nici nu-mi trebuia mai mult.

Am scotocit repede în camera în care ne găseam, apoi în camera pe care Anita mi-o arătase ca fiind aceea a lui Kaub. În acest timp, ideile se înlănţuiau singure. Descopeream simultan personalitatea acelui om, precum şi ceea ce aveam de făcut, pas cu pas, pentru a trece răspunderea morţii lui asupra cuiva situat la o mie de kilometri de acolo. Anitei nu i-am spus nimic, căci ar fi trebuit să pierd un timp preţios până aş fi convins-o. N-am pus-o la curent cu planul meu decât puţin câte puţin, în timpul nopţii, pe măsură ce aveam nevoie de ea. I-am spus numai la urmă că şi dumneata va trebui să mori. Îi dădeam impresia că acţionez cu mare convingere şi că mergeam la sigur, ca de obicei. Când am părăsit vila Montmorency rămăsese să mai pun la punct unele mici amănunte. Cel mai grav era acela că, în afară împrumutării numelui dumitale de către Anita, în împrejurări destul de confuze, nu te mai lega de Kaub decât un singur fir. Iar în momentul acela nici nu-mi dădeam seama cum putea fi exploatat. Anita, povestindu-mi legătura cu el, mi-a vorbit de unele clişee pe care le făcuse la dumneata, fără să ştii, la cererea lui Kaub, cu un aparat care nu era decât un moft amuzant pentru amatorii de miniaturizare şi care nu era mai mare ca o bricheta. Mi-a spus că el se ocupa adesea cu acest „fel de idioţii” şi că ştia să scoată maximum dintr-o imagine prinsă în condiţii proaste. Îşi amintea totuşi că, exceptând un singur clişeu reuşit, luat într-o dimineaţă, în plină lumină, când erai fără ochelari şi deci putea să îndrăznească mai mult, toate clişeele erau fie întunecate, fie, lăsau să se vadă în mod evident abuzul al cărui obiect erai – deci de nefolosit, chiar periculoase pentru planul pus la cale de mine. În plus, Kaub le luase cu el la Villeneuve şi Anita nici nu era sigură că le păstrase. L-ai întâlnit pe Kaub o singură dată, înaintea căsătoriei noastre, dar cu

totul din întâmplare, în culoarul imobilului dumitale, în timp ce te întorceai acasă, iar Anita ieşea pe uşă împreună cu el. Kaub s-a interesat destul de mult de dumneata, până s-o hotărască pe Anita să facă acele fotografii nopţile când rămânea să doarmă la dumneata – din simpla nevoie de a o înjosi pe ea – dar, din câte îşi amintea Anita, nu i-ai dat nicio importanţă.

Am lăsat cadavrul lui Kaub în sala de tir, pe care am încuiat-o. Am adunat la el în cameră toată îmbrăcămintea pe care o purtase în ziua aceea. Am păstrat la mine portvizitul lui, împreună cu mai multe hârtii, dintre care o reţetă de digitalină, adresa unui garaj din Avignon şi biletul de avion cu destinaţia Marsilia-Marignane. I-am dat telefonul la abonaţii absenţi până Ia sfârşitul week-end-ului. Am lăsat-o pe Anita în casă, cu cheile lui Kaub, ca să închidă peste tot la plecare. I-am spus că am să te aduc acolo, ca să te ţin izolată timp de o noapte, precum şi pretextul pe care-l voi folosi în acest scop. I-am spus să distrugă din sertare, fără alegere, orice ar fi putut da de bănuit că locuinţa n-ar fi fost a noastră. Ea era sigură că ştiai adevărata noastră adresă. Dar mă interesa prea puţin ce vei gândi, din moment ce tot urma să fii moartă, a doua zi.

I-am spus Anitei că îi voi telefona după jumătate de oră, din bulevardul Mozart. Ea trebuia să se îmbrace pentru festivalul filmelor publicitare, unde hotărâsem să ne ducem. Aveam să-i descriu la telefon felul cum vei fi îmbrăcată în seara aceea, ca să-şi pregătească şi pentru ea o îmbrăcăminte asemănătoare. Nu înţelegea de ce. Era palidă, lacrimile i-au lăsat dâre de rimel pe obraz. Parcă ar fi fost mânjită. I-am spus că acum trebuia să fie frumoasă, firească şi să nu se dea de gol.

Mi-am reluat maşina din bulevardul Trembles, la cincizeci de metri de poarta lui Kaub, şi m-am întors de-a dreptul la agenţie. Pe drum, mi-am aprins prima ţigară din momentul când plecasem.

Acum era aproape de ora cinci. La birou am căutat să scap de Muchet, care voia să-mi arate cu orice chip o serie de anunţuri. A fost bunul de tipar cel mai uşor obţinut în toată cariera lui de incapabil. L-am împins pur şi simplu afară din cameră. Am luat un orariu aerian din sertarul biroului meu. Am notat orele de plecare şi sosire de care aveam nevoie în cursul nopţii. Am chemat secretara prin interfon şi i-am cerut să trimită la mine acasă, seara, după bilete de avion Swissair, în direcţia Geneva, cu decolarea a doua zi la ora 14. I-am mai cerut să pună la punct dosarul Milkaby. Apoi am băut un pahar de alcool – cred că vodcă – şi m-am urcat cu un etaj mai sus, în biroul dumitale. Era prima dată când intram în această încăpere de când stăteai acolo. Nu te aflai în cameră şi m-am gândit să cer să te cheme. Apoi mi-am spus că ar fi fost inutil să-ţi atrag atenţia. Am profitat de această absenţă ca să cercetez locurile, să deschid sertarele şi să umblu în geanta lăsată de dumneata pe birou. Eram, bineînţeles, în căutarea unei idei care ar fi putut fi cuprinsă în planul meu, dar te căutam mai ales pe dumneata prin intermediul obiectelor acestea de fiecare zi. Cu cât întârziai, cu atât mă temeam mai mult de clipa întâlnirii. Nu mai ştiam în faţa cărui fel de femeie mă voi găsi. Am privit pardesiul alb, agăţat pe un umeraş, de un perete. L-am atins. Mirosea a parfumul folosit de Anita, ceea ce la început m-a surprins şi nu mi-a plăcut, dar apoi m-a încurajat. Dacă, dintr-o întâmplare, s-ar descoperi acelaşi pardesiu în vila Montmorency sau la Villeneuve – Anita îl însoţise acolo pe Kaub în timpul săptămânii – s-ar putea atribui acest lucru tot atât de bine trecerii dumitale pe acolo, ca şi a ei. Dar în jurul acelui pardesiu, mai simţeam şi altceva în camera aceea, nedefinit dar în acelaşi timp foarte pregnant, care mă apăsa mai mult decât tot restul, şi chiar mă înspăimânta. Acum cred, Dany, că era vorba de presimţirea a tot ceea ce avea să mi se întâmple, în ciuda tuturor sforţărilor mele –

acea goană îndelungată fără somn, până aici, prin întuneric şi lumină, o goană plină de obsesii pe care le port în mine dintotdeauna. Fiinţa cu părul de culoare deschisă care a deschis brusc uşa mi-era cu desăvârşire străină, n-o mai văzusem niciodată. Niciuna din trăsăturile dumitale, Dany, niciun gest, nicio intonaţie a vocii, în biroul acela însorit, care mi se părea că îl ocup eu cu totul, nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem despre dumneata. Erai prea aproape, prea prezentă, nu mai ştiu. Dădeai dovadă de o siguranţă de sine atât de mare, încât m-am îndoit că trăiam într-adevăr ceea ce ştiam că trăiesc. Mă jucam cu un mic elefant articulat. Îmi dădeam seama că nu-ţi scapă niciuna din şovăielile mele, că şi în mintea dumitale se înlănţuiau tot felul de idei, pe scurt, că erai vie. Să-mi fac jocul, după planul meu, cu Maurice Kaub, era simplu. Puteam, ca pe un obiect, să-l deplasez, după dorinţă, în toate felurile şi chiar să-l fac să trăiască în orice fel, deoarece era mort. Dumneata, printr-un paradox şi mai mare, erai o abstracţie totală. Dispuneai de zece milioane de gesturi neprevăzute, fiecare dintre ele putând să-mi aducă pieirea.

Am ieşit. M-am întors pentru că uitasem un lucru important: nu trebuia cu niciun preţ să-i pui la curent pe colegi cu acea seară de lucru la mine acasă. M-am dus la contabilitate, unde am luat bani numerar din seiful meu personal. Mi-am îngrămădit un teanc mare de bancnote chiar în buzunarul hainei, aşa cum făceam şi altădată, când aveam douăzeci de ani, în timpul războiului. Războiul m-a făcut să descopăr singurul talent pe care-l am, acela de a putea vinde orice, oricui, chiar şi ceea ce se capătă cel mai uşor şi mai ieftin: vântul. O dactilografă nouă – nu-i cunosc numele – mă privea cu nişte ochi căscaţi. I-am cerut să-şi vadă de treaba ei. Am telefonat secretarei mele să-mi pună în maşină dosarul Milkaby, un top de hârtie de bătut la maşină şi indigouri. Te-am văzut trecând pe culoar,

într-un pardesiu alb. M-am dus apoi la redacţie, de unde se auzea un vacarm pe care-l cunoşteam. Gaucherand împărţea plicurile cu salariile pe luna dublă. L-am cerut pe al dumitale şi m-am întors în biroul în care lucrai de obicei. Eram sigur că ai lăsat un bilet ca să explici celorlalţi plecarea grăbită.

Când am zărit foaia aceea agăţată de lampa dumitale, nici nu-mi venea să-mi cred ochilor. Anunţai că vei lua un avion în seara aceea, adică tocmai lucrul pe care urmăream eu să-l fac crezut de ceilalţi. Dar ţi-am spus, gândesc repede, Dany, şi bucuria mea a fost de scurtă durată. Era vorba de un gest care părea să se înscrie mai mult decât speram în planul meu, dar era în acelaşi timp un gest care putea aduce prăbuşirea întregii combinaţii. Intenţionam să trimit acel vestit mesaj telefonat la Orly, semnat de dumneata, în care-ţi exprimai hotărârea de a-l întâlni pe Kaub la Villeneuve, în cazul în care acesta pleca acolo. Numai că nu puteai să vrei acest lucru cu trei ore înainte de a şti că el, fără să ţină seamă de mesaj, va pleca totuşi. În faţa acestei hârtii pe care o putea vedea oricine din agenţie, mai puteam să aleg între ea şi mesajul telefonat. Dar nu pe amândouă. Dacă nu m-aş fi gândit la asta, dacă n-aş fi prevăzut golul de timp dintre cele două intenţii, care ar fi sărit în ochi până şi celui mai mărginit poliţist, aş fi câştigat de la început, chiar moartă fiind, Dany. Am ales deci mesajul telefonat. Am împăturit în patru biletul dumitale şi l-am pus în buzunar. Nu era adresat nimănui, iar după plecarea avionului lui Kaub, s-ar fi putut să-mi fie de folos cu adevărat. Timpul este şi el un personaj, Dany, iar povestea mea şi a dumitale din timpul ultimelor zile nu era decât un duel pentru a-i obţine favorurile.

Te-am întâlnit sub poarta de la intrare. Te profilai înaltă, nemişcată, în lumina ce te aureola din spate. Te-am condus acasă, pretextând că mai aveai să-ţi iei nişte lucruri, dar în realitate pentru a

face cunoştinţă cu locurile şi a putea reveni mai târziu. Îmi reamintesc glasul dumitale liniştit în maşină, profilul cu nasul scurt, o bruscă ţâşnire de soare care-ţi lumina părul. Mă temeam. Cu cât te voi privi şi-ţi voi vorbi mai puţin, cu atât mai puţin voi cădea pradă acelui tic-tac străin, neîncetat, pe care-l ghiceam în spatele ochelarilor negri, în spatele acelei frunţi netede. Era mai târziu decât prevăzusem, atunci când am intrat în apartamentul dumitale. Recunoşteam din prima ochire amănuntele mărturisirilor Anitei, toate visele urâte care m-au chinuit. Dispăruseşi în baie şi am telefonat în bulevardul Mozart. I-am spus pe şoptite Anitei să ne aştepte împreună cu Michèle la vila Montmorency. M-a întrebat cu un glas plin de nelinişte: „Cu Michèle? De ce cu Michèle?” I-am răspuns că aşa era mai bine. Nu puteam să-i spun mai mult, pentru că auzeam foarte bine mişcările dumitale de cealaltă parte a peretelui. Mă gândeam că ai să ai mai multă „încredere”, dacă atunci când vei ajunge „la noi”, o vei găsi şi pe fiică-mea, dar nu era vorba numai de acest singur motiv. Aveam nevoie s-o simt pe Michèle lângă mine. Mă temeam, fără îndoială, că dacă lucrurile vor ieşi prost, voi fi despărţit de ea atunci când am mai putea fugi în străinătate. Ideea s-a dovedit bună. Anita şi Michèle se află acum într-adevăr la adăpost.

Cel mai greu moment a fost acela când te-ai întors în cameră. Anita îmi cerea explicaţii în aparat şi eu nu puteam să-i răspund. Trebuia ca, în prezenţa dumitale, să te descriu, fără să trezesc vreo bănuială. Am răspuns ca şi cum ea m-ar fi întrebat: „Sunt şase luni de când n-am mai văzut-o pe Dany, s-a schimbat oare?” Te aşezaseşi pe braţul fotoliului şi încălţai unul după celălalt nişte pantofi decoltaţi, albi. Fusta scurtă a taiorului, scurtă după modă, lăsa descoperite, mai mult decât din belşug, nişte picioare lungi, pe care mă miram ca nimeni altul că le descopeream tocmai în asemenea

momente. Vorbeam. Cred că glasul meu era cel obişnuit. Minţile mi-erau tot atât de răvăşite ca şi machiajul cu puţin timp înainte al Anitei.

Pe drumul spre AuteuiI te-am trimis să cumperi personal acel flacon de digitalină pentru care aveam o reţetă. Nu ştiam încă dacă-mi va putea fi de folos altfel decât pentru crearea unei legături între dumneata şi Kaub, dar gândindu-mă mai bine, în timp ce nu erai acolo, mi-am spus că la momentul potrivit, a doua zi dimineaţa, flaconul s-ar putea transforma în arma pe care o căutam ca să te suprim. Hotărâsem să dau impresia că, după ce ai transportat, cadavrul amantului de la Villeneuve la Paris, în portbagajul Thunderbird-ului său, ai pierdut în cele din urmă orice speranţă de a mai putea ascunde crima şi că ai hotărât să te sinucizi. Mi se părea că înghiţirea unui flacon de digitalină era un procedeu uşor de crezut la o femeie. Pentru mine, această treabă nu prezenta nicio greutate.

Era de ajuns să te oblig să înghiţi cu forţa conţinutul flaconului şi ştiam că n-ai puterea să mi te împotriveşti.

La vila Montmorency n-ai arătat nicio surprindere, ai intrat la Kaub crezând în mod evident că te afli la noi – Anitei nu-i venea să creadă, când am întâlnit-o la primul etaj, jos începuseşi să baţi la Remingtonul acela vechi al răposatului stăpân al casei. Michèle şedea într-un fotoliu cu spătarul înalt, cu păpuşa în braţe, pe palier, alături de noi. Acum când era şi ea aici, mă simţeam foarte bine. Anita mi-a spus: „O cunosc pe Dany mai bine decât tine. Sunt sigură că nu se va lăsa păcălită. Numai că nu poţi şti niciodată ce se petrece în spatele ochelarilor ei negri”. Am ridicat din umeri. Ceea ce mă preocupa pe mine acum era taiorul dumitale alb. Însă faptul că provenea dintr-un magazin căruia îi făceam eu publicitate mă împiedica să telefonez ca să obţin deîndată unul la fel. Iar cel pe care-l avea Anita, cu toate că era la fel de alb, nu-i semăna deloc. Mi-a

spus că-l va examina pe al dumitale şi că va găsi o soluţie. Avea şi ea pantofi albi şi va şti să se pieptene la fel ca dumneata. I-am spus ce avea de făcut: s-o ducă pe micuţă la maică-sa; să cumpere bilete de avion la aeroportul de la Invalides; să se ducă singură la festivalul la care ar fi trebuit să mergem împreună şi să-i facă pe ceilalţi să creadă că eram şi eu acolo; apoi să se ducă să se schimbe în bulevardul Mozart, să ia un taxi până la Orly, să se urce într-un avion Air-France care decola la unsprezece şi făcea escală la Lyon. Trebuia să ne întâlnim la Lyon. Am pus deci la punct amănuntele acelei întâlniri şi apoi cele ale şederii dumitale din seara aceea la noi, singură în toată casa.

Jos, ţăcănea maşina de scris. Anita mi-a spus că, aşa cum te cunoaşte, n-ai să te opreşti din bătut decât când o să înceapă să te doară ochii şi că nu erai din acelea care scotocesc în stânga şi în dreapta într-o locuinţă străină. Am preferat totuşi să fiu prevăzător. Am topit câteva pilule somnifere de-ale lui Maurice Kaub în paharul de vin pe care ţi l-a pus ea pe masă, împreună cu o gustare rece. Trebuiau puse multe deodată, ca să-şi facă efectul, pentru că Anita m-a prevenit că nu bei niciodată mai mult de un pahar. Am pus şi eu la întâmplare. Am făcut acest lucru în bucătărie, în timp ce ne credeai plecaţi. De fapt, atunci când Anita ţi-a arătat camera unde vei dormi, eu m-am întors în camera mare, ţi-am luat din geantă cheile, permisul de conducere şi – o idee subită – fularul de mătase turcoaz, apoi am îmbrăţişat-o încetişor de Michèle, care adormise în bucătărie. Am luat o valiză a lui Kaub, în care îndesasem, sus, hainele purtate de el în ziua aceea şi am coborât la subsol.

El zăcea acolo ca o statuie răsturnată, neînsemnat sub lumina unei lămpi puternice. I-am spus în sinea mea că acum el era cel mai prostănac dintre noi doi. Anita şi cu mine apăram o singură viaţă, pe a noastră şi pe a Michèlei – iar ea nu fusese niciodată soţia mea mai

mult ca acum. Ce putea el să-mi răspundă la toate astea? Un biet nătărău, da, un morman de gunoi. Am luat Winchester-ul şi l-am aşezat de-a curmezişul în valiză. Pe o măsuţă am găsit şi o cutie de cartuşe (30x30), pe care am luat-o cu mine. Am adunat cele două dulii folosite de Anita, după ce am verificat că a treia rămăsese în magazia carabinei. Am încuiat cu cheia uşa camerei şi am ieşit afară, în grădină, prin spatele casei. Am găsit-o pe Anita aşteptându-mă rezemată de un zid. I-am dat bani şi am păstrat toată legătura de chei a lui Kaub. Nu avusesem timp să caut şi cheia casei din Villeneuve. Anita m-a sărutat cu buze fierbinţi. Mi-a spus că nu o să-mi înşele speranţele şi că eram un bărbat credincios, că mă iubea.

Când m-am urcat din nou în DS, era mai mult de şase şi jumătate. Ultimul lucru din casă pe care l-am văzut în seara aceea a fost o fereastră luminată de la parter, cu chipul dumitale zărit tulbure prin geam, precum şi părul dumitale blond. M-am dus pe strada Grenelle. Pe scară n-am întâlnit pe nimeni, am deschis apartamentul şi am închis uşa la loc. Am telefonat de aici imediat mesajul la Orly. Am îngrămădit în valiza lui Kaub două rochii, un pantalon negru, rufărie şi alte câteva boarfe găsite în sertar. Am luat şi pardesiul alb şi un singur cercel, pentru că celălalt fugise sub o mobilă. Şapte şi zece. Avionul lui Kaub decola la şi patruzeci şi cinci. Am mai aruncat totuşi încă o privire în baie. Rochia pe care o purtaseşi puţin mai înainte se găsea acolo. Am luat cu mine şi flaconul dumitale de parfum.

Apoi n-am mai avut ochi decât pentru autostrada sudului, acele ceasornicului ce se îndreptau grăbite spre şapte şi treizeci, şi indicatorul de viteză care arăta o sută şi şaizeci. Am lăsat DS-ul la paznicul unui parking din faţa aerogării. Am încredinţat valiza, cu scuze şi un bacşiş, celor de la păstrarea bagajelor. Alergam cât puteam de repede. La trecerea prin uşa spre pista de decolare mi s-a

înmânat mesajul dumitale telefonic. Am dat o bancnotă de zece franci ca să-şi aducă aminte de mine. În Caravelle nu mi s-a cerut numele, dar eu i-am spus în două rânduri însoţitoarei de bord, sub nişte pretexte neînsemnate, că mă numesc Kaub, Maurice Kaub şi că mă duceam la Villeneuve-lès-Avignon. Am băut o vodcă şi am primit un ziar. Un zbor de ceva mai mult de o oră. Am reflectat îndelung. Nu eram câtuşi de puţin preocupat de faptul că nu semănăm cu Maurice Kaub, căci nimeni nu-şi va mai reaminti imaginea fizică a unui călător printre atâţia alţii. Îşi vor aduce în mod vag aminte de mine sau de anumite cuvinte care sună mai bine, ca Avignon, şi asta era de ajuns. În timpul călătoriei, gândindu-mă că şi Anita va juca rolul unei alte persoane şi se va găsi în faţa unor greutăţi cu mult mai mari, fiind vorba de crearea unor amintiri foarte exacte – am inventat trucul acela pur publicitar al pansamentului de la mână. Sunt unele amănunte ca acesta care rămân în minte: „Femeia din Thunderbird cu un pansament la mână”. Am văzut deîndată toate foloasele pe care le puteam trage din această imagine izbitoare, dacă voi alege mâna stângă. Anita s-ar putea prezenta astfel la un hotel, unde să lase o fişă de identitate, fără să fie obligată s-o scrie cu mâna ei, pentru că dumneata eşti stângace. Pe ea însă pansamentul nu o stânjenea nefiind stângace, însăşi sinuciderea dumitale va constitui o mărturie a crimei. Nimeni nu se va mira că n-ai lăsat o scrisoare semnată în toată ordinea.

La Marsilia-Marignane se lăsase noaptea. După ce am obţinut valiza, am cumpărat în hol cele necesare pentru un pansament. M-am urcat apoi într-un taxi spre Avignon. Am vorbit şoferului de aşa-zisa mea meserie de constructor. Am căzut amândoi de acord asupra mizeriei celor ce trăiesc în locuinţe proaste, apoi am păstrat tăcerea. Am coborât în faţa porţii garajului Cotti. I-am lăsat şoferului un bacşiş gras. Făcuse optzeci de kilometri în cincizeci de minute.

Numai după aceea mi-am dat seama că nu-mi aminteam nimic despre el. Nu-i ştiam nici cel puţin culoarea părului. Şi despre asta, Dany, ţi se pot povesti o sumedenie de lucruri care să mă contrazică. Dar adevărul e că nimeni nu se uită cu atenţie la ceilalţi. Iată pe ce m-am bazat pentru a-i duce de nas pe cei însărcinaţi cu ancheta şi cred că, cel puţin asupra acestui punct, am avut dreptate. Garajul era slab luminat, tăcut. Un om a venit după mine în cabina cu geamuri. Lui i-am plătit reparaţia Thunderbird-ului. Mi-a dat o factură şi i-am spus că aveam o casă la Villeneuve. A adus până sub poartă Thunderbird-ul, care fusese acoperit, proaspăt spălat. M-am instalat la volan şi am încercat să înţeleg dintr-o ochire cum putea fi pus acesta în mişcare. Era simplu. Am plecat, fără ca el să fi băgat de seamă, cred, cea mai mică şovăire.

A trebuit să întreb care era drumul spre Villeneuve, pe care nu-l credeam atât de aproape de Avignon. Când am deschis poarta domeniului Saint-Jean, era zece şi un sfert. Chiar în clipa sosirii, am scos carabina din valiză şi am tras trei focuri. Două printr-o fereastră deschisă, iar al treilea într-un zid al camerei principale. Ca să-l zăpăcesc şi pe expertul cel mai meticulos, am adunat duliile căzute şi le-am aruncat pe jos, pe sub mobile, pe cele de la vila Montmorency. Apoi am pus trei cartuşe noi în magazie. Am ascultat cu atenţie în toate direcţiile. Dacă ar fi venit cineva, prevăzusem să fug, lăsând acolo costumul lui Kaub, lucrurile dumitale şi Thunderbird-ul. Dar n-a venit nimeni. Terminasem totul într-un sfert de ceas. Fotografia dumitale mărită, lipită pe o ramă de lemn şi în care erai goală, am găsit-o sus, în studioul acela de pornograf. Le-am frunzărit pe toate cele ce se aflau în dosarele de acolo. Le-am scos pe ale dumitale – afară de două, care erau necesare planului meu – precum şi pe acelea, stăpânindu-mă să nu urlu, ale Anitei. Ea pozase de bunăvoie, Dany. Le-am rupt şi le-am aruncat pe toate într-un sac de hârtie pe

care, după aceea, l-am luat cu mine. Am căutat negativele într-un sertar în care se aflau numerotate, catalogate, iar voi două reduse la starea de mărci poştale. Am găsit astfel şi planşe de contact. Am scos fotografia dumitale din ramă, am agăţat-o pe un perete în locul alteia, o tânără fată care probabil n-avea nici douăzeci de ani. Înainte de a mă întoarce din nou sus, te-am privit pentru prima oară. Nu voi şti să-ţi explic cum, nici de ce, dar am avut deodată impresia că te afli în tabăra noastră, învăluită în aceeaşi milă pe care o aveam pentru noi trei. Pe chipul din fotografie se zărea o duioşie evidentă pentru aceea care, în aceeaşi clipă, te trăda, profitând de faptul că fără ochelari erai pe jumătate oarbă, pentru a satisface viciul de exhibiţionist al gunoiului aceluia de om. Era o comunicare subită încărcată de o fatalitate ciudată. Am lăsat fotografia pe perete, fiind foarte conştient ce fel de lichea sunt.

Am pus lucrurile dumitale acolo unde trebuia, am îmbibat cu parfumul dumitale cearşafurile care mai purtau probabil urmele mirosului Anitei. Patul era răvăşit. Cureaua de piele se afla pe jos, şi n-a fost nevoie s-o ating. Cred că începeam să fiu obosit şi că nu mai simţeam decât sforţarea nervilor sleiţi. Cureaua de piele nu mi-a făcut nicio impresie. Am lăsat casa deschisă, ducând în maşină sacul de hârtie, pardesiul dumitale alb şi covorul în care l-ai găsit mai târziu înfăşurat pe Kaub. Apoi cutia de cartuşe şi carabina. La plecare, am lăsat totul în ordine în urma mea, ca pentru o anchetă, procedând ca un robot.

Am condus foarte repede, cu toată atenţia la drum, cu farurile luminate în plin, fără să-mi pese de cei cu care mă încrucişam. Pe la unu dimineaţa, mă aflam la aeroportul Lyon-Bron, cu douăzeci de minute înaintea decolării avionului pe care hotărâsem să-l iau ca să mă întorc. Era ultimul din noaptea aceea. La întoarcere, Anita nu mă aştepta la locul stabilit pentru întâlnire, ci ceva mai înainte, pe

marginea şoselei. Purta un taior alb în lumina farurilor. I-am deschis uşa maşinii şi am plecat mai departe. Mă aştepta acolo de mai bine de o oră. Îi era frică şi frig. Era tot timpul scuturată de fiori. M-am oprit pe un drum printre copaci. I-am explicat ce avea de făcut. I-am dat permisul dumitale de conducere, fularul şi pardesiul alb. Apoi i-am făcut pansamentul acela la mâna stângă. Am smuls foile interioare din biletul de avion pentru Marsilia-Marignane, pe care-l cumpărase ea pe numele dumitale şi pe care nu-l folosise. L-am pus în buzunarul pardesiului, împreună cu factura garajului de la Avignon şi plicul cu salariul dublu. Din plic am scos mai întâi costul exact al acelui bilet de avion. Taiorul Anitei era nou şi semăna cu al dumitale. Îl cumpărase, fără să-l încerce, într-o prăvălie pe care o mai găsise deschisă în cartierul Etoile. Mi-a arătat fusta răsucită la talie, ţinută în două ace de siguranţă. Nu m-am putut împiedica să-i vorbesc de patul răvăşit pe care-l văzusem la Kaub. Am întrebat-o dacă ea făcuse dragoste în cearşafurile acelea mototolite. Aveam o irezistibilă nevoie de amănunte şi atât de puţin timp, încât începusem să mă bâlbâi. Ea mi-a pus o mâna pe gură şi mi-a jurat că orice s-ar întâmpla, nu va mai fi decât a mea. M-am întors la aeroport. I-am arătat cum trebuie condusă maşina. La despărţire am sărutat-o îndelung.

Mi-a spus din nou că mă iubeşte.

Viitoarea noastră comunicare urma să se facă prin telefon, la ora patru şi jumătate dimineaţa. La ora aceea ea trebuia să se găsească la Avallon: ne-am uitat pe o hartă a lui Kaub. Am alergat prin aeroport cu sacul meu de hârtie şi am cumpărat un bilet pe numele unui domn Louis Carroll. Din nou o oră de zbor, într-un aparat cu elice care venea din Orientul Mijlociu. Am moţăit şi m-am înfiorat de mai multe ori visând imaginea corpului dumitale gol, pe un perete alb. La Orly, n-am luat DS-ul, ci un taxi, care m-a depus în faţa porţii

Auteuil, cu puţin înainte de orele trei. Am străbătut aleile vilei de la Montmorency, fără să văd vreo fereastră luminată. Casa lui Kaub era şi ea cufundată în întuneric. Intrând pe uşă, am vorbit tare, ca cineva care se întorcea de la o seară plicticoasă, ca şi cum Anita s-ar fi aflat cu mine. M-am dus până la uşa camerei în care dormeai şi te-am chemat încetişor. Nu dormeai. Sticla de vin nu mai era în odaia cea mare. Am găsit-o în bucătărie, împreună cu tacâmul, pe care din nefericire îl spălaseşi. Cu toate acestea, mai rămâneau în casa aceea o mulţime de alte urme ale trecerii dumitale pe acolo şi am răsuflat uşurat văzând, după semnul pe care-l făcusem pe sticlă, că nivelul vinului scăzuse cu conţinutul unui pahar. Fără îndoială că doza de somnifer nu era suficientă ca să te doboare pe loc, dar mi-am spus că mai era nevoie de puţină aşteptare.

Am aşteptat în grădina din faţa casei, fiindcă fereastra odăii unde erai dădea în spate. Am fumat, imaginându-mi-o pe Anita la volanul Thunderbird-ului, zburând cu mare viteză în întunericul nopţii. Am retrăit în gând tot ce făcusem de la moartea lui Kaub, căutând o greşeală, o uitare. Nu, căci îmi făcusem treaba foarte bine. Pe la orele patru am revenit lângă uşa camerei dumitale şi te-am chemat din nou în şoaptă. De data asta n-ai mai răspuns. Am intrat fără zgomot şi te-am văzut dormind pe spate, în lumina difuză care venea din camera mare, cu ochii închişi şi chipul rezemat în profil pe pernă. Acum eram sigur că dormeai şi trebuia să mă grăbesc să mă întorc în bulevardul Mozart. Nu m-am putut totuşi împiedica să fac câţiva paşi spre dumneata, în mod nechibzuit, apropiindu-mă atât de mult încât îţi auzeam respiraţia. Era pentru prima dată când te vedeam fără ochelari. Te recunoşteam încă şi mai puţin decât după-amiază. Am rămas să te privesc aproape un minut. Atunci s-a întâmplat un lucru care era gata să-mi oprească inima. Ai vorbit în somn aproape tot atât de limpede ca în cursul zilei. Ai spus chiar în ritmul

somnului: „Omorâţi-mă, vă rog, omorâţi-mă”. Am dat înapoi cu paşi rari spre uşă, fără să te pierd din ochi. Am plecat şi am făcut drumul spre bulevardul Mozart pe jos, cu sacul de hârtie în mână.

Revenind la mine, am jucat aceeaşi comedie ca la Kaub, de data asta pentru servitorii care dormeau în fundul apartamentului. Am vorbit tare unei Anite imaginare. Era tocmai momentul când trebuia să mă cheme. Am aşteptat în camera noastră, aveam încă multe lucruri de făcut, dar m-am silit să aştept lângă telefon, ca să întrerup clopoţelul chiar de când va începe să sune. Apoi s-a făcut ora cinci, vedeam lumina strecurându-se printre jaluzele şi auzeam primele zgomote ale străzii. Trebuie să i se fi întâmplat ceva grav Anitei. Pe măsură ce timpul trecea, îmi dădeam seama de nebunia acţiunii noastre. În sfârşit, clopoţelul era gata să spargă liniştea casei, l-am auzit zornăind în aparat chiar în clipa când ridicam receptorul. Era într-adevăr Anita – departe, atât de departe de ceea ce aş fi dorit eu să fie viaţa noastră, atât de departe de ceea ce-mi închipuisem eu pentru Michèle, pentru noi. Făcea întocmai cum îi spusesem eu ca să prevină orice indiscreţie. Mi-a spus că se numea Dany Longo. Că se găsea aproape de Avallon, cu maşina şi a pronunţat fraza-cod care însemna că totul era în ordine. Ea era următoarea: „Am un covor în portbagaj, domnule Caravaille”. A mai spus că i-a telefonat lui Bernard Thorr ca să afle numărul nostru. Ştiu că acest machetist îţi este cel mai bun prieten după acea imitaţie de Gary Cooper care te-a lăsat borţoasă şi după aceea a şters-o.

Telefonul odată primit, am ars bucăţile de fotografie şi negativele aflate în sacul meu de hârtie. Am aruncat apoi cenuşa în gura de gunoi a bucătăriei şi am pregătit în grabă trei valize, una pentru Michèle, una pentru Anita şi alta pentru mine. Am îngrămădit în ele îmbrăcămintea pe care o socoteam strict necesară. În valiza Anitei am pus bijuteriile şi un cec cu suma pe care o am în bancă la Paris.

Averea mea se găseşte, în cea mai mare parte, depusă în băncile elveţiene, iar semnătura Anitei este tot atât de valabilă ca a mea. Cred că posed atâta, în bani şi alte valori, pentru ca, orice s-ar întâmpla, fiica mea să poată trăi toată viaţa ca o prinţesă. De altfel, Anita va şti să apere cu îndârjire tot ceea ce las. În clipa când să plec, Maria, servitoarea noastră spaniolă, a ieşit de la ea din cameră într-un halat, înşirând în păsăreasca ei dacă n-aveam nevoie de ea. I-am spus că am să petrec împreună cu soţia week-end-ul în Elveţia şi am trimis-o să se culce. Din nou, scuzându-mă.

Am luat două valize într-o mână şi pe a treia în cealaltă şi m-am întors pe jos la vila Montmorency. Se luminase de-a binelea. Băieţi de cafenea spălau cu apă multă bucăţi de trotuar. Mi-era foame şi sete, dar nu m-am oprit. Din camera dumitale nu se auzea niciun zgomot. Probabil că mai dormeai. Am urcat valizele la etaj şi m-am aşezat într-un fotoliu să moţăi puţin. Mi-era frică să nu adorm dacă mă întindeam în pat. La şapte şi jumătate tot nu se auzea nimic de jos. M-am dezbrăcat şi m-am spălat pe apucate la chiuvetă. Mi-am luat pe mine o haină de casă din valiză şi am coborât. Mi-am făcut cafea în bucătărie şi am băut două ceşti, după ce ţi-am servit şi dumitale una. Era ora opt, iar vremea se arăta frumoasă. Chiar dacă avea o întârziere, după planul meu, Anita trebuia să gonească de-acum pe autostrada sudului. Nu putea să facă mai mult de o oră până acolo. Eram tare neliniştit, pentru că începusem să simt oboseala şi mă gândeam că ea o simţea probabil şi mai mult. M-am dus afară să deschid garajul şi poarta, ca ea să n-aibă altceva de făcut decât să intre. Apoi am bătut la uşa dumitale şi mi-ai răspuns.

Când a sosit Thunderbird-ul era mai mult de nouă şi jumătate. Îţi reluaseşi de mult munca. Am venit la dumneata în cameră ca să-ţi îndepărtez atenţia de la grădină. Anita a intrat în casă prin spate. M-am întâlnit cu ea la etaj unde şedea pe marginea băii ale cărei

robinete curgeau; avea faţa trasă, dar mult mai puţin obosită decât m-aş fi aşteptat. Îşi scosese pansamentul şi ochelarii negri. Mai mult ca orice, voia să se spele. Îmi spunea: „Să mă curăţ de toate astea". Avea ochii foarte mari şi privirea puţin încremenită. Mi-a ţinut mâna în ale ei ca să-mi povestească toată alergătura, care durase opt ore. Lăsase urme ale trecerii „dumitale" la Mâcon, Tournus, Chalon-sur-Saône, Avallon şi apoi la intrarea pe autostrada sudului, unde a făcut plinul. Singurul eveniment neprevăzut, dar care se potrivea minunat cu planul meu, era o discuţie cu un agent motociclist pentru o pană de lumină, la spatele maşinii. Am ajutat-o să se dezbrace şi am pus-o să repete totul pe când se găsea în baie. La Chalon, a luat pe numele dumitale o cameră pe care a plătit-o înainte. Apoi, după nicio jumătate de oră, a ieşit din hotel fără să fie observată. Evenimentul neprevăzut se petrecuse cu vreo sută de kilometri înainte, după Saulieu. Spunea că, fiind extrem de nervoasă şi ştiind că în portbagaj se afla Winchester-ul, ar fi tras fără nicio şovăire în agent dacă acesta ar fi vrut să caute în maşină. Gândindu-se acum la asta era zguduită de fiori, iar eu împreună cu ea. Pe Bernard Thorr îl chemase la telefon dintr-o cârciumă de ţară, în timp ce i se repara farul Thunderbird-ului, apoi m-a chemat pe mine şi, la plecare, a lăsat acolo pardesiul dumitale alb. Din toate astea am înţeles că îşi jucase rolul cât se poate de bine.

Am scos un prosop şi rufe curate din valiza ei şi i-am şters spatele gol. Într-o cămăşuţă albă, mi se adresă cerându-mi o ţigară. Nu mai fumase de mai multe ore. Am coborât. Am profitat de momentul când ea îţi vorbea ca să strecor înapoi în geantă tot ce-ţi luasem. Apoi, am ieşit. În garaj am curăţat cât am putut mai bine interiorul Thunderbird-ului. Am dus după aceea la subsol covorul de la Villeneuve, carabina şi cutia de cartuşe. După care m-am urcat la etaj, m-am ras, mi-am pus o cămaşă curată şi un costum. Am chemat

un taxi cu care m-am dus la agenţie, în studioul pustiu am găsit un dosar cu machete vechi făcute pentru Milkaby. M-am dus la contabilitate şi am completat cu numele dumitale coloanele unui plic de salariu. Am pus înăuntru suma pentru salariul dublu, adăugind cei trei sute de franci pe care ţi-i făgăduisem pentru munca suplimentară. Am mai dat câteva telefoane unor confraţi pentru a vorbi despre serata din ajun, de la Chaillot. Înainte de a reveni la vila Montmorency, am cerut să fiu dus până în strada Grenelle. Am urcat la etajul dumitale şi am lăsat pe uşă, la vedere, biletul pe care-l scriseseşi ca să-i anunţi pe ceilalţi că pleci. Într-o cafenea din Auteuil, unde m-a dus alt taxi, am mâncat un sandviş, am băut alte două ceşti de cafea neagră şi un coniac. Mă simţeam la capătul acestui necaz. Mă şi gândeam că am câştigat partida.

Era atunci ceva mai mult de ora unsprezece. Anita era gata de plecare, iar dumneata îţi terminaseşi lucrul. Ţi-am dat plicul cu salariul pe care mă gândeam să ţi-l iau înapoi ceva mai târziu, când vei aduce acasă Thunderbird-ul. Trebuia să izbutesc cu orice preţ să te aşez la volanul acestei maşini. Chiar dacă planul meu ar fi reuşit şi mai bine, fără acest lucru, n-ar fi rezistat la o anchetă. S-a cercetat în primul rând Thunderbird-ul, cu mijloace pe care nu le cunoşteam, dar pe care le socoteam extrem de eficace. Era la mintea cocoşului că n-ai fi putut să parcurgi cu ea aproape şapte sute de kilometri, fără să laşi în ea ceva de-al dumitale, o amprentă, un fir din taiorul alb, un păr. Or, cu toată curăţenia mea sumară, aveau să găsească urme ale unei alte femei. Va fi foarte simplu pentru ei să verifice pe cadavrul dumitale că nu purtai nici cel mai mic fir de praf din această maşină. Nu mi-a fost uşor să te conving, Dany. Şi când ne-am aflat faţă în faţă, am şovăit şi cred că vreme de o clipă pierdusem orice dorinţă de a continua. Nu mai ştiam de unde voi lua curajul de a reveni pe acele locuri, în urma dumitale, să-ţi strivesc mâna, să te

fac să înghiţi un flacon cu digitalină – mai ales să îndur, timp de câteva minute câte îţi vor trebui până să mori – disperarea dumitale, privirea-ţi nedumerită. Totuşi am continuat. Am luat-o pe Michèle de la bunică-sa, din bulevardul Suchet. Te-am lăsat apoi în Thunderbird, la Orly. Ţi-am spus că avionul nostru decolează la prânz, dar, de fapt, îmi mai rămâneau două ore să te urmăresc, să te ucid, să las totul în ordine la Kaub şi apoi să mă întâlnesc cu Anita şi micuţa la restaurantul aerogării.

Ne-am înregistrat bagajele. Până atunci, până în clipa când am părăsit-o în holul plin de lume, Anita nu ştia că te voi ucide. Sau, chiar dacă a ajuns singură la această concluzie, se convinsese că eu trebuia să am alte căi şi că ea bătea câmpii. M-a întrebat ce voi face. I-am răspuns că nu te puteam, lăsa vie în urma noastră. A scuturat din cap, fără niciun cuvânt, cu micuţa noastră în braţe, cu nişte ochi din care lacrimile au şiroit dintr-o dată. I-am spus să mă aştepte la restaurant până la ora două. Dacă nu voi veni, va trebui să ia în orice caz avionul, împreună cu Michèle. Le voi ajunge din urmă la Geneva. Clătina mereu din cap şi eu am plecat. Era tocmai momentul când încercai să pleci cu Thunderbird-ul. Mi-am luat DS-ul din parking şi te-am pierdut câteva clipe din ochi. Apoi ai apărut din nou, la cincizeci de metri în faţa mea, oprită într-un alt loc. Te-am privit traversând pe jos bulevardul în faţa aerogării. Pentru prima dată nu înţelegeam ceva, Dany.

Te-am urmărit mergând pe jos. Mi-era frică să n-o întâlneşti prin aeroport pe Anita şi pe fetiţă. Eu le-am văzut la al doilea etaj, dar dumneata erai preocupată de propria-ţi persoană. Ai rămas mult timp aşezată la o masă din bar. Mă aflam la douăzeci de metri, în spatele unei cabine de fotografii la minut. Mi-am închipuit tot ceea ce mi s-ar putea întâmpla lăsându-ţi pe mână maşina aceea, chiar şi la un accident care ar putea amesteca poliţia. Te ştiam însă prea mioapă

ca să mergi prea repede, precum şi că aveai obiceiul de a face întotdeauna, totul, cu multă atenţie; eram sigur că ai să aduci înapoi Thunderbird-ul, fără niciun incident, mai sigur de dumneata decât de oricine altcineva. Prevăzusem totul, Dany, totul. Ceea ce nu ştiam încă şi aveam să aflu, înnebunit, e că niciuna din reacţiile dumitale nu putea fi prevăzută. Te mişcai, ca un crab sub semnul căruia eşti născută.

Acum înţelegi, Dany? Te-ai urcat apoi din nou în Thunderbird, iar eu te urmăream în DS. Ar fi trebuit să te îndrepţi spre Paris, dar ai luat-o spre sud. Credeam că te-ai înşelat la o încrucişare a autostrăzii, dar nici vorbă de aşa ceva, pentru că te-ai dus înainte. Te priveam printr-o fereastră în restaurantul acela de la Fontainebleau, unde ai luat dejunul. Acum eu eram acela pe care surpriza şi furia îl încremeneau. Te-am aşteptat să ieşi, aşezat ceva mai departe, în maşină. Acele ceasornicului meu continuau să alerge. Îmi dădeam, seama că nu voi mai putea prinde avionul Swissair şi că Anita va trebui să plece singură cu fetiţa. Căutam cu disperare o idee nouă. Mai speram încă să revii la vila Montmorency după terminarea dejunului. Nu putea fi vorba decât de o plimbare de câţiva kilometri pentru plăcerea de a conduce o asemenea maşină. Dar apoi, ţin-te bine, a început hoinăreala aceea fără nicio ţintă, al cărei prizonier eram şi care nu se mai termina. Ai intrat în Fontainebleau şi te-am văzut cumpărându-ţi îmbrăcăminte şi o valiză. Sudoarea îmi şiroia de-a lungul spinării. Nimic nu mai avea vreun înţeles. Deodată, m-am pomenit că inversaseşi de-a binelea rolurile. Toată noaptea aceea n-am ţinut seama de dumneata şi dirijasem evenimentele, fără să mă preocupe existenţa dumitale mai mult decât o limbă de pantofi. Şi iată că acum, dumneata erai aceea care deţineai taina celor ce aveau să urmeze, care urmăreai un plan fără să ţii seama de mine. În tot timpul cât ai mers pe şoseaua care te ducea la Joigny – cu mine în

spate, rulând neîntrerupt la două sute de metri distanţă, viteza dumitale devenind viteza mea – am imaginat cele mai delirante ipoteze. Dintre toate, cea mai delirantă era aceea că Anita avusese dreptate în seara din ajun, când spunea că nu fuseseşi niciun moment păcălită şi că ştiai că te urmăresc. Numai adevărul nu-l presupuneam. De altfel, pe măsură ce kilometrii se scurgeau, deveneai mai sigură şi trebuia să-mi îndrept toată atenţia la conducere, ca să nu te pierd din ochi. Nimeni, niciodată, nu te-a observat cu o atât de totală concentrare plină de uimire, dar continuai să-mi produci întruna surprize. La barul-tutungerie de la Joigny, eram gata să nu văd că te-ai oprit. Mai târziu, când ai plecat mai departe, mă întrebam înspăimântat cine era şoferul de camion cu care ai vorbit. Nu ştiam încă de norocul care nu te va părăsi, Dany, dar ghiceam că această întâlnire, ca, de altfel, toate celelalte, se vor întoarce împotriva mea. Şi apoi, se făcuse aproape sfârşitul după-amiezii şi pe această autostradă, aproape de Auxerre, goneai cu mai mult de o sută şaizeci pe oră şi mă lăsaseşi iremediabil în urmă. În clipa aceea, mi se păru că felul cum te deplasai, cumpărăturile de la Fontainebleau, nu puteau însemna decât un singur lucru: nu păstraseşi Thunderbird-ul pentru o simplă plimbare, ci pe toată durata sfârşitului de săptămână, şi te duceai drept spre o ţintă necunoscută mie, iar eu trebuia să te opresc cu orice preţ. Şi, în aceiaşi timp, ceea ce era şi mai rău, îmi dădeam seama că erai pe cale să refaci, în sens invers, drumul parcurs de Anita. Din nou fusesem gata să nu te mai văd – şi să-mi divulg prezenţa – când am străbătut satul acela de la ieşirea de pe autostradă. Vorbeai cu o femeie bătrână lângă Thunderbird-ul oprit. Te-am aşteptat mai departe, la o sută de metri, după o staţie de benzină, unde am citit numele comunei: Deux-Soirs-lès-Avallon. Credeam că înnebunesc de-a binelea. Anita îmi spusese că tocmai în

acest sat lăsase pardesiul dumitale alb. Erai pe cale, în mod conştient şi cu perseverenţă, să distrugi totul. N-a mai încăput nicio îndoială, apoi, când am văzut din nou Thunderbird-ul şi pata de culoare a fularului tău turcoaz. Te-ai oprit la staţia de benzină şi nu putea fi vorba decât de garajul acela unde se oprise şi Anita. Aveam în buzunar factura reparaţiei care purta o ştampilă. Am verificat. Am sfâşiat-o cu furie nătângă, şezând la volan şi apoi am scos flaconul de digitalină din buzunarul portierei, îndreptându-mă spre dumneata în plin soare, prin ierburi şi printre copaci, făcând un lung ocol ca să ajung în spatele acelei clădiri albe, unde intraseşi. Nişte oameni pălăvrăgeau în faţă, lângă pompele de benzină. Nu mă mai gândeam la nimic altceva decât cum să te ajung şi să te dobor fără să mă vezi, fără să produc zgomot. Toaleta aflată ceva mai la o parte, uşa pe care o lăsaseşi deschisă mi-au uşurat sarcina. Te-am văzut deodată, din spate, albă, blondă şi nemişcată, la mai puţin de trei metri de mine. În faţa dumitale se afla o oglindă. M-am dat înapoi spre perete, în afară, cât să-mi opresc respiraţia şi m-am repezit. Te-am apucat, te-am ridicat de la pământ, acoperindu-ţi obrazul cu palma mea mare, în timp ce ochelarii îţi zburau undeva în încăperea strâmtă, totul într-o dezordine care se potrivea cu aceea ce domnea în capul meu. Te-ai agăţat cu mâna stângă de pragul uşii. Am văzut această mână. Nu cred ca lucrul să fi durat mai mult de o jumătate de secundă, dar jumătatea asta de secundă a fost cea mai lungă din viaţa mea. Am înţeles, cât se poate de limpede, că-mi distrugeam eu însumi propriul meu plan. Femeia care fusese văzută pe şosea era rănită la mână stângă. Dumneata nu erai. Te puteam omorî, dar rănită nu erai. Am apucat clanţa uşii şi am trântit uşa cu toată puterea. Am simţit ceva ca un strigăt mut, adânc, în propria mea palmă încleştată pe gura dumitale şi, deodată, trupul ţi s-a lăsat moale în braţele mele. Te-am lăsat să aluneci la pământ şi ai căzut în genunchi, într-

un echilibru ciudat, cu fruntea şi părul pe podea. Nu ştiu dacă zgomotul pe care l-am făcut, frica de glasurile care se auzeau de afară sau mâna stângă care ţi se umfla cu o repeziciune uimitoare, sau poate gândul că dacă te omoram numaidecât, simultaneitatea morţii şi a umflăturii aceleia nu va scăpa unui medic legist, m-au făcut să fug. Nu mi-am reluat respiraţia înainte de a mă găsi din nou în maşină.

Aş fi putut să te ucid acolo, Dany. Dar aş fi făcut o prostie. Trebuia să te omor lângă cadavrul lui Kaub. După ce te-aş fi omorât ar fi trebuit să te duc acolo. În staţia aceea de benzină nu te puteam ascunde, pur şi simplu. Am făcut bine. Se poate să fi regretat de mai multe ori momentul acela, când te aveam în puterea mea, dar cred că am procedat bine.

Am aşteptat până seara, ceva mai departe. Am întors maşina în direcţia Parisului. Eram sigur că, după această întâmplare, te vei întoarce la Paris. Mă întrebam dacă m-ai văzut. Mi-era foame, sete şi somn. De câteva ori am coborât din DS ca să mă mai plimb la umbră. Nu cunoşteam încă încăpăţânarea care te stăpânea, şi nici acest dar uluitor pe care-l ai de a prinde din nou curaj chiar din adâncul deznădejdilor. Nu ştiam încă ce avantaj îţi dădeau toate astea.

Ai plecat din nou, dar tot într-o direcţie neaşteptată. Era noapte. Am întors maşina; mergeai încet şi îmi impuneai din nou ritmul dumitale. Luminile din spate ale Thunderbird-ului mă orbeau. Te-am pierdut la Seaulieu, unde ai virat brusc într-o stradă, ieşind de pe şosea. Am traversat de mai multe ori oraşul, căutându-te. Dar în zadar. Am continuat spre sud, după ce m-am oprit să fac plinul, să beau un pahar de vin şi să-mi cumpăr un sandviş. Kilometrii zburau pe sub roţile maşinii, eram singur, cu un sentiment de om părăsit, aşa cum nu mai simţisem niciodată.

Thunderbird-ul era oprit pe chelul Saônei, la Chalon. Am oprit cincizeci de metri mai departe, lângă acelaşi trotuar. Cred că râdeam. Am mers cu paşi mari, în întuneric, îndreptându-mă spre maşina care acum era acoperită. Farurile ei s-au aprins pe neaşteptate. Am văzut că erai cu un bărbat. Apoi aţi plecat în grabă. M-am întors alergând spre volanul DS-ului. Mi-am spus că făceai toate aceste lucruri de neînţeles din pur sadism, că erai hotărâtă să mă înfrângi înainte de a mă curăţa. Te-am ajuns din urmă totuşi, te-am văzut cu mâna stângă bandajată, intrând în hotelul „Renaşterea", împreună cu băiatul acela în pulover cenuşiu. M-aş fi dus în orice caz acolo, fiindcă Anita îmi dăduse numele hotelului unde închiriase o cameră pentru timpul nopţii. Era acum limpede că-mi distrugeai punct cu punct planul. Te-am aşteptat să ieşi din hotel şi să ajungi afară din Chalon, cu tipul acela, care-ţi plăcea numai pentru că reprezenta însuşi simbolul a ceea ce putea să-mi facă mie rău. Nici nu-ţi poţi închipui cât eram de ostenit, Dany.

Am rămas multă vreme în grădina celuilalt hotel, unde te aflai cu el, la o masă, într-o sufragerie pustie. V-am privit, ca şi în timpul dejunului, printr-o fereastră. Purtai un pantalon de culoarea fularului, era aceeaşi pată turcoaz care mă atrăsese spre dumneata în cursul zilei. Cred că în acel moment judecam ca şi cum ai fi fost într-adevăr metresa lui Kaub şi că eram pe cale să cumpăr vântul pe care voisem să-l vând celorlalţi. Am aşteptat o mulţime de timp, te-am văzut urcându-te la dumneata, dăruită cu totul ticălosului aceluia şi o dâră de lumină apărând la o fereastră, în spatele unor perdele grele, trase peste noaptea ce vă aparţinea vouă, amândurora.

Am luat din nou drumul Parisului. Furia m-a ţinut treaz câteva ore. Mergeam din nou cu toate farurile aprinse, fără să-mi pese de ceilalţi. Trei sute patruzeci de kilometri. Voi ajunge la Paris înainte de cinci dimineaţa. Da, am să izbutesc. Voi lua cadavrul lui Kaub,

învelit într-un covor, şi carabina. Voi distruge fotografia Anitei, pe care am uitat-o pe peretele camerei, şi nu voi mai dormi. Voi fi tare, mai tare decât osteneala şi părerea mea de rău. Voi reveni la Chalon în faptul zilei, voi străbate kilometrii aşa cum o fac şi acum şi voi ajunge în acea grădină de hotel înainte ca dumneata să te fi urcat în Thunderbird. Poate că pe la zece dimineaţa. Trebuia să fiu înapoi la ora zece. Năucită de destrăbălarea la care te-ai dedat în spatele perdelelor, vei dormi cel puţin până atunci, fără să, bănuieşti că împiedicatul acela greoi a făcut atâta drum. Am să găsesc eu mijlocul să mut, chiar la lumina zilei, cadavrul lui Kaub şi carabina în portbagajul Thunderbird-ului. Apoi, aveam să te omor oriunde, cu flaconul de digitalină între dinţi şi cu inima dumitale încremenită în mâna mea, ca aceea a unei păsări. Când eram mic am văzut cum nişte copii au omorât o pasăre. Am strigat la ei şi i-am bătut pe toţi. La treisprezece ani eram mai înalt decât un adult şi atât de gras că mă porecleau cu tot felul de nume care mă scoteau din sărite. În schimb, îi băteam pe toţi. Ei îşi băteau joc de părinţii mei pentru că erau săraci. Dar eu îi cotonogeam. Tare aş vrea să dau timpul înapoi. Aş vrea, nu ştiu prea bine ce, dar josniciile să nu mai existe, totul să fie curat şi calm şi nemişcat. Nu mai pot, Dany.

Am întârziat în drumul spre Paris. Factorul timp era împotriva mea. Şi, în plus, nu mai aveam cheile de la vila Montmorency. A trebuit să deşurubez o broască de la uşa din spate şi s-o înşurubez apoi la loc. Am dus corpul lui Kaub, înfăşurat în covor, până la portbagajul DS-ului. Cu mare greutate l-am vârât înăuntru. Apoi a trebuit să mă întorc din nou să iau carabina. Şi după aceea, încă o dată, ca să ard portretul Anitei, să controlez peste tot dacă n-au rămas urme ale trecerii noastre pe acolo. Am privit patul în care ai dormit. M-am întins în el, pe burtă, jurând că mă voi odihni numai câteva minute. Am adormit. Nu ştiu ce forţă m-a deşteptat după o

jumătate de oră. Aş fi putut dormi aşa toată ziua. M-am stropit cu apă pe obraz şi am plecat din nou.

După Fontainebleau a trebuit să mă opresc pe marginea şoselei. Să fi fost în jur de opt. Ploua. Maşini treceau pe lângă mine, spintecând aerul cu mare viteză şi scuturând DS-ul. Am adormit din nou cu capul rezemat pe braţe, la volan. N-am dormit decât un sfert de oră, poate nici atât. Mi-era necaz pe mine şi aveam senzaţia că îndepărtam de mine viaţa Michèlei, ori de câte ori închideam ochii. M-am mai oprit aproape de Chagny, într-un local de pe şosea, ca să beau o cafea. Tresăream de fiecare dată când un client trecea afară, pe lângă portbagajul maşinii.

Dispăruseşi, Dany. Era trecut de prânz când am ajuns în faţa grădinii hotelului aceluia, la Chalon. Nu ştiam în ce direcţie ai plecat şi nici cu cât mi-ai luat-o înainte. Nu puteam risca să întreb. Am continuat spre sud. La Valence pierdusem orice speranţă de a te mai regăsi. Am telefonat la Geneva, Anita plângea şi vorbea cu o voce blândă; şi ea pierduse orice nădejde. I-am spus: „A reţinut maşina, se îndreaptă spre sud, dar am fotograful cu mine şi nimic nu-i încă pierdut”. Anita repeta mereu în aparat: „Cine, cine e cu tine?” I-am cerut să mă aştepte şi să mă iubească. I-am spus că-i voi telefona seara. Am continuat să merg înainte, iar capul îmi vâjâia din cauza soarelui.

Te-am regăsit la Salon. Cineva făcea plinul Thunderbird-ului la o staţie de benzină. Maşina era descoperită. Ceva mai târziu ai ieşit dintr-o cafenea, înlănţuită de tipul acela din ajun. N-am simţit nici cel puţin o uşurare. N-aveam decât un singur gând: să mă scap de cadavrul lui Kaub şi de carabină, mutându-le în portbagajul maşinii voastre. Am reuşit s-o fac jumătate de oră mai târziu, pe şoseaua aceea pustie, aproape de Marsilia, pe care te-ai oprit ca să continui giugiulelile. V-am văzut dispărând pe amândoi printre arborii unei

coline. Fără să mai stau pe gânduri, am apropiat DS-ul de Thunderbird, am deschis portbagajul dumitale şi al meu, în plină lumină a zilei, îmi scosesem haina cu multă vreme înainte, iar cămaşa mi-era leoarcă de sudoare. Capul mi se părea că va face explozie. După terminarea mutării, am plecat ascultând cântecele privighetorilor, până la o cotitură după care puteam să-mi ascund maşina. M-am întors. Îmi spuneam că, după partida voastră în aer liber, o să continuaţi pe şoseaua naţională spre Marsilia. Am coborât din DS şi am aşteptat pe marginea şoselei. M-am gândit, la un moment dat, să mă reped la voi, să vă ucid pe amândoi, oricum, fie şi cu lovituri de pumn, ca să-i las pe anchetatori în cea mai mare încurcătură. Apoi, mi-am spus că, în felul acesta, vor începe să caute pe făptaş şi vor da peste mine.

L-am văzut pe tip urcându-se singur în Thunderbird, întorcând şi el şi aruncându-ţi valiza deschisă pe marginea şoselei. În felul acesta te-am pierdut din nou. Aveam în faţă maşina aceea care se îndepărta cu încărcătura ei explozivă şi, pe de altă parte, pe dumneata. Nu ştiam ce era mai important, să mă ţin după el sau după dumneata. Mă gândeam că eşti pe jos şi că te voi putea prinde mai uşor decât Thunderbird-ul. L-am urmărit, deci, pe băiatul acela, pe şoseaua naţională, până la autostrada care duce spre Marsilia. Acolo am înţeles că el mergea mult mai repede decât DS-ul, că lua un avans regulat, necruţător. M-am încăpăţânat totuşi. Mi-am dat seama că furase maşina. La intrarea în oraş, a dispărut. În punctul acela se află o piaţetă pe care am ocolit-o de mai multe ori, la întâmplare, riscând să atrag atenţia unui agent care conducea circulaţia valului de maşini ce se scurgea dinspre autostradă. Am luat-o înapoi, pe aceeaşi autostradă. Oboseala îmi paraliza gândirea, voinţa şi nu mai acţionam decât alandala, absurd. Mă gândeam: „Şi ea trebuie să fie în aceeaşi stare ca mine, am s-o găsesc, desigur, descumpănită, în

acelaşi loc. O voi ucide şi ducă-se dracului, orice s-ar întâmpla după aceea, cu ticălosul acela şi cu Thunderbird-ul". Dar toate socotelile le făceam fără să te cunosc cu adevărat, Dany. N-am mai găsit pe colina aceea decât mesajul lăsat de tine, cele câteva cuvinte scrise cu mâna stângă: „Astă-seară, la ora zece, în faţa numărului 10, Canebière". Îmi rămânea cel puţin speranţa că am să te regăsesc. Am rupt hârtia şi m-am întors la Marsilia, rulând încet, cu gândurile toate la dumneata. Cred că începusem să ghicesc sensul purtării aceleia inexplicabile, dar totul era încă confuz, simţeam nevoia să dorm înainte de a scoate adevărul la iveală. Am luat o cameră într-un hotel, aproape de gara Saint-Charles. Şi am căzut, îmbrăcat cum eram, într-un somn disperat.

Am fost trezit, aşa cum cerusem, puţin după ora nouă seara. Am cerut să mi se aducă ceva de băut şi de mâncat, apoi am făcut o baie. Barba îmi înnegrise obrazul, cămaşa era jegoasă, dar cel puţin mă odihnisem şi-mi limpezisem gândurile. Mi-am spus, în sfârşit, că nu ştiai nimic de crimă şi nici de urmărirea mea, că ai reţinut Thunderbird-ul dintr-o toană şi asta era tot. Actele maşinii erau pe numele unei societăţi a lui Kaub, I.C.P., un fel de întreprindere imobiliară – construcţii – antrepriză de clădiri. Probabil că nici nu băgaseşi de seamă. Ai nimerit, nu ştiu de ce, într-unul sau două jaloane lăsate de Anita în noaptea precedentă, dar cu siguranţă că n-ai înţeles nimic despre agresiunea din lavaboul staţiei de benzină sau despre strivirea mâinii dumitale stângi şi că, ceea ce te preocupa cu siguranţă în acel moment, era numai recuperarea maşinii. Poate că aveai vreun mijloc necunoscut de mine de a-l regăsi pe hoţoman. Aceasta ar fi explicaţia, în afară de curajul dumitale, pentru faptul că ai reacţionat atât de repede pe colină.

Am telefonat Anitei, din cabina hotelului. Ea se afla la capătul puterilor. Spunea răspicat, prin telefonul pe care orice standardistă

putea să-l asculte, că era mai bine să mărturisim crima şi să ne predăm poliţiei. Am căutat să-i dau curaj pe cât mi-a fost cu putinţă. I-am spus că aveam o soluţie şi că totul se va aranja. Auzeam prin aparat glasul Michèlei, care întreba: „E tăticuţul? E tata?” I-am promis Anitei că voi veni la Geneva a doua zi.”

La ora zece mă aflam în faţa numărului 10 de pe bulevardul Canebière. O jumătate de oră mai târziu, te-am urmărit pe dumneata şi pe peştişorul acela, străduindu-mă să ghicesc de departe ce se învârtea în capetele voastre. N-am înţeles decât un singur lucru şi anume că, atât unul cât şi celălalt, ştiaţi că aveaţi un cadavru în portbagajul Thunderbird-ului. Mă aşteptam să te găsesc singură, pe jos, sau să nu te găsesc deloc, pentru că el nu avea de unde să cunoască mesajul de pe colină. Eram înmărmurit şi pentru că îl vedeam din nou înlănţuindu-te, pe când vă întorceaţi spre Canebière. Lăsasem DS-ul atunci într-o stradă şi a trebuit să vă părăsesc ca să mă duc să-l iau, tocmai, când v-am văzut în faţa Thunderbird-ului. Şi desigur că v-am pierdut în mod definitiv.

M-am învârtit la întâmplare prin oraş, fără să păstrez cel puţin speranţa să vă întâlnesc din nou, nu. Uite aşa! Mă gândeam la dumneata că eşti înspăimântată, cu mâna bandajată, în rochia aceea de muselin alb, cu haina băiatului pe umeri. Mai târziu m-am gândit că nu puteai anunţa poliţia de descoperirea cadavrului, pentru faptul că maşina nu-ţi aparţinea şi o reţinuseşi fără ştiinţa mea. Puţin câte puţin începeam să intru în pielea dumitale. Mi-am spus că, în seara aceea sau a doua zi, vei telefona la Geneva ca să ne ceri ajutor. O altă soluţie ar fi fost să încerci să te scapi de cadavru, fără să vrei să afli cine l-a pus acolo. În orice caz, capcana pe care ţi-am întins-o avea să se închidă. I-am pus lui Kaub, într-unul din buzunarele halatului, mesajul telefonat de la Orly. Hârtia aceasta urma să-i atragă pe judecători spre dumneata. Anita şi cu mine n-aveam decât să negăm

că te-am fi văzut vineri. Vom părea de bună-credinţă, întrucât nici locuinţa de la vila Montmorency, nici Thunderbird-ul nu erau ale noastre.

Am dormit în camera de la hotel până aproape de amiază. Am cerut să mi se aducă o maşină de ras electrică şi ziarele locale. Bărbierindu-mă, am verificat dacă în ziare n-a apărut nimic despre uciderea lui Kaub. N-am dat de ştirea că un cadavru – neidentificat – ar fi fost descoperit în regiune. Am telefonat Anitei. I-am spus că voi aştepta acolo până seara, pentru că exista o şansă ca dumneata s-o chemi. I-am mai spus că, orice s-ar întâmpla, noi nu ştim nimic de treaba asta şi că trebuia să facă faţă. I-am lăsat numărul hotelului meu, ca să mă poată anunţa. Riscam mult cu telefonul acela, dar nu vedeam cum aş fi putut proceda altfel. După ce am prânzit, am rătăcit prin Marsilia. Am cumpărat cămaşa asta, pe care am păstrat-o pe mine şi am aruncat punga care o conţinea pe cealaltă într-o gură de canal. În clipa când mă ridicam, m-am zărit imaginea într-o oglindă mare, de vitrină. Eram chiar eu, chiar Michel Caravaille, un agent de publicitate bogat, patronul unei proaspete agenţii înfloritoare, soţ şi părinte fără de prihană, om de societate pentru cei din jur, în sfârşit, Dany, omul pe care-l vezi dar pe care nu-l mai recunoşti şi care nu se mai recunoaşte nici el singur. La urma urmei, cine ce este?

Anita mi-a telefonat pe la opt. O chemaseşi la Geneva şi ea era înnebunită. Plângea şi repeta întruna: „Te implor, nu-i face niciun rău. Ea crede cu adevărat că l-a ucis pe Kaub, înţelegi? Nu vreau să se întâmple fapta asta groaznică. Trebuie să-i spui, să-i explici”. Nu ştiu unde au târât-o spaima şi gândurile în aceste două zile şi două nopţi, fără mine. Nu ştiu, Dany. Auzeam strigătele Michèlei, care se speria desigur văzând-o pe maică-sa în asemenea stare. Am făgăduit şi iar am făgăduit că n-am să mă ating de dumneata. Ea nu mă

credea şi mi-a spus: „Vreau ca Dany să mă cheme din nou şi să-mi spună că totul e în ordine. Îţi jur, Michel, că dacă duci la capăt intenţia ta, am să mă omor şi eu, am să mă omor, mă auzi? Îţi jur că am s-o fac!” Am promis tot ce voia. Numai să tacă, să pot câştiga câteva ore.

Am condus în întunericul ce se lăsa, ca un nebun, până am ajuns aici. Urcam drumul spre Abbaye, tocmai când dumneata îl coborai. Te-am urmărit până la berăria aceea din faţa gării din Avignon. L-am văzut pe şoferul de camion, pardesiul dumitale alb, a cărui prezenţă era pentru mine un fenomen de curată magie. Nu înţelegeam nici acum pe ce căi întortocheate şi prin ce încăpăţânare ajunseseşi până acolo. Dar ce importanţă are? Te priveam scotocind prin buzunarele pardesiului, scoţând plicul de salarii, în timp ce celălalt pe care trebuia să ţi-l iau înapoi după ce te-aş fi ucis şi pe care, deci, nu-l putusem lua înapoi, se afla, desigur, în geanta dumitale. Am intrat până în sală şi puteam ghici acum din nou tic-tac-ul acela din spatele ochelarilor dumitale. Erai frumoasă, Dany, pe când sărutai obrazul prietenului dumitale, în timp ce, în mod fulgerător, îţi devenise de o certă limpezime tot ce ţi se întâmplase până atunci, numai pentru că nu puteau exista pentru un singur salariu doua plicuri pe numele dumitale. Erai frumoasă, da, dar deveneai din nou pentru mine cea mai periculoasă fiinţă. Instinctiv m-am aruncat înapoi din câmpul dumitale vizual.

Te-am pândit în timp ce-l însoţeai la gară pe şoferul de camion, dar nu te-am urmărit. Exista pentru mine un risc şi pentru dumneata o şansă, de a pleca cu trenul împreună cu el, părăsind Thunderbird-ul în faţa berăriei. Îţi acordam această şansă. Am întredeschis portbagajul maşinii şi mi-am dat seama că trupul lui Kaub nu se mai găsea acolo. M-am întors la maşina mea, de cealaltă parte a fortificaţiilor. Mai târziu, te-am văzut din depărtare ieşind din gară şi

căutându-mă din ochi. Te-am privit trecând apoi în Thunderbird-ul acela. Atunci am pus, la rândul meu, din nou mâna pe volan. Când am fost sigur că te întorci la Villeneuve, am gonit prin alte străzi, ca să ajung aici înaintea dumitale.

Te-am aşteptat în întuneric mai mult decât socotisem. Winchester-ul, pe care-l lăsaseşi pe canapea, era acum în mâna mea. Ai intrat şi ai aprins lampa din vestibul. Am făcut probabil o mişcare prea bruscă, pentru că ai rămas locului. Eu îţi vedeam silueta în lumină, dar dumneata nu mă vedeai. Trebuia însă să mă apropii, ca să trag focul acela de carabină de la o distanţă destul de mică, încât să se poată crede într-o sinucidere. Am mai făcut un pas. Îmi închipuiam în acelaşi timp care îţi va fi mişcarea de apărare. Eram sigur că ai să te îndrepţi spre canapea şi că o să cauţi să apuci arma care nu se mai găsea acolo, înaintam aşa încât să-ţi tai drumul. Dar până la capăt, Dany, n-am putut prevedea niciuna din reacţiile dumitale. În clipa când să te ajung din urmă, am înţeles prea târziu că nu te îndreptai spre canapea, ci drept spre lampa aprinsă din vestibul şi, deodată, totul s-a cufundat în, întuneric. Am auzit pocnitura becului, nişte paşi, am bâjbâit căutând zadarnic, pe pipăite, un comutator. Apoi am auzit un zgomot a cărui natură n-am putut s-o stabilesc. Pe urmă, glasul dumitale, tot atât de limpede şi precis ca totdeauna: „Nu mişcaţi, domnule Caravaille. Am pus la poştă o scrisoare care conţine cele două plicuri de salarii, dând şi unele explicaţii în câteva cuvinte. Mi-am adresat-o mie, dar dacă mor va fi deschisă. N-am adresat-o nimănui altcuiva, pentru că Anita e prietena mea, pe care o iubesc şi pe care vreau s-o ajut. Şi nu vă mai osteniţi să aprindeţi o lampă în baraca asta, pentru că am smuls siguranţele”. Am uitat vreun cuvânt, Dany? Ba da. Mi-ai cerut să las deoparte puşca, pentru că ţi-era frică să nu fii pusă în situaţia de a mă obliga să fac acest lucru. Nici nu m-am mai întrebat cum ai fi putut s-o faci. Puteam să

fiu sigur că ai mai găsit încă o idee năstruşnică pentru acest lucru. Winchester-ul l-am lăsat jos, dar pentru un alt cuvânt pe care-l rostiseşi printre celelalte. Am venit şi m-am aşezat atunci pe canapeaua de unde mai târziu, obişnuit cu întunericul, în timp ce-ţi vorbeam, te-am văzut tulbure, dar luminoasă, aşezându-te pe braţul unui fotoliu din faţa mea.

M-ai ascultat fără să mă întrerupi, Dany. Aş vrea să-mi spui unde se află cadavrul lui Kaub, apoi să-ţi strângi lucrurile şi să te întorci acasă. Aş vrea ca în faţa altora să te porţi aşa ca şi cum nimic nu te-ar fi privit din toată povestea asta. Aş vrea să taci şi să distrugi cele două plicuri. Eu am să aleg soluţia cea mai puţin rea. Voi pune totul în ordine şi mă voi duce să mă predau poliţiei. Voi lua totul asupra mea, voi plăti acest omor cu mult mai ieftin decât Anita, cred că mă-nţelegi. Voi fi soţul batjocorit care-şi distruge viaţa într-un moment de disperare, descoperind nenorocirea de care era lovit. Voi fi trăit un sfârşit de săptămână îngrozitor, dar voi fi mărturisit totul din propria mea voinţă. Voi angaja cei mai buni avocaţi, voi pune, de data asta, toate la cale în favoarea mea, pentru ca povestea ce le-o voi înşira să fie crezută. Mă poţi crede că voi fi foarte abil şi că nu-mi pierd speranţa să le smulg chiar şi o suspendare a pedepsei.

Asta-i tot. Am încercat, Dany, să-ţi redau cea mai sinceră imagine despre mine. Aş dori, chiar dacă-i urâtă, ca din ea să se poată desprinde ideea că răul şi binele nu sunt decât faţa şi reversul aceleiaşi fascinaţii. Te-am privit mult în acest timp. De fapt, tot nu ştiu încă cine eşti. Dar trebuie să mă înţelegi, pentru că ai ajuns să crezi, la un moment dat, că tu ai făcut tot ceea ce făcuse Anita. Aş vrea să-mi înapoiezi siguranţa, lămpile să se aprindă iar „în baracă”, să telefonezi la Geneva pentru a-i spune Anitei că totul e în ordine, să mă aştepte şi că voi face totul să nu mă întorc târziu. Iată, Dany.

Aprinde luminile, îţi mulţumesc pentru acest sfârşit de săptămână. Acum am terminat.

* * *

Tânăra cu pansament la mâna stângă ocupa camera 18 de la hotelul Noailles. A cerut cafea şi ziare. A citit dintr-un cap la altul, în fiecare cotidian din Marsilia, articolul care vorbea despre un agent de publicitate cunoscut, care a ucis pe amantul soţiei sale şi apoi s-a predat, în timpul nopţii, poliţiei din Avignon. Pe la mijlocul dimineţii, s-a dus într-un taxi la cheiul Joliette şi a aşteptat în faţa grilajului pe un călător cu destinaţia Cairo, l-a apucat de un braţ, i-a spus că este ea destul de gâscă, dar nimic nu trebuie exagerat. Îşi luă de la el înapoi banii şi apoi îşi luă rămas bun. Se urcă după aceea în autocarul de Cassis, acolo îşi luă valiza de la hotelul Bella Vista, plăti camera şi se folosi de ocazie pentru a înnoi în piscina hotelului un costum de baie din două piese, cu un nasture galben. Înainte de a se îmbrăca, luă dejunul pe terasă, cu picioarele expuse la soare, privind îndelung marea prin ochelarii negri. La începutul după-amiezii, aşteptând autobuzul de Marsilia, ea întâlni în port un băieţel pe care-l cunoştea şi pe care tatăl său îl ţinea de mână; îl îmbrăţişă şi-l strigă pe nume, Titu. La patru ani, băieţii au şi mai puţină memorie ca mai târziu. Căci Titu nici n-o recunoscu. Ea nu se putu totuşi împiedica să-l urmărească vreo douăzeci de metri, de-a lungul unei străzi. Îi plăcea să-l urmărească, dar o femeie bătrână, care n-o părăsea niciodată, îi spuse: „Sărmana mea neroadă, nu vezi cum suferi, dar trebuie să ţii capul sus”. Atunci ea se opri, îşi scoase din geantă o şapcă cu pătrate roşii, şi-o puse pe cap, potrivind-o puţin spre spate pe părul ei bălai, şi se întoarse în port cu paşi liniştiţi, cu valiza într-o mână. Două ore mai târziu, luă pentru prima dată în viaţă un avion la Marsilia – Marignane. Îi fu frică în tot timpul zborului. Şi la Paris strălucea soarele. Străzile erau împodobite cu drapele. Se întoarse la

ea acasă, unde telefonă numaidecât unui grafician prieten ca să-i ceară să-şi ţină gura, orice ar citi în ziare. Apoi, se făcu frumoasă şi chemă un număr de telefon însemnat înăuntrul şepcii. Cinci luni mai târziu, se mărita la Marsilia, nu cum ar fi putut oricine prevedea, cu un şofer de camion şterpelitor de violete – el i-a fost cavaler de onoare şi i-a rămas ca un frate – ci cu cel mai bun prieten al acestuia. Fiinţa cea mai minunată, mai frumoasă, mai inteligentă, mai amuzantă, mai adorabilă, mai irezistibilă, pe care o întâlnise vreodată, un boboc în dragoste, care conducea un Berliet pe şosele şi voia să devină miliardar, pentru că găsea că aşa o va duce mai bine, şi care se numea Baptistin Laventure, Deveni astfel Dany Laventure, în felul acesta, pe zestrea ei de fată, brodată cu speranţe şi ochi miopi la orfelinat, n-a mai avut nevoie să-şi schimbe nici iniţialele.

[1] Ziua victoriei împotriva fascismului: 8 mai 1945 (n, tr.).

[2] Unde s-a semnat armistiţiul cu Germania, în primul război mondial (n. tr.).